

# TISDAGEN DEN 13 JANUARI 2009

**ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT**

*Vice talman*

## 1. Öppnande av sammanträdet

*(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)*

## 2. Inkomna dokument: se protokollet

## 3. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

## 4. Samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (omarbetning) (debatt)

**Talmannen.** – Nästa punkt är ett betänkande av Wolf Klinz, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (omarbetning) (KOM(2008)0458 – C6-0287/2008 – 2008/0153(COD) (A6-0497/2008).

**Wolf Klinz, föredragande.** – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I juli 2008 presenterade Europeiska kommissionen sitt förslag till en revision av det befintliga direktivet om företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (Ucits), vilket utgör grunden för det vi debatterar idag. Vi var tvungna att hålla oss till en mycket ambitiös tidsplan om vi ville säkerställa att vi faktiskt skulle klara av att revidera Ucits-direktivet – som har funnits sedan 1985 i dess ursprungliga form – före slutet av den här mandatperioden.

Det tydliga målet för dessa reformer var att öka konkurrenskraften på fondmarknaden i Europa, att göra det möjligt för fondbolagen att minska sina kostnader, att utveckla och utnyttja stordriftsfördelar, att se till att alla fondbolag faktiskt har tillgång till alla marknader inom EU och att åstadkomma detta utan att minska skyddet för investerarna: vi ville tvärtom förbättra skyddet för investerarna. Med andra ord hade vi ett mycket ambitiöst program, och jag måste säga att jag verkligen uppskattar att vi, i samarbete med alla berörda institutioner, har slutfört det här projektet på så kort tid.

Investeringsfonder ger småsparare möjlighet att investera mindre kapitalbelopp i en diversifierad, professionellt förvaltd portfölj. Europeiska fonder har redan tidigare visat sig vara fantastiskt framgångsrika. Kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper säljs inte bara i Europa, utan exporteras också i stor utsträckning till regioner utanför EU – framför allt till Sydamerika och Asien – där de har högt anseende. Därför var det vid revisionen av det här direktivet så viktigt att se till att vi inte skadade dessa fonders anseende.

Ucits-direktivet har ändrats två gånger tidigare, och också denna gång har kommissionen varit försiktig i arbetet med revisionen. Kommissionen genomförde en samrådsprocess, lade fram en grönbok och en vitbok och förde ingående diskussioner med alla berörda parter på marknaden. Kommissionen föreslog totalt sex åtgärder i den här revisionen, som skulle bidra till att uppfylla de mål jag nämnde tidigare.

Här ingår, för det första, att införa ett förvaltningsbolagspass. Att, för det andra, underlätta för gränsöverskridande fondfusioner i syfte att minska antalet fonder som erbjuds inom EU och på så sätt lösa den obalans som idag finns mellan Europa och framför allt USA. Att, för det tredje, möjliggöra master/feeder-strukturer – med andra ord möjligheten att investera en fond i en annan masterfond och låta denna masterfond förvalta investeringarna. Att, för det fjärde, ta fram ett kort – endast två sidor långt – informationsdokument, kallat basfakta för investerare, som innehåller den viktigaste informationen för småsparare. Att, för det femte, förenkla anmälningsförfarandet för att säkerställa att när en fond begär auktorisation i ett land där fonden ännu inte är auktoriserad medför detta inte någon ny auktorisation. Slutligen ingår också att stärka samarbetet mellan olika tillsynsmyndigheter.

Fondmarknaden har inte gått oskadd ur finanskrisen. Stora belopp har flödat ut, och mot denna bakgrund är det viktigt att vi fattar beslut snarast möjligt för att kunna stärka fondernas trovärdighet och se till att småspararna inte förlorar förtroendet för dessa investeringsinstrument.

Jag vill avsluta med två kommentarer. Den första handlar om att kommissionen har tillsatt en grupp som leds av Jacques de Larosière, som ska granska tillsynsfrågan i Europa. Jag hoppas att de slutsatser som den här gruppen kommer fram till och de förslag de tar fram kommer att antas av kommissionen och tas emot positivt här. För det andra – framför allt när det gäller gränsöverskridande fondfusioner – finns det fortfarande skattemässiga skillnader mellan gränsöverskridande fusioner och inhemska fusioner. Också på det här området uppmanar vi kommissionen att se till att villkoren är desamma i båda fallen och att de inte behandlas på olika sätt.

**Charlie McCreavy, ledamot av kommissionen.** – (EN) Herr talman! Det gläder mig att få uttrycka kommissionens stöd för parlamentets ändringsförslag till förslaget Ucits IV. Detta kommer att förenkla antagandet av ändringarna i Ucits IV vid en enda behandling. Ett sådant resultat kommer att vara en mycket välkommen utveckling för EU:s fondmarknad, som nyligen har upplevt många svåra utmaningar.

Det förslag som antogs av kommissionen i juli förra året är resultatet av ett grundligt samråd. Detta inleddes före finanskrisen. I förslaget fastställs några tydliga mål för att Ucits-direktivet ska fungera bättre. Med detta i åtanke ville kommissionen förenkla och stimulera försäljning av fondföretag över nationsgränserna, ge fondchefer effektiva redskap för att öka fondernas storlek och utnyttja stordriftsfördelar. Men det handlar inte bara om att vara konkurrenskraftiga. Kommissionen vill också genomföra effektiva bestämmelser för information till investerarna, något som ska se till att alla som vill investera sina besparingar i ett fondföretag ska få grundläggande, tydlig och begriplig information innan han eller hon fattar sitt beslut.

Det gläder mig att de mål som fastställts i kommissionens förslag har nåtts. Parlamentet och rådet har anpassat kommissionens förslag om sammanslagningar, master/feederstrukturer, anmälan av fonder och basfakta för investeraren, men de höga ambitioner som kommissionen fastställde i sitt ursprungliga förslag respekterades till fullo.

Kommissionen är mycket nöjd med resultatet från medbeslutandeprocessen när det gäller kapitlen i förslaget från juli. När det gäller förvaltningsbolagspasset – som blev en viktig del av förslaget – var kommissionen i upptakten till förslaget antagande mycket bekymrad över den potentiellt negativa påverkan som ett bristfälligt utarbetat förvaltningsbolagspass skulle få på säkerheten och för icke professionella investerare som placerar pengar i överlåtbara värdepapper.

Då jag ser tillbaka är jag övertygad om att vårt beslut att rådfråga Europeiska värdepapperstillsynskommittén (CESR) om dessa frågor var rätt. Det hjälpte parlamentet och rådet att utarbeta sunda bestämmelser som skulle skydda andelsägarnas intressen. Detta är min enda anmärkning mot förvaltningsbolagspasset.

Vi har kommit långt sedan juli 2008. Råden från CESR har legat till grund för utförliga bestämmelser i vilka man tydligt respekterar ansvar, säkerställer ett fullständigt informationsflöde och förstärker det nödvändiga samarbetet med och stödet till EU-ländernas myndigheter. Detta är sant på alla nivåer: ursprungligt tillstånd, ständig övervakning och genomförande. Kommissionen kan nu underteckna kompromisstexten.

Vårt arbete är dock inte avslutat. Framgångarna med förvaltningsbolagspasset beror på vår förmåga att behandla somliga återstående och komplexa frågor, som riskhantering genom åtgärder på nivå 2. Detta arbete kommer också att ge oss tillfälle att ta itu med svagheter inom ramen för riskhantering som har blivit uppenbara i ett mindre antal fall på senare tid.

Kommissionens tidsfrister för att vidta dessa åtgärder är mycket snäva. Vi har uttryckt vår oro över huruvida dessa tidsfrister är realistiska. Vi kommer att behöva tid och resurser för att noga förbereda dessa insatser, rådfråga berörda parter och anta dem. Kommissionen kommer att sträva efter att inleda denna process så snart som möjligt. Det krävs också att alla aktörer, inbegripet parlamentet, samarbetar aktivt och till fullo, om vi ska hinna bli färdiga i tid.

Jag skulle åter vilja ge mitt varma tack till föredraganden Wolf Klinz och uttrycka min uppskattning och beundran för parlamentets effektiva behandling av detta ärende. Alla de tre institutionerna kan vara nöjda med den överenskommelse som har nåtts på bara några månader. Ni har visat att EU kan agera snabbt för att göra nyttiga förbättringar av lagstiftningen. Ni måste dra nytta av denna prestation nu och fullborda det ambitiösa programmet för genomförandelagstiftning.

Låt mig slutligen göra två uttalanden som kommissionen vill framföra när det gäller antagandet av detta betänkande.

För det första när det gäller frågan om beskattning vid gränsoverskridande fusioner. Kommissionen kommer att genomföra en undersökning av den potentiellt negativa påverkan som statliga skattesystem kan få på fusioner över nationsgränserna och använda sina medel så snart de föreslagna bestämmelserna har antagits. Kommissionen kommer särskilt att undersöka de fall som skulle kunna medföra negativa skattekonsekvenser för investerare.

När det gäller frågan om övervakning har jag betonat behovet att stärka övervakningssamarbetet. I Solvens II och ändringsförslagen till direktivet om kapitalkrav har kommissionen, på min rekommendation, lagt fram förslag för att stärka övervakningssamarbetet. Jag har därför inga svårigheter att instämma i behovet att vara pådrivande på detta avgörande område. För att säkerställa stabilitet och samstämmighet för alla relevanta bestämmelser inom finanssektorn samtycker därför kommissionen, på grundval av slutsatserna i de Larosiére-betänkandet, till att undersöka behovet att stärka bestämmelserna i detta direktiv när det gäller upplägget av övervakningssamarbetet.

**Jean-Paul Gauzès, föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor.** – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Låt mig först få berömma det enastående arbete som vår föredragande, Wolf Klinz, har åstadkommit. Han har lyckats hitta en bred enighet inom utskottet för ekonomi och valutafrågor och har förhandlat fram en tillfredsställande kompromiss med ordförandeskapet.

Utskottet för juridiska frågor ombads komma med synpunkter, och hänsyn togs till dessa synpunkter. Det ursprungliga Ucits-direktivet var avgörande för de europeiska investeringsfondernas utveckling. I juni 2007 utgjorde de tillgångar som förvaltades i Ucits-fonder 6 000 miljarder euro, och Ucits-fonder svarade för cirka 75 procent av investeringsfondmarknaden inom EU. De inbyggda garantier som Ucits ger förklarar varför fonderna har högt anseende bland investerare långt utanför Europas gränser. Föreskrifterna måste dock förändras så att de här fondernas utveckling gynnas.

De ändringar som genomfördes 2001 öppnade nya investeringsområden för Ucits, men flera flaskhalsar kvarstod. Grönboken ledde till en offentlig debatt. År 2005 följdes den upp av en vitbok.

Idag kan vi välkomna de stora effektivitetsförbättringar som det förslag som föreligger erbjuder. Det mest betydelsefulla framsteget är att man insett behovet av ett förvaltningsbolagspass. Förslagen till bestämmelser gör det möjligt att införa detta förvaltningsbolagspass, som samtidigt ger tillräckligt skydd för investerarna. Det är ett komplett pass, och det är något vi välkomnar. De tillsynsåtgärder som ingår i detta kommer tveklöst att vara effektiva för att skingra de tvivel som eventuellt uttrycks.

Förslaget medför också betydande tekniska förbättringar, exempelvis anmälningar, gränsoverskridande fusioner och gruppering av fonder genom master/feeder-strukturer. Den harmonisering som på detta sätt uppnås kommer också att ge rättvisa konkurrensförhållanden inom hela EU. Som föredraganden konstaterade förutsätter detta att åtgärder vidtas på skatteområdet så att snedvridningar kan undvikas.

**Astrid Lulling, för PPE-DE-gruppen.** – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Mina känslor inför det förslag till direktiv som parlamentet förbereder sig att gå till omröstning om är mer blandade än någonsin. Det är sant att föredraganden, Wolf Klinz, har arbetat med detta i många år och har varit en skicklig förhandlare, framför allt under trialogen. Det stämmer också att direktivet kommer att medföra betydande framsteg när det gäller den inre marknadens funktion och den kollektiva förvaltningen av finansiella tillgångar, något som välkomnats av den europeiska fondmarknaden. Det är fortfarande så att debatten och diskussionen i rådet och parlamentet aldrig har varit helt fri, eftersom resultatet var känt på förhand: för vissa aktörer var det avgörande att till varje pris införa det europeiska förvaltningsbolagspasset.

I princip finns det inte så mycket mer att tillägga. Passet försvarar sig självt. Det är dock viktigt att se till att införandet av förvaltningsbolagspasset åtföljs av nödvändiga garantier, framför allt vad gäller tillsynen av fonderna, eftersom det leder till att funktionerna splittras över gränserna. Jag beklagar att systemet när det införs inte bara kommer att vara komplicerat, utan också föremål för olika tolkningar. Det finns en risk att systemet snabbt stöter på praktiska svårigheter som kommer att skada den europeiska fondexportmarknaden, framför allt när det gäller export till tredjeland.

Jag har noterat att min syn delas av en minoritet, även om det inte känns obehagligt. Normalt skulle jag ha varit frestad att säga att några definitiva slutsatser kan dras först i praktiken och att man då kan avgöra vem som har rätt. Är det de som tror på marknadsaktörernas förmåga att anpassa sig eller de som förespråkar en

mer försiktig hållning? Jag utesluter inte möjligheten att detta blir en framgång, men det finns inga garantier för att så blir fallet. Med tanke på den senaste tidens nyheter, inte minst Madoffskandalen och dess inverkan på marknaden för förvaltning av finansiella tillgångar, kommer vi inte att kunna känna oss säkra.

Min skepsis följs av oro. Fondmarknaden kommer inte att undgå finanskrisen. Så mycket vet vi idag. Det kan bli så att grundläggande frågor måste ställas. I denna djupa kris kan det leda till problem när man fattar beslut som försvagar intressenternas ansvar eller utgår från att samarbetet mellan olika tillsynsmyndigheter kommer att fungera perfekt.

Jag säger det jag tänker: det här direktivet är också från en annan epok, från tiden före krisen. Det kännetecknas av en viss nonchalans. Det finansiella systemet genomgår i praktiken en långvarig och grundläggande förtroendekris, och stora delar av dess konstruktion måste ifrågasättas. Vi får inte glömma att en penningmarknadsfonds främsta åtagande är att skydda investeraren genom att diversifiera riskerna och etablera stränga regler. Genom att rösta för den här texten i dess nuvarande utformning, utan att riktigt veta vart vi är på väg, får vi det att verka som att ingenting har hänt. Ett så verklighetsfrämmande perspektiv leder inte till något gott, och jag lägger därför ned min röst – trots att jag undertecknat de kompromissändringsförslag som förhandlats fram med rådet. Med tanke på omständigheterna tycks förbättringarna ha liten betydelse jämfört med de principfrågor jag nyss nämnde.

**Donata Gottardi**, för PSE-gruppen. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi ska snart rösta om det nya direktivet om företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper. Det här direktivet har hittills varit mycket viktigt och kommer att vara det också i framtiden.

Allt har förändrats så snabbt sedan det första direktivet, som kom för nästan tjugofem år sedan, att vi nu måste samordna lagar och andra författningar, som det heter i rubriken, och begära en omfattande uppdatering som tar hänsyn till nya behov, som jag menar ska betraktas mot bakgrund av ökad flexibilitet och rörlighet samt ökad tillsyn och kontroll.

Arbetet i utskottet för ekonomi och valutafrågor genomfördes i en anda av bästa möjliga samarbete tack vare föredragandens positiva inställning – jag kan inte tacka honom tillräckligt – och rådet. Kanske berodde detta på att vi insåg att vi berörde ett område som har nära koppling till finanskrisen och att vi snabbt måste ta fram lämpliga svar. Jag tror att det i det här skedet är viktigt att sammanfatta ett par punkter där vi uppnått ett gott samförstånd och – hoppas jag – bra resultat. Så är fallet när det gäller förvaltningsbolagen, framför allt vad avser att identifiera tillämplig lag – lagen i den medlemsstat där fonden finns eller förvaltningsbolaget har sitt säte – för att kunna föra oss mot ett tydligare, säkrare och effektivare tillsynssystem. Så är också fallet med de åtgärder på nivå 2 som kommissionen ombetts att anta före juli 2010.

Det gäller också den överenskommelse som gör förvaltningsbolaget ansvarigt för förfaranden, mekanismer och kontaktpersoner och som gör att konsumenter och investerare kan införskaffa specifik information, inte minst då de vill framföra klagomål, om förvaltningsbolaget inte har sitt säte i deras medlemsstat. Vi bör ha en positiv syn på möjligheten att ytterligare stärka samarbetet när det gäller tillsynen, genom bilaterala och multilaterala avtal mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter om Ucits och förvaltningsbolagen samt också om överenskommelsen om fusioner och master/feeder-strukturer som gör det möjligt att verka på hela den inre marknaden. Vi har dock fortfarande vissa meningsskiljaktigheter vad gäller tiden för anmälningsförfarandet, eftersom vi hade velat – och vill fortfarande vill – att den skulle vara längre och lämpligare, vilket rådet föreslagit.

Slutligen vill jag också nämna de framsteg vi gjort när det gäller prospektet, basfakta för investerare som skydd för konsumenten. I det här fallet hade vi också velat att en papperskopia av prospektet skickas ut automatiskt och inte enbart på begäran, eftersom formatet är så litet. Sammanfattningsvis anser jag att det bör finnas en bred enighet om behovet av att komplettera detta ärende vid den första behandlingen.

**Olle Schmidt**, för ALDE-gruppen. – Herr talman! Herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att tacka min kollega från den liberala gruppen, Klinz, för ett mycket gott arbete. I en så turbulent tid som denna höst har varit har föredraganden lyckats finna en rimlig kompromiss, som vi redan har hört. Redan utan finanskris är dessa frågor svåra att hantera. Det vet jag mycket väl, eftersom jag 2001 var ansvarig för att lotsa igenom UCITS.

Syftet med UCITS-fonder är inte bara att skapa en både bättre och större fondmarknad utan också en öppen och konsumentvänlig marknad. Så har också skett i stor omfattning. Många hinder revs år 2001. Jag vill påminna om att det inte var helt lätt då heller. Dessutom var det före Lamfalussyprocessen. Det kvarstår dock en del hinder, och det är dessa hinder som nu åtgärdas. Marknadsföringen förbättras. Det blir ett starkare

skydd för investerarna. Fusion av fonder och master-feederstrukturer blir möjlig, och tillsynsmyndigheternas samarbete stärks, vilket bland annat även kommissionsledamoten nämnde.

En känslig fråga har varit reglerna om förvaltningsbolagspass – *management company passport*. Vi har redan hört kommentarer om detta. Vi känner till de olika ståndpunkterna. Jag tycker dock att föreliggande förslag är bra. Konkurrens och öppenhet är alltid bra på en välordnad marknad.

En annan viktig fråga har varit den förenklade investerarinformationen, som ersätter det förenklade prospektet. De måste nås en balans mellan relevant information och effektivitet. För mycket information är inte bra, inte heller för knapphändig. Frågan om språket, vilket är känsligt förvisso, men jag tror vi måste våga ta upp den frågan om vi vill få ännu mer fart på den gränsöverskridande handeln. Även på detta område krävs en rimlig balansgång.

Europa behöver en väl fungerande finansmarknad, vilket har visats under hösten. UCITS har banat vägen och blivit en succé och ett värderat varumärke också utanför Europa. Låt oss slå vakt om denna utveckling, vilket också görs i detta förslag.

**Eoin Ryan, för UEN-gruppen.** – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera föredraganden Wolf Klinz till hans utmärka betänkande. Han har arbetat oerhört hårt för att skapa en kompromiss, och jag gratulerar honom till detta.

Det omarbetade Ucits-direktivet kommer, då det träder i kraft, att leda till en minskning av mycket betungande byråkrati och onödiga kostnader.

Under kompromissförhandlingarna medgav medlemsstaterna att det föreligger vissa bestämda bekymmer, vilket gjorde det möjligt att utarbeta ett kraftfullt förslag som fått brett stöd. Jag anser att det är bra för både konsumenter och investerare. Som vissa talare redan har sagt är en öppen marknad något positivt som kan vara mycket bra för oss alla, om den regleras noga.

Fondföretagsöversynen är ytterligare ett erkännande av att dagens finansmarknader är så pass integrerade att vi behöver gemensamma regler och standarder för att effektivt reglera och bedriva verksamhet i den globala branschen för finansiella tjänster. Detta erkänns inte bara inom EU, utan även globalt, eftersom vi nu är inne i ett aldrig förut skadat ekonomiskt skede. Det är mycket viktigt att vi samarbetar globalt för att försöka lösa problemen.

Jag vill bara säga att i dag är ett utmärkt tillfälle: vi firar eurons 10-årsdag, något som i sig belyser det ekonomiska samarbetets betydelse. Det är tur att min eget land, Irland, har anslutit sig till euroområdet, eftersom den aktuella valutan har varit en källa till stabilitet för Irland och andra länder i en turbulent tid utan motstycke och under den aktuella globala recessionen. Om Irland inte var anslutet till euroområdet skulle vi förmodligen befinna oss i Islands beklagliga position – men det är inte fallet.

Jag skulle vilja påminna vissa av de irländska ledamöterna i kammaren – Sinn Féin i synnerhet – att om de hade fått sin vilja igenom skulle vi inte befinna oss i euroområdet. Då beskrev de det som ett steg tillbaka. Irland skulle inte ha varit del av den monetära unionen, och Irlands ekonomiska ställning skulle vara lika svag som Islands.

Jag skulle vilja påminna dem som motsatte sig det europeiska projektet på Irland att många länder runt om i världen nu använder Irlands förkastande av Lissabonfördraget och utnyttjar förvirringen över dess möjliga eller uppfattade återverkningar för att vinna över nya parter på Irlands bekostnad. Ekonomiskt sett måste Irland förbli i beslutsfattandets mitt i EU, där vi traditionellt sett har befunnit oss, och där våra företag behöver och vill att Irland ska befinna sig.

**John Purvis (PPE-DE).** – (EN) Herr talman! Med tanke på alla de meningsskiljaktigheter som för närvarande omger förordningen om branschen för finansiella tjänster och den brådstörtade iveren att rusa mot överreglering, är detta ett välkommet exempel på sunt förnuft samt lämplig och avpassad lagstiftning i branschen. Wolf Klinz och kommissionen har gjort ett bra arbete, och jag har med glädje gett mitt stöd till detta betänkande och den föreslagna ändringen.

Fondföretag är en viktig del av den europeiska – och, ja, den skotska – branschen för investeringsförvaltning. De är en mycket viktig sparform för sparare och investerare, inte bara inom EU, utan över hela världen. Efterhärmaning är säkert en tillräcklig komplimang, och till och med i USA är fondföretagen en förebild att eftersträva. Wolf Klinz har införlivat mycket av det som jag anser är avgörande, och som exempel kan nämnas en mångfald av nya investeringsprodukter och skäligt säkert teknik på en förnuftig nivå. Framför allt måste

vi uppnå större stordriftsfördelar inom EU. Många av våra fondföretag är för små, och de är för många, så vi måste underlätta sammanslagningar. Personligen skulle jag ha velat att detta förslag sträckte sig ännu längre och att man gjorde det enklare för fondföretag med olika investeringsmål att slå sig samman, förutsatt att investeraren skyddas och får adekvat information om dessa ändringar.

För det tredje är förvaltningsbolagspasset en mycket viktig, ny bestämmelse som kommer att möjliggöra större stordriftsfördelar, större effektivitet och en minskad byråkrati. Detta måste enbart ligga i investerarnas intresse. Granskningen kommer därför att vara bra för branschen, men ännu viktigare, den kommer att bli bra för investerarna och spararna, inte bara inom EU, utan överallt i världen. Det gläder mig mycket att stödja Wolf Klinz' betänkande och fondföretagsöversynen.

**Pervenche Berès (PSE).** - (FR) Herr talman, harr Klinz! Tack för er insats, ert engagemang och er förhandlingstalang. Ucits är på sätt och vis ett varumärke för finansmarknaden i Europa. Fonderna är en bra exportprodukt. Det finns dock en bristande balans inom EU, eftersom detta är ett område där det finns producentländer och konsumentländer och därmed olika strategier.

Ett av målen med att revidera det här direktivet är att i de här villkoren få till stånd en inre marknad för Ucits som faktiskt fungerar. I det här skedet finns det fyra frågor: den första har redan tagits upp under den här debatten, och det är förstås den som handlar om förvaltningsbolagspasset. Jag hörde kommissionsledamoten berätta om sin oro för att detta pass är illa förberett. Det måste dock finnas en vilja att förbereda det, herr McCreavy. Jag har ibland fått intryck av att det inte var något som kommissionsledamoten ville få till stånd. Jag är därför nöjd med de förhandlingar som har inletts på initiativ av Europaparlamentet och rådet och som syftar till att säkerställa att när Ucits-direktivet reviderats kommer vi att anta ett verkligt förvaltningsbolagspass som gör att EU:s inre marknad kan fungera under normala förhållanden.

Den andra observationen handlar om frågan om kapitalkrav. Om vi, när kapitäläckningsdirektivet revideras, kräver att bankerna ska ha ett kapitalkrav på 5 procent av den värdepapperisering som de placerar på marknaden kommer det direkt att vara nödvändigt att under liknande förhållanden harmonisera kapitalkraven på Ucits-området, eftersom samma risker måste omfattas av samma regler.

Min tredje observation handlar om tillsynsfrågan. Jag tror inte att någon här ifrågasätter vårt engagemang för att få till stånd en förbättrad tillsyn. Vi inväntar resultat från den arbetsgrupp som leds av Jacques de Larosiére och som tillsatts på initiativ av ordförande José Manuel Barroso. Jag tror att insatserna är så höga att vi inte kan vänta mycket längre på att den här arbetsgruppens resultat ska genomföras. Det kommer att påverka villkoren för hur tillsynen ska ordnas mellan intressenterna, med andra ord producenterna och konsumenterna av Ucits. Tillsynsfrågorna inom det här området måste därför definieras.

Min sista observation handlar om skattefrågorna. Föredraganden har tagit upp dem, och kommissionsledamoten har gjort utfästelser. Bakom skattefrågan ligger en dold protektionism som vi måste ta avstånd ifrån, som vi måste ta oss förbi. För att kunna göra detta måste kommissionen ta initiativ så att skattesystemet tillåter helt fri rörlighet för Ucits-produkter, utan någon protektionism.

**Margarita Starkevičiūtė (ALDE).** - (LT) Jag vill också lyfta fram vår föredragandes utmärkta insats och förmåga att nå fram till lämpliga kompromisser. I likhet med andra talare har jag dock en del tvivel. Tvivlet rör bestämmelsen om att EU:s medlemsstater måste ta fram alla dokument om investeringsverksamheten på, som det står i dokumentet, "ett språk som är brukligt i internationella finansskretsar", vilket är detsamma som engelska.

Jag förespråkade att man skulle skapa en möjlighet för företag att minska kostnaderna som inte skulle vara reglerad i detalj, men fondförvaltare med ett språk – i det här fallet engelska – ska inte ges företräde och en konkurrensfördel. Vi bör undvika att skapa juridisk osäkerhet.

Hur kan en konsument försvara sina rättigheter om dokumentet skapar förutsättningar för en tvetydig tolkning av finansbolagens ansvar? Jag förespråkar att man tydligt definierar finansbolagens ansvar och de konkurrensvillkor som investeringsverksamheten följer.

**Marek Aleksander Czarnecki (ALDE).** - (PL) Att öka effektiviteten för de mekanismer som ligger bakom Ucits bör enligt min mening vara en prioritet i parlamentets arbete. För att kunna öka fördelarna och konkurrensen på fondmarknaden i Europa måste kostnaderna för investerarna vara begränsade, samtidigt som de garanteras samma höga skydd. Jag håller med föredraganden om att det befintliga perspektivet bör ersättas av ett fritt dokument som innehåller basfakta för investerarna.

Det är också oerhört viktigt att fortsätta att arbeta med direktivet på det område som rör beskattning vid fondfusioner och ta bort skattebarriärerna. Dessutom anser jag i likhet med föredraganden att den praktiska användningen av förvaltningsbolagspasset, som ger förvaltningsbolagen rätt att erbjuda portföljförvaltningstjänster inom hela EU, skulle bidra till att skapa en helt gemensam marknad för fondbolagen.

**Charlie McCreevy**, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Återigen vill jag uttrycka min uppskattning och beundran för parlamentets effektiva behandling av detta ärende. Det är följden av en anmärkningsvärt snabb överenskommelse.

Som redan har nämnts är detta inte slutet på historien – det har ännu inte gjorts tillräckligt på nivå 2. Medlemsstaterna kommer också att få i uppgift att införliva denna nya uppsättning regler – nivå 1 och nivå 2 – i sin helhet före sommaren 2011. Det måste genomföras arrangemang för samarbete mellan nationella tillsynsmyndigheter. Detta är lösningen för att förvaltningsbolagspasset ska fungera väl.

Jag kan försäkra er att kommissionen kommer att spela sin roll för att underlätta denna utveckling och genomföra dessa förändringar inom EU:s fondbransch som vi är i så stort behov av.

**Wolf Klinz**, föredragande. – (DE) Herr talman! Först vill jag säga att jag håller med kommissionsledamoten om att detta verkligen inte är slutet på historien. Nu måste vi komma igång med genomförandet, och ett skäl till att vi har angett relativt snäva tidsfrister för parlamentet och för rådet är att vi vill se till att vi inte behöver vänta för länge på genomförandet. Vi måste skynda oss eftersom vi märker att marknaderna förändras oerhört snabbt, och om vi hela tiden släpar efter kommer vi inte att kunna uppnå våra mål fullt ut eller eventuellt inte alls.

Dagens debatt har visat att vi har ett brett stöd över partigränserna för den kompromiss som vi har förhandlat fram här. Jag är medveten om att Astrid Lulling har ett lite annat perspektiv i det här avseendet, men jag är relativt säker på att framtiden kommer att visa att hennes oro för att Luxemburgs ställning som ett av Europas viktiga centrum för investeringsfonder kan skadas kommer att visa sig vara ogrundad och att det nya Ucits-direktivet tvärtom kommer att innebära möjligheter för detta finanscentrum.

Pervenche Berès har helt rätt: detta handlar egentligen om att äntligen skapa en fungerande inre marknad för investeringsfondssektorn. Den här sektorn är ett exempel på att vi i många fall ännu inte har någon inre marknad, trots att vi talar om den. Detta är centralt. Ingen ifrågasätter att det kommer att leda till en helt ny och mycket ambitiös samarbetsnivå, vilket också omfattar tillsynsmyndigheterna, men detta är något vi måste uppnå. Också på andra områden måste tillsynsmyndigheterna ha ett närmare och mer konstruktivt samarbete och lita mer på varandra än som varit fallet tidigare. Om Ucits-direktivet kan innebära en försiktig knuff i den riktningen är det enligt min uppfattning positivt.

Åtgärderna på nivå 2, som kommissionsledamoten hänvisade till, är många och måste genomföras på kort tid. Vi har alla ett intresse av att se till att så sker.

Detta är dock inte allt: fondmarknaden måste också göra sin läxa. Kommissionen och även vi här i parlamentet har medvetet valt att överhuvudtaget inte ta upp frågan om behandling av fondtransaktioner, eftersom vi utgår från att fondbolagen kommer att hålla sitt löfte om att lösa den här frågan på egen hand, utan att vara pressade av lagstiftning. Fondbolagen har arbetat med detta under en längre tid, och det finns fortfarande inga konkreta förslag. Jag hoppas att de snart kan presentera något. I annat fall måste vi agera inom överskådlig framtid.

Sammanfattningsvis vill jag tacka inte bara kommissionen, utan också rådet för deras samarbete och aktiva stöd. Jag känner också tacksamhet gentemot företrädarna för övriga grupper, framför allt Pervenche Berès, Donata Gottardi, Jean-Paul Gauzès samt Astrid Lulling, som än en gång tappert försvarat sina intressen, men som ändå var beredd att kompromissa där det var möjligt. Tack så mycket.

**Talmannen.** – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum inom kort.

(Sammanträdet avbröts kl. 9.40 och återupptogs kl. 10.00.)

**ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING***Talman***5. Högtidligt möte och debatt - EURONS TIOÅRSJUBILEUM**

**Talmannen.** – Nästa punkt är det högtidliga mötet och debatten med anledning av eurons tioårsjubileum.

*(Film)*

Herr Juncker, herr Giscard d'Estaing, herr Trichet, herr Almunia, fru Berès, mina damer och herrar!

Den 1 januari 2009 var vår valuta, eurons, tioårsdag. Här i Europaparlamentet firar vi idag ett av de viktigaste och mest historiska beslut som EU har fattat hittills. I ett EU som förenades allt mer var skapandet av euron en logisk utveckling för att stärka den gemensamma marknaden och förenkla handeln på den inre marknaden. Trots detta fanns det stor skepsis kring huruvida den planerade gemensamma valutan skulle bli en framgång då den skulle ersätta valutorna i 11 suveräna stater för 10 år sedan. Att införa euron krävde mod och beslutsamhet.

Tio år senare kan vi inte bara konstatera att förtroendet för euron är lika stort som för de valutor som tidigare användes i euroområdet, utan också att euron tveklöst har medfört avsevärda fördelar för människor och företag inom EU.

Euroområdet har blivit en klippa av makroekonomisk stabilitet. Med tanke på hur stor ekonomin i euroområdet är och att majoriteten av handeln är intern har euroområdet visat sig vara mycket bättre rustat att klara ekonomiska chocker än medlemsstaterna var tidigare med sina nationella valutor.

Framför allt under de senaste månadernas globala finanskris har euron visat sig vara en viktig stabiliserande faktor: den gemensamma valutan har skyddat oss från de värsta effekterna av den svåraste finanskrisen sedan 1930-talet.

Utan Europeiska centralbanken och Europeiska centralbankssystemet, som fungerar som stabiliserande faktorer, skulle situationen inom EU ha varit betydligt värre förra hösten.

Titta bara på Irland, ett land som var särskilt hårt drabbat av finanskrisen: medlemskapet i valutaunionen skyddade landet från en än större kris.

Valutaunionen utgör ett förhoppningsvis oåterkalleligt steg mot en djupare ekonomisk och politisk integration. Det innebär att vara del av en "Union med ett gemensamt mål". Som i en familj talar alla medlemmar i valutaunionen med varandra och hittar den bästa metoden som gynnar alla.

Att skapa euron var dock inte enbart ett beslut med ekonomiska och finansiella effekter. Det skickade också en mycket tydlig signal om att EU befinner sig i en position där man kan genomföra långtgående beslut som syftar till att bygga upp en gemensam, blomstrande framtid.

Idag betraktas den gemensamma valutan av många medborgare som ett av de mest positiva resultaten av den europeiska integrationen. För att se till att så kommer att vara fallet också fortsättningsvis måste vi hålla fast vid den gemensamma valutans stabilitet: det är det enda sättet att se till att euron i framtiden fortsätter att vara en stabiliserande faktor och en stabil punkt i en turbulent värld.

Idag har drygt hälften av medlemsstaterna i EU infört euron. För ett par dagar sedan välkomnade vi Slovakien som den 16:e medlemmen i valutaunionen, och jag är säker på att när vi firar eurons nästa stora födelsedag kommer medlemmarna att vara ännu fler. Målet måste vara att alla medlemsstater i EU så småningom inför den gemensamma valutan på grundval av stabilitetskriterierna.

Jag är övertygad om att den stegvisa utvidgningen kommer att bidra till att stärka hela euroområdet och vara en symbol för en gemensam, fredlig framtid för Europa, framför allt för ungdomar inom EU.

Frankrikes tidigare president, Valéry Giscard d'Estaing, är här med oss idag och han är mycket välkommen. Tillsammans med den tidigare tyske kanslern Helmut Schmidt, den tidigare premiärministern i Luxemburg Pierre Werner och många fler är han en av arkitekterna bakom vår gemensamma valuta. Mycket varmt välkommen, herr Giscard d'Estaing.

*(Applåder)*



Jag håller med Helmut Kohl, som tillsammans med François Mitterrand och Jacques Delors med flera – vi såg just Jacques Santer i filmen – var delaktiga i det ultimata införandet av euron, i det han sa 1998: "... en valuta är förstås ett betalningsmedel. Men en valuta är också mycket mer än ett betalningsmedel. Den har en hel del med kulturell identitet att göra, och den är ett mått på politisk stabilitet ... Tänk vilken fantastisk prestation det är att inom EU ... med all vår intelligens, kreativitet och färgstarka mångfald och trots alla svårigheter ... har många miljoner av våra medborgare en gemensam valuta."

På Europaparlamentets vägnar vill jag tacka alla arkitekter bakom euron och alla människor som beredde vägen för valutan, framför allt Europeiska centralbanken, bankens nuvarande ordförande Jean-Claude Trichet och hans tyvärr bortgångne företrädare Willem Duisenberg för deras historiska prestationer. Europeiska centralbankens betydelse kan helt enkelt inte överskattas.

(Applåder)

Vi tackar också särskilt Alexandre Lamfalussy, ordförande för Europeiska monetära institutet, som vi träffade igår kväll och som deltar i ett symposium nu.

Europaparlamentet och dess utskott som är ansvarigt för sådana frågor, utskottet för ekonomi och valutafrågor, som då leddes av Karl von Wogau och senare av Christa Randzio-Plath, har också haft en roll att spela som en drivkraft i detta historiska projekt under årens lopp – från valutaormen till skapandet av den gemensamma valutan. Samma sak gäller för utskottet för ekonomi och valutafrågor i dess nuvarande inkarnation, som leds av Pervenche Berès. Vi är tacksamma att ni kom med idén till detta firande.

Sedan euron infördes för 10 år sedan har Europeiska centralbanken och Eurogruppen odlat ett allt närmare förhållande med Europaparlamentet. Jag vill varmt tacka ordförandena för de två institutionerna, Jean-Claude Juncker i hans roll som ordförande för Eurogruppen och ordföranden för Europeiska centralbanken, Jean-Claude Trichet, för deras utmärkta samarbete med Europaparlamentet.

Med anledning av tioårsdagen tillönskar vi vår gemensamma valuta, euron, många fler framgångsrika år med en ljus, gemensam framtid för vår kontinent, Europa.

**Jean-Claude Trichet**, *ordförande för Europeiska centralbanken*. – (FR) Herr talman, herr Giscard d'Estaing, herr Juncker, mina damer och herrar! Det är en stor ära och ett stort nöje att delta i den här ceremonin för att hylla euron, en av de främsta prestationerna i Europas historia.

Jean Monnet, EU:s grundare, sa en gång: "När en idé motsvarar tidens behov slutar den att tillhöra de personer som kom på den, och den är starkare än dem som kontrollerar den." Han tillade: "Det finns inga idéer som kommer för tidigt; det finns lämpliga tillfällen som man måste förstå att invänta."

Under många årtionden var den gemensamma europeiska valutan en idé som bara ett fåtal personer delade. Många fler tänkte att den aldrig skulle bli verklighet och att den var dömd att misslyckas. Idag är den gemensamma valutan en verklighet för 329 miljoner av EU:s medborgare. I framtiden kommer skapandet av euron att betraktas som ett avgörande steg i den långa marschen mot en ännu mer förenad union för Europas folk.

Jag kan inte låta bli att tänka på våra grundare – Robert Schuman, Walter Hallstein, Alcide de Gasperi, Pierre Werner, Sicco Mansholt och Paul-Henri Spaak – som, vilket vi just såg, var visionärer, och vi kan tacka dem för att EU finns.

Jag kommer också ihåg de statsmän, de stats- och regeringschefer som var beslutsamma, övertygade och modiga européer och som idag företräds av Valéry Giscard d'Estaing. Utan dem skulle det inte finnas någon euro.

Sedan euron infördes har EU:s medborgare upplevt en prisstabilitet som få länder inom euroområdet tidigare lyckats uppnå. Denna prisstabilitet är en fördel för alla medborgare i Europa. Den skyddar inkomster och besparingar, bidrar till att minska finansieringskostnaderna och stimulerar till investering, skapande av arbetstillfällen och välbefinnande på medellång och lång sikt. Den gemensamma valutan är en dynamisk faktor i Europas ekonomi. Den har lett till ökad öppenhet i fråga om prissättning, stärkt handeln och främjat den ekonomiska och finansiella integrationen.

(DE) De senaste månaderna har visat att euron har en annan fördel. Finanskrisen har visat att under turbulenta tider är det bättre att befinna sig på ett stort, säkert fartyg än på en liten båt. Skulle vi i Europa kunnat agera så snabbt, så beslutsamt och så konsekvent utan den gemensamma valutan som förenar oss? Hade vi kunnat befinna oss i en position där vi skulle kunnat skydda våra olika nationella valutor mot finanskrisens effekter?

Vi kan vara stolta över hur parlamenten, regeringarna och centralbankerna i Europa har agerat. Tillsammans har vi visat att Europa kan fatta beslut under svåra förhållanden.

(Applåder)

(EN) Eurons historiska framgångar beror inte bara på visionära ledares beslutsamhet och ståndaktighet – och jag nämner dem – de beror också på det effektiva samspelet mellan EU-institutionerna.

Europaparlamentet spelade en avgörande roll på det banbrytande stadiet. Parlamentet var den första institutionen inom EU som lade fram förslag om en gemensam valuta, så tidigt som 1962. Under de senaste 10 åren, sedan inrättandet av Europeiska centralbanken, har våra institutioner upprätthållit en mycket nära och fruktsam dialog. Denna dialog har omfattat mer än 50 utfrågningar av ledamöterna i ECB:s direktion inför parlamentet och de utskott som talmannen nämnde. Dialogen mellan parlamentet och ECB är mycket viktig när det gäller ansvarsskyldighet, eftersom den gör det möjligt för ECB att förklara sina beslut och åtgärder för allmänheten genom deras valda företrädare.

Under de första åren den existerade tvingades euron ta itu med tre stora utmaningar: att inrätta en sund och trovärdig centralbank, inrätta en stabil ny valuta och inspirera till förtroende. Dessa prövningar övervanns framgångsrikt, och euron är i dag stabilt förankrad. Detta är en anledning att fira, och som jag sa är jag mycket rörd. Men detta är inte en anledning till självbelåtenhet. Aktuella utmaningar pressar på, och nya utmaningar kommer att dyka upp. Den fortsatta framgången för EMU beror på hur dessa utmaningar hanteras.

Jag skulle vilja nämna tre av dem.

För det första, finanskrisen. Krisen har blottat grundläggande svagheter i det globala finanssystemet. Vi spelar en mycket aktiv roll i de internationella insatserna när det gäller att ta itu med dessa svagheter och omforma den rättsliga och institutionella ramen.

För det andra, den monetära unionen. Den gemensamma valutans soliditet vilar på två pelare: en penningpolitik som är inriktad på prisstabilitet och en uppsättning sunda ekonomiska politiska åtgärder – något som försvaras kraftfullt av Eurogruppen, herr premiärminister. De särskilda utmaningarna på den ekonomiska fronten omfattar det beslutsamma och trovärdiga genomförandet av stabilitets- och tillväxtpakten, ständiga ansträngningar för att göra våra ekonomier mer produktiva och dynamiska, samt undvikandet av större konkurrensskillnader inom euroområdet.

För det tredje, utvidgningen. När vi inledde för 10 år sedan var vi elva länder. Nu är vi sexton. Detta säger en hel del om vår historiska strävan. Att hantera utvidgningen på bästa möjliga sätt är en mycket inspirerande och krävande utmaning för oss alla, särskilt för ECB:s direktion och ECB-rådet.

Euron är en historisk prestation. Det viktigaste i dag är vårt ansvar för framtiden. Nya utmaningar dyker upp. Om dessa utmaningar möts med yttersta klarhet och djärvhet kan de alstra de kraftfulla idéer som Jean Monnet hänvisade till och som har fört oss så långt på vägen av stabilitet och välfärd i Europa.

**Jean-Claude Juncker**, ordförande för Eurogruppen. – (FR) Herr talman, herr Giscard d'Estaing, herr Trichet, herr Almunia, mina damer och herrar! Under de senaste 50 åren har Europa ofta gett prov på sin förmåga att ha stora visioner och att utveckla den anda och den beslutsamhet som krävs för att i praktiken genomföra de visioner man hyllar.

Europeiska unionen i sig, tillsammans med den inre marknaden och utvidgningen, är det bästa exemplet på detta. Med andra ord, genom förnyandet av banden mellan Europas geografi och historia och den ekonomiska och monetära unionen, vars tioårsdag vi firar idag.

Den väg som ledde till skapandet av den ekonomiska och monetära unionen och införandet av den gemensamma valutan var lång. Den ekonomiska och monetära unionens tillblivelse efter det inledande initiativet i Wernerrapporten 1970 visar att så är fallet. Det var en lång tillblivelse som gick via valutaorten, det europeiska monetära systemet, skapandet av eucun 1979, Delorsplanen från 1989, Maastrichtfördraget 1992 och danskarnas "nej" och fransmännens "ja", som då ansågs vara försiktigt. Vi får inte heller glömma krisen i det europeiska monetära systemet 1993. Resan har ibland varit både svår och skakig.

Då fanns det många som kritiserade den gemensamma valutan, såväl i den politiska som i den akademiska världen, för att inte nämna en del framträdande företrädare för centralbankerna som ansåg att den ekonomiska och monetära unionen inte kunde och inte borde förverkligas och om den, trots allt, blev verklighet skulle den gemensamma valutan, för att uttrycka det kort, vara svag och inte ha någon framtid.

För mig är det viktigt att använda tioårsfirandet av denna viktiga händelse i den europeiska integrationen för att hylla de män som skapade euron, t.ex. Pierre Werner, Helmut Kohl, François Mitterrand, Jacques Delors, Valéry Giscard d'Estaing med flera. Jag vill än en gång hylla deras vision, deras beslutsamhet och deras osvikliga engagemang för Europa. De personer jag nämnt, och många andra som också bidrog, kunde inte ha föreställt sig att deras politiska projekt så snabbt skulle bli framgångsrikt. Sedan den 1 januari i år deltar 16 medlemsstater i den ekonomiska och monetära unionen, och euron är valuta för nästan 330 miljoner medborgare i Europa. Euron har därmed blivit det mest konkreta tecknet på den europeiska integrationen. Som ett konkret tecken som är erkänt runt om i världen är euron ett mått på stabilitet. Den skyddar medborgarna mot de allvarligaste konsekvenserna av den ekonomiska krisen. Efter 10 år måste man erkänna att euron utan tvekan är en framgångshistoria. Årsdagar har bara ett värde om de fungerar som broar mot framtiden, och vi måste vara medvetna om att de verkliga testen för euroområdet sammanhållning ligger framför oss, trots vår kollektiva entusiasm när vi nu gratulerar oss själva. År 2009 kommer att vara ett mycket svårt år för ekonomierna i euroområdet och för Europas medborgare, och vi kommer att mötas av många utmaningar, både inifrån och utifrån.

Inåt måste regeringarna i euroområdet agera samfällt för att kunna begränsa effekterna av den ekonomiska krisen och investera i den ekonomiska grundstrukturen för att på så sätt bygga en bro mot världen efter krisen. Exceptionella situationer kräver exceptionella åtgärder. Vi får inte glömma att euron, denna skyddande mur vi har byggt kring våra ekonomier, inte bara ramlade över oss. Ekonomierna i euroområdet är bättre skyddade mot en negativ ekonomisk utveckling, eftersom det är ett kvalitetsmärke att ingå i euroområdet, som borgar för att medlemmarna har verklig kapacitet att införa en återhållsam makroekonomisk politik och en politik som bygger på hållbar tillväxt och välbefinnande för medborgarna. Det skydd som euron ger är därför direkt kopplat till vår trovärdighet, som vilar på förmågan att införa en sådan politik. Denna trovärdighet är grunden för fördelarna med den ekonomiska och monetära unionen, och vi måste behålla denna trovärdighet för att fullt ut kunna utnyttja fördelarna med den gemensamma valutan.

Utåt måste vi dra lärdom av den internationella finansiella och ekonomiska krisen. Det finns ett direkt orsakssamband mellan dagens kris, som har sitt ursprung i USA, och de svårföränderliga obalanserna i världen. Bristen på öppenhet, ansvar och integritet inom finanssektorn fungerade därför som en katalysator för krisen. Att återställa stabilitet i den finansiella och reala ekonomin globalt förutsätter en grundläggande reformering av finanssystemet och att de stora obalanserna mellan den globala konsumtionen och det globala sparandet elimineras. För att uppnå denna balans krävs ett aktivt samarbete mellan de stora ekonomierna i Nord- och Sydamerika, Asien och Europa. Trots de märkbara framgångarna förblir den internationella bilden av euron alltför ofta starkt fragmenterad, och nationella intressen vinner ofta över det gemensamma intresset, vilket förhindrar att euroområdet fullt ut tar det politiska ansvar som motsvarar områdets ekonomiska betydelse och att uppnå alla de ekonomiska fördelar som den ekonomiska och monetära unionen kan medföra. Den ekonomiska och monetära unionen är först och främst ett ekonomiskt projekt, men framför allt är det ett politiskt projekt. Därför måste vi utnyttja eurons andra årtionde till att förbättra den ekonomiska och monetära unionen genom att stärka de politiska organen, både inåt och utåt.

**Joaquín Almunia**, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman, herr premiärminister, ordförande för utskotten, mina damer och herrar! Jag är säker på att jag upprepar uppfattningen hos den breda majoriteten här i kammaren när jag säger att 10 år efter eurons införande är jag som europé stolt över dess framgångar.

Jag vill gratulera parlamentet för dess initiativ att fira tioårsdagen av vår gemensamma valuta här i plenum i Europaparlamentet i Strasbourg.

Euron och den ekonomiska och monetära unionen har utan tvekan varit en framgång. Under dessa 10 år har euron inneburit fördelar för alla medlemmar och fortsätter att innebära det också idag, trots en djup ekonomisk och finansiell kris.

Under den korta tid som ett årtionde är har euron skaffat sig ett välförtjänt rykte för sin styrka och stabilitet. Euron är den näst största valutan i världen, och tack vare dess roll i den internationella ekonomin är den i vissa avseenden redan jämförbar med dollarn som ett handelsinstrument och ett betalningsmedel inom internationell finans.

Euron är trots allt en del av vardagen för nästan 330 miljoner människor i 16 länder inom EU. Vi bär alla i våra plånböcker med oss denna symbol för en gemensam europeisk identitet: euron är inte bara en valuta, utan också en viktig komponent i vårt europeiska projekt som på ett konkret sätt påminner oss om fördelarna hos den integrationsprocess som inleddes för mer än ett halvt sekel sedan.

Euron har gett oss låg inflation och låga räntor, tack vare ett makroekonomiskt ramverk som är inriktat på stabilitet. Euron har tveklöst stärkt handeln och investeringarna för medlemsstaterna. Euron har bidragit till att 16 miljoner jobb har skapats under de senaste 10 åren i euroområdet, tre gånger så många som motsvarande siffra under det föregående årtiondet.

Euron har främjat finansiell integration och utvecklingen av den gemensamma marknaden. Den har skyddat medlemsstaterna i euroområdet från yttre störningar. Och den har varit och fortsätter att vara en stabil stöttepelare, inte bara för den europeiska ekonomin, utan också för den globala ekonomin.

Krisen är utan tvekan en prövning för euron. De som menar att den ekonomiska och monetära unionen inte är redo att möta konsekvenserna av krisen har dock fel. Om den gemensamma valutan inte fanns skulle krisens negativa effekter istället ha varit mycket större.

Många medlemsstater skulle idag stå inför en större volatilitet i valutakurserna och skulle till och med kunna drabbas av spekulationsattacker mot valutan. Räntegapet för deras statsobligationer skulle vara mycket större än idag, och deras marginaler för att bekämpa krisen med hjälp av skattestimulans skulle vara snävare.

Stabilitets- och tillväxtpakten, som reformerades 2005, har medfört att regeringar tvingats bringa ordning i sina offentliga finanser. Detta ledde till att budgetunderskottet 2007 var det lägsta på 25 år, vilket innebär att de nu kan möta krisen i en bättre situation.

Under hela den här krisen har Europeiska centralbanken arbetat för att stärka det gedigna rykte som euron redan hade under de tidiga åren med den ekonomiska och monetära unionen.

Genom att beslutsamt vidta nödvändiga åtgärder och ta ledningen i samarbetet med de övriga centralbankerna i industriländerna har Europeiska centralbanken fungerat som vår vägvisare under den här perioden och har starkt bidragit till att förebygga en jättelik ekonomisk kollaps.

Den ekonomiska situationen kunde vara bättre när vi firar den här årsdagen, men den senaste tidens händelser visar mer än någonsin på fördelarna med den ekonomiska och monetära unionen. För de länder som ännu inte är medlemmar är euroområdet ett allt mer lockande alternativ, vilket framgick förra veckan i Bratislava när vi välkomnade Slovakien som den senaste – den 16:e – medlemmen i eurofamiljen.

Europeiska kommissionen och parlamentet måste fortsätta att arbeta med medlemsstaterna, Eurogruppen, Europeiska centralbanken och det internationella samfundet för att leda in våra ekonomier på vägen mot en förnyad, hållbar tillväxt.

I det här avseendet är kommissionens rekommendationer i den rapport som vi överlämnade för några månader sedan om den ekonomiska och monetära unionens första tio år, och som nyligen debatterades i denna kammare, lika eller ännu mer giltiga idag än de var förra våren.

Ökad ekonomisk försiktighet, dess koppling till andra makroekonomiska aspekter, kopplingen mellan den makroekonomiska politiken och strukturreformer, bilden utåt av euron och förbättrad styrning av den ekonomiska och monetära unionen är, och måste fortsatt vara, de grundteman som eurons andra årtionde ska baseras på, med minst lika stor framgång som under det första årtiondet.

Jag vill avsluta med att hylla visionen och ambitionen hos eurons grundare, vars fantasi och resoluta agerande gav oss en valuta som alla européer kan vara stolta över. Vi måste skydda grunden till denna framgång.

Krisen har öppnat ett nytt kapitel i den globala ekonomin, där den ekonomiska och monetära unionen måste fortsätta att spela en relevant roll för att betjäna de gemensamma intressena och ambitionerna hos alla européer.

**Valéry Giscard d'Estaing**, före detta president av Republiken Frankrike. – (FR) Herr talman, herr Juncker, herr Trichet, mina damer och herrar! Alla som bidragit till att skapa Europas valuta värdesätter ert utmärkta initiativ att fira tioårsjubileet av eurons födelse.

Jag hör till dem som anser att det är bäst att undvika dessa minnesceremonier som bara blir allt fler. Denna är dock motiverad, eftersom den högtidlighåller det viktigaste bidraget till integrationen av Europa sedan valet till Europaparlamentet med allmän rösträtt genomfördes 1979. Färden sedan dess har sannerligen varit lång, och kanske ger den goda stämningen under detta trivsamma möte inte en heltäckande bild av den.

Jag vill ge en eloge till alla som var med och drog upp färdriktningen, och till alla som följde den. Dess rötter kan spåras ända tillbaka till 1970 års rapport av Pierre Werner, er företrädare som premiärminister i

Luxemburg. Men det var de följande årens monetära kris och införandet av flytande växelkurser som utlöste åtgärderna på området. Med fasta växelkurser hade vi ett valutasystem som inte störde våra försök att inrätta en gemensam marknad. Men när växelkurserna blev flytande fick vi genast ett problem på halsen.

Försöken att skapa en valutaorm gick i stöpet. Därefter var det, under åren 1975 till 1980, Frankrike och Tyskland som drev utvecklingen. Den utmynnade i mötet i Bremen i norra Tyskland och beslutet att inrätta Europeiska monetära systemet och införa eurons föregångare, ecun. Beslutet stöddes av våra partner i Beneluxländerna och Italien.

Det hände inte särskilt mycket mellan 1980 och 1988. Sedan fick processen ny fart när rådet inrättade den kommitté som Jacques Delors blev ordförande för, och vars arbete utmynnade i att Maastrichtfördraget undertecknades.

Låt oss ge en eloge till de pionjärer som deltagit i arbetet under resans gång. Det har ni, herr talman, själv gjort nyligen. Jag avser också min vän förbundskansler Helmut Schmidt och hans statssekreterare Manfred Lahnstein; Bernard Clappier, på sin tid chef för Banque de France och medförfattare till Robert Schumans deklaration från 1950; Alexandre Lamfalussy, som delade med sig av sin enorma, närmast enastående expertkunskap under arbetet med Europeiska monetära unionen i den kommitté vi inrättade tillsammans med Helmut Schmidt för att sätta projektet; Europeiska kommissionens ordförande Jacques Delors, som övertog arbetet; och, sist men inte minst, Maastrichtfördragets alla förhandlare och undertecknare, som åstadkom en förträfflig text som vi faktiskt inte har behövt röra sedan dess. I spetsen för sistnämnda grupp gick förbundskansler Helmut Kohl och president François Mitterrand, vars beslutsamhet särskilt förtjänar att lyftas fram, och deras kolleger. I dag riktar vi ett varmt tack till samtliga dessa personer.

Vi firar detta tioårsjubileum mitt i en kris. Vad kan vi säga för att stödja euron? Vilka vackra ord kan vi förgylla våra skåtal med? Först och främst har eurons framgångar överträffat alla förväntningar, inte bara hos dess motståndare, utan också hos dess förespråkare. Eftersom jag bara har fått fem minuters talartid ska jag inte gå in på detaljer. Men under mina samtal med de främsta penningpolitiska experterna mellan 1995 och 2000 uttryckte de alla sin skepsis till möjligheten av att framgångsrikt införa euron.

Under dessa tio år har euron blivit världens näst viktigaste valuta och, som nämndes för en stund sedan, en av de mest respekterade valutorna i världen. Vi har hanterat euron klokt, så att den är ett skyddsvärn mot krisen och en bas för inflationsfri tillväxt. Utan euron skulle en valutaorkan i dag förhärja Kontinentaleuropa, och fördjupa den ekonomiska krisen.

Vi förväntar oss att penningpolitiken ska sträva efter att, så långt valutans position medger det, motverka krisens avkylande effekt och lägga grunden för en ny, inflationsfri tillväxt. Detta har vi inte tagit itu med ännu. När denna period inträder är sannolikt de enorma statliga underskott och skuldbördor som följt av krisen historia. Vi litar här obetingat på Europeiska centralbankens ledning och medarbetare. Ända sedan krisen uppstod har de visat prov på sin omfattande kompetens. Vi respekterar också deras beslutsamhet och oberoende.

Låt mig avsluta med två synpunkter. Vi bör inte försöka att ge euron en global roll. Det skulle vara smickrande för oss själva, men mångdubbla de risker vi utsätter oss för. Euron är Europas valuta. Den ska uttrycka sin särart och vara ett rationellt och stabilt föredöme för övriga valutor i världen.

Slutligen tror jag inte att allmänheten ska behöva vänta så långt på en återreglering av euroområdet banksektor. Jag föreställer mig att vi, i enlighet med Maastrichtfördragets artikel 106.5, skulle kunna uppmana Europeiska centralbanken att genomföra denna uppställningsprocess och övervaka genomförandet. Här krävs en energisk impuls, sakkunskap och en tidtabell för de beslut som behöver fattas. Denna skulle Europeiska centralbanken kunna sammanställa. Sedan kan euroområdet ministerråd – där ju ni själv, herr Juncker, är en utmärkt ordförande – besluta om tidtabellen och genomföra den.

Låt mig avslutningsvis säga följande. Eurons framgångar ger uttryck för vår integration. De bör ingjuta mod i oss, så att vi tar nästa steg för att skapa detta alltmer förenade Europa, som förespråkas i diverse fördrag och som vi strävar efter att förverkliga. Låt oss besegra svartsyntheten med framgångens energi. I dag har framgången ett vackert namn: euro.

(Applåder)

**Pervenche Berès**, ordförande för utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (FR) Herr talman! Euron är inte ett barn av marknadsekonomin. Den är ett framgångsrikt slutförande av en vision och en politisk vilja. Den visar vilka underverk europeerna kan åstadkomma när de gör gemensam sak.

Jag vill givetvis också passa på att, på våra barns vägnar lika väl som alla andras, ge en eloge och uttrycka mitt tack till de grundare som var denna framgångs arkitekter: Pierre Werner (som finns med oss i dag), förbundskansler Helmut Schmidt, president Valéry Giscard d'Estaing, Europeiska kommissionens ordförande Jacques Delors, förbundskansler Helmut Kohl, president François Mitterrand, baron Alexandre Lamfalussy, Tommaso Padoa-Schioppa, Philippe Maystadt och alla som jag inte har nämnt. Men, herr talman, jag skulle också vilja ge en eloge till både era och mina företrädare och deras beslut. Karl von Wogau är fortfarande en av oss, och Christa Randzio-Plath finns också här i dag. Europaparlamentets beslut spelade en viktig roll, och gjorde att vi, när euron infördes, inte stirrade oss blinda på hur tillgodohavanden på bankkonton skulle räknas om, utan också såg till att medborgarna kunde anpassa sig till, vänja sig vid och börja använda den nya valuta som skulle bli deras egen. Här har vårt eget organ handlat på ett berömvärt sätt som förtjänar att bli ihågkommet.

Det glädjer mig också att vi genomför denna ceremoni här i Europaparlamentet, som för unionsmedborgarna är demokratins hjärta. Euron är ju ändå till för oss, snarare än för bankerna. Euron engagerar européerna, och de har inget emot att tala om det. Vissa regeringar drar sig för att förse Europa med nya symboler. Men det är européerna själva som har tagit till sig euron som en symbol för att de känner sig hemma i Europeiska unionen.

Det är givetvis inte alla som använder euron. Inledningsvis var länderna 11, i dag är de 16. Vi räknar med att fler ansluter sig. Men jag får ändå en känsla av att krisen frestar vissa länder att än en gång överväga om de bör ansluta sig till euroområdet eller ej. Här har vi det bästa beviset för hur bra det har gått. Som så ofta förut utvecklas Europa genom att kunna peka på sina framgångar. När vi i dag firar tioårsjubileet kan vi utan tvekan konstatera att bedömningen av euron på det hela taget är positiv. Kanske kommer nu vissa tveksamma länder att knacka på dörren till euroområdet. Det är helt i linje med fördragsbestämmelserna att uppmuntra dem. Bestämmelserna, som aldrig har omarbetats, ger Europa användbara möjligheter att utvecklas ekonomiskt och monetärt på grundval av pelarna konsolidering och utvidgning.

Men jubileet är också ett tillfälle då vi ska slå vakt om vår framtid. De senaste tio åren har varit bra för euron, men det är nu dags att låta utvecklingen omfatta nya områden. Man kan ju knappast hävda att vi helt har bortsett från detta tidigare – men vi har icke desto mindre mycket gjort.

Beträffande det ekonomiska samarbetet har Jean-Claude Juncker beskrivit den kris som drabbar oss just nu. Detta är en onormal situation. Den rådande krisen får oss att inse att vi skulle vara i en bättre sits i dag om utvecklingen hade gått lika fort på det ekonomiska som på det monetära området. Här kan vi lära oss en läxa. Det är onormalt att vi inriktar oss på budgetunderskotten, snarare än på kvaliteten hos det som vi får för våra offentliga utgifter. Regeringarna måste lära sig att överlägga tillsammans om sin ekonomiska politik. Det är inte normalt att medlemsstaterna får betala så olika räntor för att låna pengar när de har en gemensam valuta, och en gemensam räntesats som Europeiska centralbanken beslutar om.

Samma sak gäller övervakningen av finansmarknaderna. President Valéry Giscard d'Estaing tog upp artikel 105.6 som en gemensam startpunkt för vidare framsteg. Jag tycker att denna kris visar att Europeiska centralbanken behöver få en övervakande funktion. Vi tycker inte att övervakningen av finansmarknaderna ska frikopplas från övervakningen av den finansiella stabiliteten. Men om vi ska uppnå detta åligger det också oss politiska ledare att tänka efter hur vi ska åstadkomma en sådan jämvikt. Om Europeiska centralbankens ansvarsområden utökas måste vi ta fram någon form av plan för hur jämvikten mellan institutionerna ska se ut i framtiden.

Låt mig föra fram en avslutande synpunkt angående eurons internationella roll. Jag håller med om att vi inte får göra anspråk på det mycket dyrköpta privilegiet att euron ska vara en reservvaluta. Men det är heller inte normalt att vi har ägnat tio år åt att skapa euron, och att vi nu, tio år efter dess införande, står passiva i internationella sammanhang, och att eurons starka röst inte hörs tydligare under arbetet med att återställa den monetära jämvikten i världen.

Slutligen anser jag att euron är något mer än bara en valuta. Det är därför som denna fråga är så viktig för Europaparlamentet. Euron är ett verktyg som ska vara till för våra medborgare, som just nu genomlever den värsta krisen på många år. Vi måste använda vår fantastiska skapelse, symbolen för Europa, för att hjälpa medborgarna att så gott det går klara sig igenom krisen.

**Werner Langen**, ledamot av utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (DE) Herr talman! Att euron fyller tio år ger verkligen anledning att fira. Den som för tio år sedan hade påstått att euron skulle utvecklas så storartat som den faktiskt har gjort skulle ha blivit utskrattad. Många människor har bidragit till framgången. Jag kommer ihåg många skeptiker som sa att vi var för tidigt ute, att vårt projekt var ogenomförbart. I dag vet

vi att vi var visionärer och att många människor drog sina strån till stacken. Föregående talare påminde oss om alla de personer som hjälpte till, om milstolparna, om Europeiska monetära systemet, som var en uppgörelse med Europeiska centralbanken om att införa centralkurser, om Jacques Delors rapport, som föreslog införandet av en valutaunion i tre steg, om Maastrichtfördraget bara två år efter Berlinmurens fall, och om övergångsperioderna. Många människor har bidragit till att göra euron till det framgångsrika projektet den i dag är.

Som utskottets ordförande Pervenche Berès sa var det vid den här tiden, och i synnerhet från 1994 – när Maastrichtfördraget började genomföras – till 2002, som parlamentet gjorde en aktiv insats: dels i samband med att sedlar och mynt infördes, och dels genom ett otal betänkanden, överläggningar, yttranden och förslag. Jag skulle särskilt vilja tacka de dåtida utskottsordförandena, Karl von Wogau och Christa Randzio-Plath. De företrädde även parlamentet gentemot omvärlden, och gav projektet, som ursprungligen togs fram av regeringarna, den parlamentariska förankring som krävdes. I dag heter ordföranden Pervenche Berès, men vi strävar fortfarande efter att göra vår röst hörd på samma sätt.

Den 18 november antog parlamentet med stor majoritet ett betänkande som skildrar framgångarna, utmaningarna, riskerna och svårigheterna. Låt mig ta upp några punkter utöver dem som Pervenche Berès nämnde.

Euron har varit mycket framgångsrik. Den är ett unikt projekt: En penningpolitik som styrs centralt av Europeiska centralbanken samsas med lokala politiska beslut på budget- och finanssidan. I framtiden är det viktigt att sambandet mellan de två ansvarsnivåerna i stabilitets- och tillväxtpakten består även i kristid. Utan stabilitets- och tillväxtpakten, utan en starkare budget- och finanspolitisk samordning, kommer euron även i framtiden att utsättas för onödiga risker. Jag väddar här till medlemsstaterna, både i euroområdet och i Europeiska unionen som helhet, att ta denna disciplin och detta samordnade samarbete på större allvar än vad som hittills varit fallet på vissa områden.

Euron har sänkt inflationen drastiskt och på så vis skapat förtroende och stabilitet. Euron har blivit världens näst viktigaste reservvaluta på kortare tid än någon trodde var möjligt. Genom att öka pressen på medlemsstaterna att genomföra strukturreformer har euron, till och med i denna globaliseringens tid, blivit ett "kom i form-program" för både näringslivet och länderna. De nödvändiga förutsättningarna har skapats av rådet (ekonomiska och finansiella frågor), Eurogruppen och många andra organ i euroområdet – vissa har redan nämnts av föregående talare – i samarbete med kommissionen och Europeiska centralbanken. Detta var befintliga, arbetande institutioner, som därför hade kapacitet att agera självständigt för att vidta snabba, tillförlitliga och korrekta åtgärder mot den ekonomiska krisen.

Vi har sett hur euron har fungerat som en hävstång för inrättandet av en europeisk finansmarknad. Politiskt kan vi av dessa gemensamma framgångar dra slutsatsen att de länder som haft en gemensam valuta och en gemensam inre marknad har uppnått en unik integrationsnivå som kommer att garantera fred och välbefinnande.

Men vi kanske inte ska ta euron för given i framtiden. Ett antal enskilda krav och uppmaningar föranleder oss att ta riskerna på allvar. De nationella ekonomierna håller på att glida ifrån varandra. Tillsammans med löneinflation och budgetunderskott är detta en betydande risk som vi inte får blunda för bara för att det är jubileum.

En helt annan sak är variationen i ränteutvecklingen för statsobligationer. Vi ser för närvarande hur räntespridningen, som tidigare utan tvekan har avtagit, nu ökar igen. Det innebär att vissa av euroområdets medlemsstater riskerar att drabbas av nya problem.

Särskilt när det gäller anslutningen av fler länder till euroområdet skulle jag vilja påminna kammaren om att vi inte får bevilja några specialrabatter. Samtliga medlemsstater som ingår i euroområdet kan och ska uppfylla dessa bestämmelser i Maastrichtfördraget.

Allmänheten har välkomnat euron. Den har fått världens förtroende. Den har bestått sitt första prov och utgör ett unikt bidrag till arbetet med att varaktigt integrera våra europeiska länder. Det kan vi vara stolta över. Tack ska ni ha.

(Applåder)

**Jean-Paul Gauzès**, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Giscard d'Estaing, herr Juncker, herr Trichet, herr Almunia, mina damer och herrar! Många bra synpunkter har redan uttryckts.

På tio år har euron blivit en kraftfull symbol för Europa. Grunden lades i synnerhet genom 1978 års Bremenavtal om det monetära systemet och skapandet av ecun. Men på den tiden skulle föreställningen att Europa kunde skapa en gemensam valuta ha bemötts skeptiskt av marknaderna och av de tongivande penningpolitiska instanserna utanför Europa. Vi tackar och gratulerar varmt alla som gjorde beslutet möjligt, och vars namn vi redan har nämnt.

Eurons införande är det bästa beviset för att Europa – förutsatt att det finns en politisk vilja – förmår att fatta långsiktiga beslut för att skapa en gemensam framtid i välstånd. I dagens läge sänder detta jubileum därför ut en ovanligt passande signal av hopp.

Det ska dock sägas att uppfattningarna om euron fram till nyligen var minst sagt delade bland unionsmedborgarna. Personer som reser mycket insåg genast de självklara fördelarna med en gemensam valuta. De som inte reser så mycket förknippade i första hand euron med prishöjningar. I den officiella statistiken hette det att valutastabilitet hade uppnåtts, framför allt på grund av Europeiska centralbankens politik. Ändå har studier faktiskt visat att inflation iakttogs i flertalet länder. Sanningen är att man på vissa håll definitivt passade på att avrunda europiserna uppåt. Kanske var konsumenterna inte tillräckligt vaksamma.

Eurons kursuppgång gentemot dollarn har också utlöst synpunkter från tillverkare som i huvudsak har sin tillverkning i euroområdet, men sin försäljning utanför detta område. Det har inte saknats kritiker som visserligen inte har ifrågasatt Europeiska centralbankens oberoende, men väl dess räntepolitik, och det i deras tycke alltför höga ränteläget.

Dagens kris har i stor utsträckning förändrat detta intryck. Vi inser alla att euron spelar en nyckelroll för att begränsa de europeiska skadeverkningarna av en kris som vi har importerat från Förenta staterna. Helt klart är Europeiska centralbanken den centralbank som har agerat mest aktivt. Den har fattat mycket kloka beslut som välkomnats enhälligt. Hur skulle situationen se ut i dag om varje medlemsstat hade varit tvungen att försvara sin hemmavaluta på egen hand? Devalveringar och en valutakris hade varit oundvikliga.

Euron har åstadkommit resultat som vi välkomnar, och som bör uppmuntra oss att fortsätta att fördjupa samordningen av den ekonomiska politiken, och att respektera principerna i stabilitets- och tillväxtpakten. Det är visserligen riktigt att det för närvarande kan vara både motiverat och önskvärt att bevilja undantag, men dessa får endast vara tillfälliga. Målet att de offentliga finanserna ska vara i balans måste kvarstå. Faktum är att statsfinanser i gott skick och en sund ekonomisk politik är viktigare än någonsin på längre sikt. Det är bara på det sättet som vi kan slå vakt om vår produktivitet, konkurrensförmåga och tillväxt. Detta är förutsättningen för att euron ska kunna vara en hårdvaluta.

**Robert Goebbels, för PSE-gruppen.** – (FR) Herr talman! I denna osäkra tid är det viktigare än någonsin att kunna lita på ett beständigt värde: euron. Jag hade en biroll i rådet (ekonomiska och finansiella frågor) under förberedelserna inför den framtida gemensamma valutan, och kunde se att lägren inte alltid var så tvärsäkra på sin sak. Medlemsstaternas velande utmynnade i att Eurogruppen, som var ett samarbetsforum före sin tid, stärktes. Två av Europas främsta prestationer kom till stånd genom att ett fåtal länder var fast beslutna att fortsätta framåt och förverkliga integrationen för samtliga unionsmedborgare. Jag syftar på Schengenavtalet, som gav européerna fri rörlighet. Fem länder tog initiativet: Frankrike, med president François Mitterrand, Tyskland, med förbundskansler Helmut Kohl, och Beneluxländerna. Schweiz ingår i dag i Schengensamarbetet, medan briter och irländare fortfarande håller sig på distans från detta människornas Europa.

President Mitterrand och förbundskansler Kohl var också eurons politiska arkitekter, även om många andra – med Jacques Delors i spetsen – också stödde denna penningpolitiska framgång. Jag anser att den främsta läxan här är att den som vill förbättra Europa inte får dra sig för att göra gemensam sak med andra regeringar, särskilt om det finns en sammanslutning av länder som vill gå i spetsen för Europas utveckling. Prümfördraget för bekämpande av grov brottslighet är ett exempel på hur ett sådant förstärkt samarbete gagnar Europa. I dag är konstitutionen död och begravd, efter ett ”nej” från en besynnerlig skara politiska bundsförvanter inte bara i Frankrike utan också i Nederländerna. Irländarna, och eventuellt också tjeckerna, blockerar den svårsmälta lagstiftning från Lissabon som blivit känd som ”minifördraget”. I det läget ankommer det på oss att visa att Europa fortfarande lever genom att utnyttja de enorma möjligheter till förstärkt samarbete som redan finns.

Eurons attraktionskraft är hur som helst oförminskad. Slovenien har anslutit sig till oss, följt av Slovakien. Andra är griniga för att de inte kan dra större nytta av det skyddsvärn som euron utgör. Till och med i Storbritannien höjs röster som efter pundets sammanbrott ifrågasätter det kloka i att landet går sin egen väg – på mindre än ett sekel har pundet förlorat sin position som reservvaluta och blivit en valuta som alla andra.



Tack vare den konsekventa politik som förts av Wim Duisenberg, Jean-Claude Trichet med flera har euron blivit den näst viktigaste reservvalutan i världen på tio år. Visst sitter dollarn fortfarande på tronen i samband med globala transaktioner, och den är en trygg investering. Men Förenta staterna dignar under en enorm skuldbörda, eftersom man låtit omvärlden finansiera amerikanernas livsstil. Detta kommer att göra det alltmer osäkert om världens viktigaste ekonomiska supermakt ska klara av att uppfylla sina åtaganden. Finansmarknaderna rör sig mot ett duopol med både dollar och euro. Valutaduopol av denna typ brukar genomgå regelbundna kursjusteringar som ofta sker plötsligt. När recessionen nu breder ut sig behöver världen stabilitet och nya hållpunkter. Euron kan spela en nyckelroll för denna nya stabilitet. Europeiska centralbanken (ECB) har gjort sitt yttersta för att bekämpa en global finanskris som är *made in the USA*.

Euron är, som Jacques Delors har sagt, ett skyddsvärn för hela Europa. Men euron har hittills inte stimulerat den europeiska ekonomin tillräckligt. ECB ansvarar endast för penningpolitiken, medan kommissionen, till syvende och sist, bara är en förstklassig konsult som kommer med förslag. Dessa är i allmänhet användbara, men den verkliga ekonomiska makten ligger hos medlemsländerna, som tyvärr inte samordnar sin politik. En verksam harmonisering av den samlade ekonomiska kraften hos 27 länder borde kunna förflytta berg, men Eurogruppen har, trots Jean-Claude Junckers berömvärda ansträngningar, förblivit en grupp för informella överläggningar. Våren 1999 blev jag vittne till hur några finansministrar i Eurogruppen – bland andra Oskar Lafontaine, Dominique Strauss-Kahn, Carlo Ciampi och några personer till – försökte inrätta ett ekonomiskt och monetärt samarbete mellan Europeiska unionen och Europeiska centralbanken. Från Wim Duisenberg hördes då den dräpande repliken: "Ni får aldrig till stånd någon förhandssamordning med Europeiska centralbanken, eftersom ni alltid kommer att vara tvungna att reagera på våra beslut i efterhand." Orsaken är uppenbar: Både nu och i framtiden beslutar ECB på helt oberoende basis om sin penningpolitik. Men ett sådant oberoende utesluter ju inte en konstruktiv dialog mellan organ som ska försvara 500 miljoner européers intressen och gemensamma öde. Det står medlemsländerna fritt att samarbeta bättre för att få till stånd en rimlig samordning av sin ekonomiska politik. Det gäller både inom EU och – i synnerhet – gentemot omvärlden, som Jean-Claude Juncker precis så förståndigt konstaterade.

**Wolf Klinz, för ALDE-gruppen.** – (DE) Herr talman, herr Giscard d'Estaing, herr Juncker, herr Trichet, herr Almunia, mina damer och herrar! Det är verkligen synd att så få ledamöter har infunnit sig till dagens högtidliga möte, som är ett arrangemang av historisk betydelse. Föregående talare har redan skildrat den skepsis som euron möttes med när den ursprungligen infördes. Det hette att redan de logistikproblem som införandet av miljarder sedlar och mynt medför skulle vara omöjliga att bemästra. Föreställningen att vi skulle kunna förena en gemensam penningpolitik med separat finanspolitik i medlemsländernas egen regi sågs inte bara som en stor utmaning, utan som en ren omöjlighet.

Men i dag ser vi ett resultat som berättar en helt annan historia. Den europeiska valutaunionen är nu verklighet, och euron har i dag funnits i tio år. Detta är ett smärre politiskt underverk. Kommissionens förste ordförande Walter Hallstein har än en gång blivit sannspådd när han sade: "Den som inte tror på underverk i europeiska sammanhang är inte realist."

Åtskilliga unionsmedborgare i många medlemsstater var skeptiska och befarade till en början att euron skulle leda till en prisexplosion. Dessa farhågor finns inte längre. Euron är i dag accepterad och har till och med fått ett entusiastiskt välkomnande av många medborgare. Euron har blivit en framträdande europeisk symbol – en av de få vi har i dag, förutom hymnen och flaggan.

Man kan nog säga att Europa och den europeiska ekonomin, under Europeiska centralbankens första år, seglade i jämförelsevis lugna vatten. Det var ganska lätt för banken att föra sin stabilitetspolitik. Det ska ändå påpekas att den genomsnittliga inflationsnivån under eurons tio första år var omkring 2 procent, det vill säga i stort sett i linje med det mål som Europeiska centralbanken själv fastställt. D-marken däremot, som alltid var det stora föredömet i stabilitetshänseende, kom upp i en genomsnittlig inflationsnivå på 3 procent under sin 50-åriga livstid. Det kan därför hävdas att Europeiska centralbanken har uträttat ett gott arbete.

Ändå är det nu, mitt i krisen, som Europeiska centralbanken har visat prov på sin sanna styrka och förmåga. Banken spelar en oerhört viktig roll nu. Den har visat att den är oberoende och får saker gjorda, har självförtroende och kan handla beslutsamt och snabbt. Den har blivit ett föredöme för andra centralbanker, både i europeiska länder utanför euroområdet och i utomeuropeiska länder. Banken har med eftertryck demonstrerat för Förenta staternas centralbank *Federal Reserve* att den är kapabel att driva igenom en framgångsrik politik. Banken lyckas inte med detta trots sin oberoende ställning, utan tvärtom just därför att den är politiskt obunden och inte behöver rätta sig efter direktiv från olika regeringar.

Vi vet att medlemsstaterna i dag, sedan en del av dem har fallt upp ett skyddande paraply över sin banksektor, som bäst håller på att utveckla olika ekonomiska stimulansplaner som ska dämpa finanskrisens skadliga

inverkan på realekonomin. Om länderna följer olika principer för detta finns det en risk för att konkurrensen snedvrids, något som innebär nya utmaningar för Europeiska centralbanken. Den konvergens som euroområdet medlemsstater i dag delvis har uppnått riskerar att gå förlorad. Utvecklingen kommer alltmer att gå åt olika håll. Här krävs det motåtgärder. Det är därför som det är så avgörande och betydelsefullt att stabilitets- och tillväxtpakten inte undergrävs eller överges. Det åligger oss tvärtom att se till att den fortsätter att äga giltighet. Det är därför som det också är så viktigt att medlemsstaterna verkligen fullföljer de nödvändiga strukturreformer som kommissionen och Europeiska centralbanken upprepade gånger har efterlyst.

De närmaste åren får Europeiska centralbanken en ny uppgift. Krisen har lärt oss att Europa behöver övervaka sina finansmarknader på något sätt. Här kan Europeiska centralbanken spela en viktig roll. Den har signalerat att den i princip går med på att införa någon form av centralt europeiskt övervakningssystem liknande Europeiska centralbankssystemet. Eurons internationella roll behöver stärkas ännu mer. Euroområdet måste uppträda enat och behöver också företrädas enhetligt i internationella organisationer som Internationella valutafonden och OECD (Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling).

Det är för all del riktigt att en gemensam valuta utan en gemensam politik på det finansiella och ekonomiska området är och förblir något riskfyllt. Det här är ingen petitess. EU står fortfarande inför flera stora utmaningar: arbetslösheten är hög och fortsätter tyvärr att stiga, befolkningsstrukturen förändras, migration skapar nya problem, fattigdomen breder ut sig i vissa samhällsskikt och konkurrensen hårdnar i globaliseringens spår. Euroområdet kommer bara att kunna möta dessa utmaningar om medlemsstaterna blir bättre på att samordna sin ekonomiska politik. Att ett ordförandeskap för euroområdet inrättades var ett första steg i den riktningen, men inte mer. Vi behöver gå vidare.

**Cristiana Muscardini, för UEN-gruppen. – (IT)** Herr talman, mina damer och herrar! Efter tio år har euron blivit ett föredöme för hela världen, något som visas av de tillväxtmöjligheter som med eurons hjälp tillvaratagits i den internationella handeln och av eurons användning som reservvaluta. Den har säkerställt den monetära stabiliteten och bidragit till att integrera medlemsstaternas ekonomier i euroområdet. Den har gjort detta trots att vissa inledande felbedömningar ställde till besvär för medborgarna. Det handlade dels om växelkurserna för de nationella valutorna gentemot euron, dels om att prisutvecklingen för varor och tjänster efter eurons införande inte övervakades tillräckligt noggrant.

Euron infördes utan något tvång från omvärlden, och utan vare sig erövringskrig eller politisk dominans. Dess införande var ett frivilligt uttryck för att 11 regeringar trodde på inrättandet av den ekonomiska och monetära union som fastställts i fördragstexterna. I euron såg de ett avgörande steg i riktning mot den politiska union som tyvärr hittills förblivit utom räckhåll för oss.

Några av de problem som uppträtt beror på att systemet har haft sina brister och inte var förberett för att lotsa ett annat viktigt närliggande fenomen på rätt kurs. Jag menar den allt snabbare internationaliseringen och den enorma förändringen i hur internationell handel avvecklas. Med eurons hjälp har vi kunnat ta itu med en rad svårigheter, varav den allvarligaste är den nuvarande finanskrisen. Euron har skyddat oss från de enorma belastningar som annars skulle ha ödelagt marknaderna. Det är bara euron som har skyddat oss från en upprepning – i förvärrad form – av 1992 års händelser.

Under firandet av detta tioårsjubileum välkomnar vi varmt Slovakiens inträde som det sextonde landet i euroområdet. De åtgärder mot den nuvarande krisen som vidtagits av Europeiska centralbanken (ECB) och av kommissionen har varit en stötdämpare som begränsat skadeverkningarna. Vi vidhåller dock, som vi så ofta har gjort här i kammaren, att det för oss är otänkbart med en penningpolitik som är frikopplad från den ekonomiska politiken. Men för all del, verkligheten är en smula komplicerad: 16 medlemsstater har infört den gemensamma valutan, medan kommissionen gör sitt bästa för att samordna den ekonomiska politiken i 27 medlemsstater, och 11 medlemsstater har kvar sina nationella valutor.

Att samordna en penningpolitik med en ekonomisk politik som inte existerar i verkligheten får sägas vara en bedrift. Men de organ som styr medlemsstaternas ekonomiska politik måste föra en dialog med centralbankerna och med ECB (och vice versa), vars uppgift det är att åstadkomma en helhet av delarna. Annars uppstår nya svårigheter för oss i Europeiska unionen när vi gemensamt ska stå emot både den nuvarande krisen och de fortsatta utmaningar som omvärlden och globaliseringen ställer oss inför.

Vi hoppas att händelseutvecklingen har övertygat människorna om att det är hög tid att vi inser behovet av förändringar i Europa, att vi prioriterar realekonomin igen och ser till att förbättra sammanhållningen och samordningen mellan ECB och de europeiska organ som styr den politiska och strategiska planeringen. Energikrisen helt nyligen visade oss också att en gemensam ekonomisk politik inom strategiska kärnområden

är av största vikt för allmänheten och att vi inte får släpa benen efter oss. Om det bara finns en politisk vilja kommer eurons tilltagande styrka att underlätta införandet av en sådan politik.

**Alain Lipietz**, för *Verts/ALE-gruppen*. – (FR) Herr talman, herr Giscard d'Estaing, herr Juncker, herr Trichet, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle vilja påminna om hur Jacques Delors, när det 1992 ännu var helt oklart om fransmännen skulle stödja Maastrichtfördraget eller ej, höll ett anförande inför De grönas partikongress. Därigenom mobiliserade han de återstående 1–2 procent som krävdes.

Han sa så här till oss: "Rösta för euron, därför att den åstadkommer ett politiskt Europa. Om vi inte skapar ett politiskt Europa som styr Europa, kommer människorna inte att finna sig i det – de finner sig aldrig i det." Han övertygade oss inte. Maastrichtfördraget gick igenom, men något politiskt Europa skapades aldrig. Och det är just det här problemet som vi står inför i dag.

Varför var vi euromotståndare på den tiden? Det fanns i princip två skäl. För det första hade vi intrycket att Maastrichtkriterierna skulle dra in Europa i minst fem år av en procyklisk, recessionsfrämjande politik. För det andra var vi missnöjda med hur Maastrichtfördraget knöt ihop penningpolitiken med den allmänna ekonomiska politiken. Vi ville värna Europeiska centralbankens oberoende genom att frigöra penningpolitiken från övriga politikområden.

Jag får uppriktigt erkänna att även om jag i dag, i likhet med mina partikamrater, fortfarande inte är helt nöjd med Maastrichtfördraget, så är jag relativt tillfreds med de lagstiftnings- och tillämpningsmässiga förändringarna av den ekonomiska och monetära unionen.

Tre stora förändringar har skett. För det första har vi uppnått prisstabilitet, på en nivå strax under (men nära) 2 procent. Målet kan verka lite absurt. Just nu står världen inför ett deflationshot, och läget förvärras genom att en del länder gärna agerar keynesianskt och kapar sina mervärdesskattesatser. Det blir då uppenbart att fastställandet av inflationsmålet 2 procent inte bara är ett spel för gallerierna. Om vi inte når upp till 2 procent är det risk för att vi tvingas leva med extremt höga realräntor.

Den andra större reformen är naturligtvis 2005 års reformerade stabilitets- och tillväxtpakt. Tack vare den kan vi i dag föra en konjunkturdämpande politik för att motverka krisen.

Den tredje större förändringen gäller vårt sätt att genomföra saker och ting i praktiken. Här i kammaren har det ännu en gång framhållits att den ständiga dialogen mellan herrarna Trichet, Almunia, Juncker och Barroso strängt taget strider emot Maastrichtfördraget. Jag anser dock att detta samarbete mellan till exempel Jean-Claude Trichet och Joaquín Almunia är likvärdigt med samarbetet mellan Ben Bernanke och Henry Paulson, och därmed är en både positiv och önskvärd utveckling. Vad återstår då att göra? Jag kan bara framhålla att vi behöver tillämpa Maastrichtfördragets goda aspekter på ett bra sätt.

Verkligt problematiskt är hur vi fastställer växelkurserna, något som mina företrädare har tagit upp flera gånger. Det är rådet som ska besluta om växelkurserna. Vi måste på något sätt se till att rådet fastställer europeiska växelkurser som inte på något slumpmässigt sätt avhänger av Europeiska centralbankens räntesats, utan korrekt avspeglar industripolitiska ställningstaganden. Det gäller att vi hittar rätt verktyg för detta.

För det andra är Europeiska centralbankens mål inte bara att hålla inflationstakten runt 2 procent, utan också att tillämpa den europeiska politiken, det vill säga Lissabon- och Göteborgsstrategierna. Vi behöver genom Europeiska centralbanken införa en politik för omfinansiering och rediskontering av privata skulder, i enlighet med Göteborgs- och Lissabonstrategierna.

Slutligen en punkt som redan tagits upp tidigare, nämligen att det krävs övervakning på europeisk nivå, och att Europeiska centralbanken är det organ som är bäst lämpat för att utföra denna uppgift.

**Ilda Figueiredo**, för *GUE/NGL-gruppen*. – (PT) Tyvärr utnyttjar vi inte detta tillfälle till att göra en ingående granskning av konsekvenserna av den nyliberala och monetaristiska politik som drivits igenom med euron som förevändning. Den har bidragit till den allvarliga situation som samhället står inför i dag, och har skapat ökade klyftor, arbetslöshet, farliga och underbetalda arbetsplatser och fattigdom.

Det är inte acceptabelt att vi biter oss fast i ideologiska trossatser som prisstabilitet, eller i stabilitets- och tillväxtpaktens irrationella kriterier. De används som alibi av dem som vill öka privatiseringarna och frånta staten ansvaret för allt fler samhällsfunktioner. I den här filosofin ingår också nattväktarstaten och tesen att det privata näringslivet alltid arbetar effektivare. Målet är att tvinga fram en acceptans för så kallade återhållsamma lönekrav, som i själva verket leder till låga nominella löneökningar, eller – som exemplet Portugal tyvärr visar – rentav sjunkande reallöner.

Vi ställer inte upp på fiktionen om Europeiska centralbankens oberoende. Den släpar benen efter sig när det gäller att besluta om räntesänkningar och låter euron vara övervärderad enbart i syfte att skydda länder med mer utvecklade ekonomier och mäktiga ekonomiska och finansiella intressen. Detta slår mot de ömtåligare ekonomierna och mot de människor som inte har så stora finansiella resurser.

Europeiska centralbankens politik har fått Europas ekonomi att krympa. Det visar på behovet av att ytterligare sänka referensräntesatserna. Samtidigt som arbetare och pensionärer fått minskad köpkraft de senaste tio åren kan ekonomiska och finansiella intressen notera sina högsta vinster på 30 år, vilket har utlöst en entusiastisk eufori bland kammarens talare. Och mitt i den kris som de själva har skapat nationaliserar de förlusterna för att kunna privatisera vinsterna. Samtidigt drabbar krisens konsekvenser arbetare, mikroföretagare, småföretagare, pensionärer och arbetslösa, som i bästa fall får nöja sig med småsmulor. Se hur det har gått i finanssektorn, där en del banker sedan krisens början upprepade gånger har ökat sin räntespread, och där marginalerna har fördubblats inom loppet av ett år, vilket kyler ned kreditmarknaden ytterligare.

Vi hävdar därför bestämt att det är nödvändigt att bryta helt med denna nyliberala och monetaristiska politik. Sätt stopp för stabilitetspakten, skatteparadisen och Europeiska centralbankens skenbara oberoende. Vi hävdar bestämt att EU behöver öka sin budget betydligt, och sträva efter en rättvis fördelning av inkomster och tillgångar. Vi behöver en politik som verkligen slår vakt om den ekonomiska och sociala sammanhållningen. Vi säger nej till åtgärder som bara följer de gamla recepten, det vill säga åtgärder enligt parollen "var och en räddar sig själv", som gör de rika ännu rikare och de fattiga ännu fattigare. Det framgår tydligt av de ökande klyftorna och skillnaderna i euroområdet ekonomier.

Vi hävdar bestämt att tillverkningssektorn behöver stödjas, liksom mikroföretag och små och medelstora företag. Vi behöver främja offentliga tjänster med hög kvalitet. Vi behöver göra det lättare att ta lån och öka familjernas köpkraft. Det gäller inte bara de sämst ställda, utan även medelklassen. Vi behöver skapa fler arbetstillfällen och minska fattigdomen och lidandet bland miljoner invånare i våra länder.

### ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

*Vice talman*

**Nigel Farage**, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Gläd er åt eurons tioårsdag, för jag tvivlar bestämt på att ni kommer att få uppleva dess tjugooårsdag. Det som vi har sett denna förmiddag påminner om den gamla Sovjettiden. Minns ni när femårsplanerna tillkännagavs som framgångar, ofta innan de hade inletts, med mycket tal om rekordskördar och underbara produktionssiffror för traktorer? Denna förmiddag har vi har i stort sett blivit behandlade som på den tiden av en rad icke valda, åldrande byråkrater som talar om för oss vilken stor framgång det hela har varit. Det är alltihop vilseledande.

Idén att ECB har gjort ett bra arbete är något alldeles extra. Det var i juli förra året som Europeiska centralbanken höjde räntan, precis då marknaderna kraschade och räntor sänktes kraftigt i resten av världen. Inget av detta förvånar mig naturligtvis, eftersom euron bara handlar om en politisk klass som påtvingar sin vilja på EU:s folk. Kom ihåg att två länder – Danmark och Sverige – höll en folkomröstning om euron och att båda länderna sa "nej". Detta lilla ord som ni försöker undvika om det är möjligt.

Euroområdet har aldrig testats, men det kommer det att bli. Spanien befinner sig i ekonomiska svårigheter. Italien, precis som tyska ekonomer sa vid den tidpunkten, skulle aldrig ha anslutit sig till euron, men jag anser att det är situationen i Grekland som vi bör inrikta oss på. Tusentals ungdomar är ute på gatorna och demonstrerar; de ber sin regering att göra något; de ber sin regering att sänka räntorna; de ber sin regering att devalvera. Men den grekiska regeringen har fastnat i eurons tvångströja. Den kan inte göra någonting. Det finns inget som ett framtida allmänt val i Grekland kan göra för att ändra sakernas tillstånd. När människor har frångått förmågan att besluta om sin egen framtid genom att gå till valurnorna är jag rädd att våld blir det enda logiska alternativet.

Med euron har människor satts i ett ekonomiskt fängelse. Ni har låst in människor i *Völkerkerker* [folkfängelset] ur vilket det kommer att krävas mycket mod för att ta sig ut. Det kommer att krävas ledarskap, eller möjligen den oundvikliga ekonomiska kraschen. Ni kan bua och hänskratta, men kom ihåg detta: Storbritannien som står utanför euroområdet har kunnat devalvera och sänka sina räntor kraftigt. Vi har kunnat göra det som vi måste göra. Hänskratta om ni vill, men har ni noterat att de grekiska obligationerna var 233 räntepunkter högre än de tyska obligationerna på obligationsmarknaden nu på morgonen? Nu vet jag att de flesta av er i denna sal inte ens vet vad detta innebär, och de som vet kommer att göra sitt bästa för att bortse från det. Ni

kan sticka era huvuden i sanden, om ni vill. Ni kan strunta i marknaderna om ni vill, men tids nog kommer marknaderna inte att strunta i er.

**Roger Helmer (NI).** – (EN) Herr talman! Under de senaste 200 åren har det förekommit minst ett halvt dussin försök att inrätta gemensamma valutor eller fastställa växelkursmekanismer. De har alla misslyckats och de har alla skadat deltagarna, och detsamma gäller för euron. Den ojämvt som länge förutspåts av skeptiker börjar få grepp. Italiens konkurrenskraft har skjutits i bitar. Spaniens erfarenhet är som tjuren i *la corrida*: stolt och stark i början, men den blöder till döds i sanden i slutet. Den oro som nyligen blossat upp i Grekland är helt klart sammanbunden med arbetslöshet, som följer av en övervärderad euro. Spreaden mellan obligationer i Grekland och Tyskland har nått aldrig förr skådade nivåer – över 200 räntepunkter.

Marknaderna spekulerar om en upplösning av euron. Vi i Storbritannien kan tacka gudarna för att vi behöll vår egen valuta och inte är del i euroområdet kedjehaveri i ultrarapid. Grattis på födelsedagen, euron!

**Talmannen.** – Debatten är härmed avslutad.

### ***Skriftliga förklaringar (artikel 142)***

**Richard Corbett (PSE), skriftlig.** – (EN) På dagen tio år efter omröstningen om förslaget, som lades fram inför parlamentet av ministerrådet och Gordon Brown (då rådsordförande), att låsa växelkurserna vid dagens nivåer och inrätta euron är ett tillfälle att fira tio år av framgång, stabilitet och det som nu är en av två ledande världsvalutor.

Den aktuella ekonomiska krisen skulle ha skapat ett kaos på valutamarknader om vi fortfarande hade haft pesetas, lire, drachmer och så vidare som separata valutor som fluktuerar vilt mot varandra. Euron har varit en stabilitetens klippa för dess medlemmar, något som illustreras av Islands och Irlands kontrasterande öden.

Årsdagen är också ett tillfälle för att diskutera om Storbritanniens långsiktiga ekonomiska framtid är ett medlemskap i euron. Storbritannien kan naturligtvis klara sig utan euron på kort sikt, men med tiden kommer vi att förlora: våra företag är handikappade av konvertering och kurssäkringskostnader på den europeiska marknaden som deras marknadskonkurrenter slipper. Inre investerare på den europeiska marknaden kommer att föredra att ha den större, i stället för den mindre, valutan.

**Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig.** – (EL) Europaparlamentets högtidliga möte med anledning av tioårsjubileet för Ekonomiska och monetära unionen (EMU) äger rum vid en tidpunkt då kapitalismen genomgår en allvarlig systemkris, något som Europaparlamentet har antagit ett flertal resolutioner och betänkanden om. Mötet är bara ett försök att skyla över EU:s gräsrots- och arbetarfientliga politik. Efter socialismens fall infördes den i Maastrichtfördraget, som är ett fanatiskt angrepp på arbetarnas fri- och rättigheter.

EMU, inrättandet av Europeiska centralbanken och införandet av euron är nödvändiga länkar i den kedja av kapitalistisk omstrukturering som kapitalet nu propagerar för, i syfte att försvara sig mot arbetarnas krav och slå vakt om sin lönsamhet genom att intensifiera exploateringen av arbetare och gräsrotter.

Prisstabilitet, minskad inflation och att ekonomierna måste skyddas mot risker och kriser är, som vi har sett, nöta gamla argument. EMU handlar om att skydda monopolföretagens vinster och underlätta privatiseringar och fusionsaffärer.

Det senaste årtiondet har arbetarlönerna sjunkit, relationerna mellan arbetsmarknadens parter försämrats och försäkringsförmåner gått upp i rök. Hälsovård och utbildningsväsende har förfallit och samtidigt förvandlats till privatiserade handelsvaror.

Arbetarna tar avstånd från denna europeiska enkelriktning – ifrån dess anhängare, Lissabonstrategin och Lissabonfördraget. Arbetarna slåss mot både EMU och själva EU. Makten ska ligga hos gräsrotterna, och vi behöver skapa ett ekonomiskt system som gagnar dem.

**Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig.** – (PL) I samband med debatten om euron skulle jag vilja peka på tre områden där den inte gjort särskilt bra ifrån sig.

För det första: Från och med eurons införande, alltså under perioden 2002–2007, har tillväxten i Storbritannien, Sverige och Danmark – de tre medlemsstater som stått utanför euroområdet – varit högre än för länderna i euroområdet. De tre ländernas bruttonationalprodukt växte nästan dubbelt så snabbt som genomsnittet för euroområdet, samtidigt som arbetslösheten var lägre.

För det andra har kampen mot följderna av den rådande finansiella och ekonomiska krisen definitivt gett bättre resultat i dessa länder än i euroområdet. De brittiska, svenska och danska centralbankerna sänkte sina räntor snabbt och beslutsamt, samtidigt som de slog vakt om affärsbankernas likviditet. Det förefaller också som om dessa länders finanspolitik kommer att ge en bättre utdelning än den finanspolitik som förs i euroområdet.

För det tredje måste nya medlemsstater som vill inträda i euroområdet uppfylla ett stort antal penning- och finanspolitiska kriterier under de två åren närmast före inträdet. Vissa kriterier är ömsesidigt motsägande. Till exempel krävs att landet ingår i ERM2-systemet, och därmed håller sin valutakurs gentemot euron inom ett fluktuationsintervall på  $\pm 15$  procent – samtidigt som landet håller nere inflationen. Om det uppstår ett devalveringstryck mot den nationella valutan måste centralbanken ingripa genom att sätta en större penningmängd i omlopp. Det i sin tur ökar inflationstrycket. Om kommissionen vill uppmuntra de nya medlemsstaterna, så borde den överväga att åtgärda denna uppenbara motsägelse.

**Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI)** Herr talman, mina damer och herrar! Ekonomiska och monetära unionen i Europa startade den 1 januari 1999, samtidigt som elva av EU:s medlemsstater införde den gemensamma valutan. Euron fyllde tio år den 1 januari 2009. Samtidigt blev Slovakien det sextonde landet som gick över till euron.

För att citera Jean-Claude Junckers anförande till parlamentet: Euron är utan minsta tvekan en "stabilitetsfaktor". Insikten om detta faktum har varit smärtsam för de länder som står utanför euroområdet.

Eurons tioårsjubileum överskuggas av oron för en fördjupad recession. Jag har fullt förtroende för euroområdets förmåga att klara krisen. Det kommer ändå att krävas betydande insatser från unionens sida. Enligt de senaste prognoserna får det stimulanspaket som vi antog en betydligt mindre effekt än de 1,5 procent av områdets bruttonationalprodukt som vi räknade med. Nuvarande prognos är att effekten blir omkring 0,6 procent. Det behövs nya stimulansåtgärder.

Euron har utan tvekan varit framgångsrik, men förutsättningen har varit de löpande ansträngningar som gjorts. Vi behöver nu stärka övervakningen av finansmarknaderna på europeisk nivå, samtidigt som vi iakttar de grundläggande principerna och kriterierna för Ekonomiska och monetära unionen.

**Zita Plešinská (PPE-DE), skriftlig. – (SK)** Den 1 januari 2009 blev euron Slovakiens officiella valuta. Från och med den dagen har dubbelkorset på de tre kullarna, symbolen på Slovakiens flagga, också präglats på myntvalörerna 1 och 2 euro, som nu är i omlopp i hela euroområdet.

Detta var en historisk dag för Slovakien. Vi slovakier är mycket stolta över att vara det första landet från det före detta socialistiska blocket som infört euron under detta symboliska år då euroområdet fyller tio år.

Det gläder mig att den nuvarande slovakiska regeringen ställer upp bakom Mikuláš Dzurindas utfästelse. Hans regering antog hösten 2004 en plan för att byta ut valutan koruna mot euron, och beslutade att övergången skulle äga rum i början av 2009.

Det känns också lämpligt att här i Europaparlamentets kammare uttrycka ett tack till slovakerna. Det var framför allt de som förverkligade de hårda men nödvändiga "Dzurindareformerna", som inte gav upp och därigenom bidrog till att göra Slovakien till ett framgångsrikt europeiskt land.

Från och med den 1 januari 2009 är euron en vardaglig länk mellan det slovakiska folket och unionen.

Farväl, koruna! Välkommen, euro!

**Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** Införandet av den gemensamma europeiska valutan för tio år sedan utgjorde slutpunkten för en process vars följderna inte bara är ekonomiska. Slutförandet av processen för Ekonomiska och monetära unionen visade att medlemsstaterna är fast beslutna att värna EU:s ekonomiska och politiska sammanhållning.

Eurons framgång visar därför också att vi framgångsrikt har byggt upp en faktor som för ut europeiska värderingar i internationella sammanhang, och som bevisar att Europeiska unionen spelar en huvudroll för affärsförbindelserna och finansmarknaderna i världen.

Att införa euron ger många fördelar. Hit hör makroekonomisk stabilitet, betydligt stabilare prisutveckling och att det skapas nya arbetstillfällen och förutsättningar för ökad produktivitet. Dessutom ökar den underliggande motståndskraften mot turbulens i omvärlden. Allt detta motiverar de ansträngningar som

gjorts av de nya medlemsstaterna, i synnerhet Rumänien, för att snarast uppfylla konvergenskriterierna och ansluta sig till euroområdet.

**Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE)** Sedan euron infördes den 1 januari 1999 har den gemensamma valutan i många avseenden varit en viktig stabilitetsfaktor för EU:s ekonomi. Den gemensamma valutan är framför allt motorn till utbytet mellan länderna i Europa. Att växelkurserna mellan euroländerna bortfallit är en viktig och synlig förbättring för medborgarna och främjar rörligheten i EU.

Förutom dessa uppenbara fördelar har euron också visat sig ha en stabiliserande verkan under finanskrisen. De dramatiska följderna av det ekonomiska sammanbrottet kan bara dämpas av en stor valuta som används av många medlemsstater och nationella ekonomier. Valutaunionen betyder att makroekonomiska åtgärder kan vidtas på internationell nivå, och att vi kan handla aktivt för att bekämpa finanskrisen.

Men när allt kommer omkring står euron också för den europeiska integrationen och för européernas långa, gemensamma vandring tillsammans. Valutaunionen är nästa logiska steg efter den ekonomiska unionen, och kommer sannolikt att fördjupa den europeiska integrationen.

**Iuliu Winkler (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** För nästan ett år sedan högtidlighöll vi tioårsdagen av inrättandet av Europeiska centralbanken (ECB) och Ekonomiska och monetära unionen (EMU). "Nu, tio år senare, kan man konstatera att euron blivit en otvetydig framgång", framhöll vi då.

Denna bedömning står sig i mina ögon ännu. Jag är en varm förespråkare av att medlemsstaterna ska visa varandra solidaritet när de vidtar gemensamma åtgärder för att motverka finanskrisen och minska skadeverkningarna av den världsekonomiska krisen. I dag befinner sig Europa i det mest riskfyllda ekonomiska läget sedan slutet av andra världskriget. Under sådana omständigheter bör firandet av eurons tioårsjubileum påminna oss om vikten av att fortsätta med de stora europeiska integrationsprojekten.

Införandet av den gemensamma europeiska valutan och skapandet av EMU var beslut som fattades gemensamt, genom harmonisering och en solidaritet som var rotad i en europeisk värdegrund. En sådan inställning krävs även i år för att vi ska kunna åstadkomma åtgärder mot finanskrisen och framgångsrikt genomföra dem. Den europeiska konkurrensförmågan måste bibehållas även inom euroområdet och behöver stärkas i de medlemsstater som förbereder sitt inträde i euroområdet. Dessutom måste EMU-medlemmarnas skiftande intressen stå tillbaka till förmån för EU:s gemensamma ekonomiska intressen.

#### ORDFÖRANDESKAP: ROURE

*Vice talman*

**Talmannen.** – Nästa punkt är omröstningen.

*(För omröstningsresultat: se protokollet.)*

### 6. Omröstning

**6.1. Avtal mellan EG och USA om regleringssamarbete på området civil luftfartssäkerhet (A6-0468/2008, Paolo Costa) (omröstning)**

**6.2. Gemensamt handelssystem för äggalbumin och mjölkalbumin (kodifierad version) (A6-0510/2008, Diana Wallis) (omröstning)**

**6.3. Beskattningsystem för fusion, fission, överföring av tillgångar och utbyte av aktier eller andelar som berör bolag i olika medlemsstater samt om flyttning av säte (kodifierad version) (A6-0511/2008, Diana Wallis) (omröstning)**

**6.4. Språkanvändning vid överklaganden av avgöranden från Europeiska unionens personaldomstol (A6-0508/2008, Costas Botopoulos) (omröstning)**

**6.5. Handel och ekonomiska förbindelser med västra Balkan (A6-0489/2008, Bastiaan Belder) (omröstning)**

**6.6. Den gemensamma jordbrukspolitiken och global livsmedelsförsörjning  
(A6-0505/2008, Mairead McGuinness) (omröstning)**

**6.7. Utsikter för att utveckla den civila dialogen enligt Lissabonfördraget  
(A6-0475/2008, Genowefa Grabowska) (omröstning)**

**Christopher Beazley (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Det verkar förekomma en mängd omröstningar med namnupprop för tillfället, något som är lite ansträngande för personer som jag, vars apparater inte fungerar. Skulle jag därför kunna få registrera "ja"-röster för alla omröstningar, och be om en tekniker?

**6.8. Införlivande, genomförande och säkerställande av efterlevnaden av direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och direktiv 2006/114/EG om vilseledande och jämförande reklam (A6-0514/2008, Barbara Weiler) (omröstning)**

**6.9. Den gemensamma fiskeripolitiken och en ekosystemansats i fiskeförvaltningen  
(A6-0485/2008, Pedro Guerreiro) (omröstning)**

**6.10. Hållbar användning av bekämpningsmedel (A6-0443/2008, Christa Klauß)  
(omröstning)**

**6.11. Utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden (A6-0444/2008, Hiltrud Breyer) (omröstning)**

**6.12. Samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (omarbetning) (A6-0497/2008, Wolf Klinz) (omröstning)**

**6.13. De offentliga finanserna i EMU – 2007 och 2008 (A6-0507/2008, Donata Gottardi) (omröstning)**

\*  
\* \*

**Reinhard Rack (PPE-DE).** – (DE) Fru talman! Jag har ett önskemål. Vid högtidliga möten i kammaren finns det alltid en kamera uppställd mitt bland bänkraderna. Det är inte alltid så lätt för fotograferna att arbeta där, och det blir också besvärligt för ledamöterna om det står en kamera på ett ställe där vi vill arbeta. Skulle vi inte kunna ändra på placeringen vid de tillfällen då det står kameror här? Om inte, så får någon faktiskt komma på en bättre teknisk lösning.

**Talmannen.** – Vi ska rådgöra med de behöriga instanserna.

**Christopher Heaton-Harris (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Jag har försökt att vinka till mig en vaktmästare under hela omröstningen för att anmäla en röstförklaring, men eftersom ni ledde omröstningarna så lysande, och vi kom igenom dem så snabbt, hade vaktmästaren ännu inte hunnit ända fram till mig. Jag håller i ett papper där jag ber om att få anmäla två muntliga röstförklaringar om Mairead McGuinness' och Hiltrud Breyers betänkanden. Jag skulle uppskatta om ni lät mig göra det.

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Jag skulle också vilja be om samma överseende. Min begäran är också på väg till er.

## **7. Röstförklaringar**

### **Muntliga röstförklaringar**



**- Betänkande: Belder (A6-0489/2008)**

**Carlo Fatuzzo (PPE-DE).** – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Det är verkligen roligt att få tala här i denna stora parlamentskammare, där ledamöter från alla våra 27 medlemsstater trängs. Det är inte ofta som jag får en chans att yttra mig inför så många åhörare.

Jag står nu här för att förklara varför jag röstade för Bastiaan Belders betänkande om handel och ekonomiska förbindelser med västra Balkan. Jag är helt och hållet för att Europeiska unionen gör det så lätt som möjligt för länderna på Balkan att ansluta sig till unionen. Jag anser att det är viktigt att öka det ekonomiska stödet från dagens nivåer. Vi bör göra det möjligt att fördjupa förbindelserna mellan Balkan och Europa, utveckla turismen och se till att samtliga invånare på Balkan – unga som gamla – får åtnjuta en högre levnadsstandard än hittills.

**- Betänkande: McGuinness (A6-0505/2008)**

**Marian Harkin (ALDE).** – (EN) Fru talman! Först av allt skulle jag vilja föra till protokollet att jag tryckte på fel knapp när det gäller McGuinnessbetänkandet. Jag stöder egentligen McGuinnessbetänkandet om livsmedelsförsörjning till fullo – men jag ska kontrollera detta med funktionärerna efteråt.

Jag instämmer i synnerhet i punkten att vi måste anpassa den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) för att lösa frågorna om livsmedelsförsörjning och att jordbrukarna behöver en stabil politisk miljö för att kunna planera inför framtiden. Vi kan inte få visshet, men vi måste utan tvivel ha en viss stabilitet.

Dessutom stöder jag det faktum att inte enbart marknaden kan tillhandahålla inkomstrygghet för producenter och även uppmaningen till en detaljerad konsekvensbedömning, särskilt om, ska vi säga, följderna för livsmedelsförsörjningen. Om vi ser till särskilda EU-förslag, växtskydd till exempel, behöver vi även här en noggrann konsekvensbedömning av detta, och vi måste ta hänsyn till livsmedelsförsörjningen när vi gör denna bedömning.

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Jag skulle vilja tacka mina kolleger för deras stöd för detta betänkande, och Marian Harkin för hennes stödjande ord.

De är en tydlig förklaring av kammarens åsikt om jordbrukspolitik, inte bara på europeisk, utan även på internationell nivå. De uppmanar särskilt – och detta är viktigt – till att på nytt inrikta sig på jordbrukspolitik i utvecklingsvärlden och stödja de som kan producera livsmedel att göra det lokalt. Jag anser att den miljard euro som Europeiska unionen vill avsätta i detta syfte är ett steg i rätt riktning.

Jag stöder naturligtvis mitt eget betänkande. Jag anser att det är en planritning för framtiden av kammarens sätt att se på jordbruk. Samtidigt som debatten om livsmedelsförsörjning har tagits bort från den politiska dagordningen har vi fortfarande problemet med 30 000 barn som dagligen dör av hunger och svält.

**David Sumberg (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Jag vill tacka er för att ni ger mig tillfälle att förklara varför jag lade ned min röst om McGuinnessbetänkandet. I betänkandet fokuserar man på en mycket viktig aspekt inom Europeiska unionen, som är det absolut mest grundläggande för att säkerställa att de som svälter eller inte har ordentlig tillgång till livsmedel ska få det. Ingen skulle kunna motsätta sig detta, och jag motsätter mig sannerligen inte detta. Men problemet med betänkandet är, enligt min mening, att det sneglar mot och hänvisar till den gemensamma jordbrukspolitiken och inte tar upp det brådskande behov av reform, och mer reform av denna politik, som finns.

Detta gagnar inte EU:s befolkning mycket. Detta gagnar inte de brittiska jordbrukarna mycket. Vi kommer att befinna oss i svårigheter ända tills denna börda avlägsnas från de europeiska skattebetalarna. Ja, målen i betänkandet är korrekta, men jag är rädd att man inte lyckas särskilt bra alls med att lösa grundproblemet.

**Czesław Adam Siekierski (PPE-DE).** – (PL) Jag ställer mig helt bakom flertalet av alla förslag och synpunkter i Mairead McGuinness' betänkande, som antogs för en stund sedan. Plötsliga förändringar av livsmedelspriserna på världsmarknaden kommer att bli ett allt vanligare fenomen, något som får skadliga följder.

Prishöjningar går framför allt ut över låginkomsthushåll, där maten svarar för en betydande del av familjens utgifter. Det är precis sådana människor som förtjänar stöd – de som har det största behovet, oavsett om de bor i utvecklingsländerna eller i Europeiska unionen. Jag håller med om att vi behöver slå ett slag för livsmedelssäkerheten genom att anpassa den gemensamma jordbrukspolitiken till de nya förhållandena. Detta talar för att vi bör säga nej till avskaffandet av marknadsreglerande instrument och till att minska EU:s jordbruksutgifter i ett framtida budgetperspektiv.

Att inom ramen för FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation inrätta ett internationellt observatorium som övervakar priset på jordbruksprodukter och olika insatsvaror är en god idé. Detta syftar till att övervaka dessa uppgifter på global basis, så att det går att vidta snabba åtgärder vid prisförändringar. Jag anser också att man bör överväga någon form av globalt system för livsmedelslagring.

**Syed Kamall (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Jag vill tacka för detta tillfälle att förklara varför även jag lade ned min röst om detta betänkande.

Jag tror att de flesta i parlamentet, oavsett var på den politiska skalan de står, skulle instämma i att livsmedelsförsörjning är mycket viktig. Problemet är att vi inte är ense om vad livsmedelsförsörjning är. För många av oss är livsmedelsförsörjning ett sätt att se till att det finns tillräckligt med mat för världens befolkning – oavsett deras ursprung. För andra är det en förevändning för protektionism. För dem är livsmedelsförsörjning bara liktydigt med livsmedel som framställts inom EU för européer. "Lokal produktion" är en mening som de använder. Jag hör att människor använder förevändningen livsmedelsförsörjning för att utestänga import från resten av världen och därmed utdöma den högkvalitativa export som kommer från många av världens fattigare länder och döma många fler jordbrukare i fattiga länder till fattigdom.

Att säga att en gemensam jordbrukspolitik bör vara grundvalen i livsmedelsförsörjningen är ett häpnadsväckande uttalande som måste tillintetgöras.

**Christopher Heaton-Harris (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Jag instämmer i de kommentarer som min förträffliga kollega Syed Kamall framförde om denna fråga. Jag lade ned min röst, eftersom det var partipiskans åsikt att lägga ned rösterna om detta betänkande, men alla vet att livsmedelsförsörjning är ett mycket viktigt ämne för oss alla, och jag är därför förvirrad av hur man på det här stället hanterar en fråga som denna.

I just detta betänkande – som jag tror att vi alla röstade för – nämnde vi det problem som vi just skulle skapa för oss själva genom att rösta för direktivet om växtskyddsprodukter. Vi har precis underminerat den europeiska livsmedelsförsörjningen. Omkring tre minuter efter vår omröstning om detta betänkande såg vi i stort sett till att våra jordbrukare inte skulle ha möjlighet att odla tillräckligt med livsmedel för vår kontinent i framtiden. Jag finner detta befängt. Det är synd att ingen annan verkar läsa något av de betänkanden som går igenom på det här stället.

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Ett av de största problemen och en av lösningarna när det gäller global livsmedelsförsörjning är att säkerställa en tillräcklig och hållbar produktion, och då framför allt livsmedelsförsörjning i den så kallade utvecklade världen, som i EU, så att vi kan exportera vår överskottsproduktion och inte konkurrerar med oss själva på världsmarknaderna för livsmedel, något som ökar priserna för dem i regioner som inte har rätt klimat, mark, know-how eller investeringar för att producera egna livsmedel.

Vi måste vara försiktiga med vår politik i syfte att se till att vi reagerar både miljömässigt och globalt på nödvändigheten av hållbar livsmedelsproduktion.

**Peter Baco (NI).** – (SK) Jag röstade för betänkandet om den gemensamma jordbrukspolitiken och global livsmedelsförsörjning eftersom det tar upp angelägna frågor som jag själv upprepade gånger har påtalat i Europaparlamentet.

Punkt ett rör en sänkning av produktionskostnaderna, som skulle öka vår globala konkurrensförmåga. Punkt två handlar om att minska volatiliteten på livsmedelsmarknaderna, i synnerhet genom att öka lagringen. Punkt tre är att jordbrukets betydelse för samhället minskar – vi behöver åtgärda detta genom att sprida insikt hos allmänheten om den unika och oersättliga roll som jordbruket spelar. Punkt fyra är att vi behöver sätta stopp för godtycket i tillämpningen av den gemensamma jordbrukspolitiken genom att organisera politiken på systemnivå och prioritera långsiktiga mål. Punkt fem, slutligen, handlar om att vi behöver stoppa den kraftgång för medlemsstaternas jordbruk som beror på de diskriminerande principerna för den gemensamma jordbrukspolitiken. Vi behöver samtidigt ge en vitamininjektion som drastiskt ökar utbytet av outnyttjad jordbrukspotential i de nya medlemsstaterna.

#### **- Betänkande: Grabowska (A6-0475/2008)**

**David Sumberg (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Detta berör hela Europeiska unionens inre. Här beviljar vi mer pengar för att försöka övertyga allmänheten om att rösta för det hopplösa Lissabonfördraget. Allmänheten gjorde helt klart att de inte vill ha det, när de fick en möjlighet på Irland, och om den brittiska befolkningen

skulle få möjligheten – och det borde de ha fått, eftersom Labourregeringen lovade dem detta vid det senaste allmänna valet – skulle de också rösta för att förkasta detta fördrag med en överväldigande majoritet.

Budskapet skulle höras högt och tydligt i Europeiska unionen, det är ett som är säkert: folk vill inte ha det. Folk vill inte ha mer kontroll i Bryssel och Strasbourg. Folk vill att deras egna regeringar och egna lagstiftande församlingar ska fatta de beslut som påverkar dem. Tills detta budskap har mottagits kommer vi att fortsätta pumpa in mer av skattebetalarnas pengar för att tvinga människor till valurnan under falskt sken av att ni faktiskt övertalar dem att ändra sig. Det kommer de inte att göra.

**Marian Harkin (ALDE).** – (EN) Fru talman! Först av allt skulle jag vilja säga att detta är ett utmärkt betänkande. Vi talar alltid om att föra EU närmare sina medborgare och att EU-projektet inte kan utvecklas utan EU-medborgarnas engagemang.

Det finns två typer av demokrati: den representativa, som den vi har i parlamentet, och den deltagande, som detta betänkande handlar om. Men det är viktigt att förstå att medborgardialogen har två sidor. Den är ömsesidig. Därför måste den oro och de idéer som medborgare uttrycker beaktas av EU-institutionerna. Jag anser att ett utmärkt exempel på detta är en miljon underskrifter för funktionshinder och det dokument som vi nu debatterar i parlamentet.

Jag håller inte med den senaste talaren, eftersom jag anser att, om vi faktiskt antar Lissabonfördraget, det ger oss möjlighet att förbinda medborgare med EU på ett mycket mer meningsfullt sätt. Vår roll i parlamentet är att se till, om vi antar Lissabonfördraget, att det fungerar effektivt.

**Daniel Hannan (NI).** – (EN) Fru talman! Man kan dra många slutsatser utifrån betänkandets titel: "Utsikterna för utveckling av medborgardialogen enligt Lissabonfördraget". Bry er inte om det, eftersom det verkar vara nödvändigt att då och då påminna kammaren om att Lissabonfördraget inte har trätt i kraft. Det har förkastats tre gånger i dess olika former av 55 procent av de franska väljarna, 62 procent av de nederländska väljarna och 54 procent av de irländska väljarna.

Fokusera snarare på det orwellska Kärleksministeriets del av titeln "Utsikter för utveckling av medborgardialogen". Nu kanske vanliga väljare som är obevandrade i Europeiska unionens språkegendomligheter inte förstår att dessa ord, som vi i parlamentet gör, betyder skapandet en ny propagandabudget för att försöka att övertyga människor att ändra åsikt.

Jag måste säga att inte ens varje euro i Europeiska centralbanken kommer att räcka till för att övertyga människor om en i grunden dålig idé.

Dialog omfattar per definition två parter. EU måste kunna ta emot likaväl som att sända ut. Detta innebär att föra fördraget till en folkomröstning. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

**Syed Kamall (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Tack för att ni ger mig tillfälle att förklara hur jag röstade om detta betänkande.

När jag läser betänkandets rubrik "medborgardialogen enligt Lissabonfördraget" påminner det mig om något som mahatma Gandhi sa. När han blev tillfrågad om Västerlandets civilisation sa han att "det skulle vara en bra idé". När jag läser denna titel, "medborgardialogen enligt Lissabonfördraget", tänkte jag därför "det skulle vara en bra idé, eller hur?" Om vi bara hade en medborgardialog. Om vi bara hade en tvåvägsdialog. En av de föregående talarna sa att dialog till stor del är en tvåvägsprocess, men om vi ser på några av de icke-statliga organisationer som inrättats för att främja Lissabonfördraget ser vi bara organisationer som till fullo anmält sig till att främja detta i grunden odemokratiska fördrag. Hur många organisationer som är mot fördraget kommer att inrättas eller beviljas stöd? Det finns ingen tvåvägsdialog, och därför väljer EU:s medborgare att förkasta Lissabonfördraget när de får möjlighet och blir tillfrågade.

#### **- Betänkande: Guerreiro (A6-0485/2008)**

**Syed Kamall (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Tack för ert tålamod i kammaren. Jag ville tala om detta, men jag har för mycket att säga i dag. Jag är så upphetsad över alla de omröstningar som har gjorts i kammaren i dag. Ja, den gemensamma fiskeripolitiken. Ja, låt oss tala om hållbar utveckling – men dessa två är i sig motsägelsefulla. Om man vill se över en hållbar fiskeripolitik måste man se över egendomsrätt och marknadsbaserade lösningar. Se på alla de länder där fiskare får rättigheter som går att sälja och föras över från en generation till en annan. Detta är det bästa sättet för att säkerställa att vi får hållbara fiskbestånd, inte någon konstgjord kommunistisk metod med en centralplanering inom fisket. Det är av denna anledning som vi erfar en stor åderlåtning av fiskbeståndet, och vi kommer alla att bli lidande i slutet.

**Talmannen.** – Sammanträdet avbryts nu. Vi fortsätter med röstförklaringarna efter det högtidliga mötet.

## ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

*Talman*

### 8. Högtidligt möte - Lettland

**Talmannen.** – Ers excellens Valdis Zatlers, Republiken Lettlands president, vi är alla mycket glada över att kunna hälsa er välkommen i dag till ert första besök i Europaparlamentet. Jag skulle vilja börja med att tacka er, som president för ett land som fortfarande är en relativt ny medlemsstat i EU, för att ni accepterat parlamentets inbjudan att tala inför oss i dag, när vi firar tioårsdagen av vår gemensamma valuta, euron. I dag är det premiär i ordets alla bemärkelser eftersom det här var första gången som Europahymnen spelades för att välkomna en gäst till plenarsammanträdet här i Europaparlamentet.

*(Applåder)*

Får jag ta tillfället i akt att än en gång i dag nämna den historiska betydelsen av EU:s utvidgning 2004. Det tog över 60 år att återbörda ert land till ett fritt och demokratiskt Europa och ena vår kontinent.

I dag lever vi i fred, frihet och demokrati. Våra medborgare har möjligheter som våra förfäder bara kunde drömma om. Det måste och bör vi glädja oss åt.

I dag står EU visserligen inför nya och allvarliga utmaningar. Också Lettlands folk har kommit att tydligt få känna av det, t.ex. som en följd av finanskrisen som också har träffat ert land hårt, herr president. Gaskrisen mellan Ryssland och Ukraina ger också Lettlands medborgare berättigat skäl till oro.

Det är just i kristider som vi uppskattar värdet av ett medlemskap i EU, som är grundat på principen om solidaritet mellan folken. Det är just i denna orostid som vi alla känner behov av gemenskap och samarbete mellan våra länder och europeiska institutioner.

Tillsammans är vi starkare, tillsammans kan vi försvara våra intressen och värderingar bättre i hela världen. Därför hoppas också parlamentet att Lissabonfördraget, som ger EU en bättre förmåga att agera för att klara av dessa allvarliga utmaningar, snart träder i kraft.

I detta avseende är parlamentsvalet, som ska äga rum i juni i år, oerhört viktigt eftersom vi tillsammans vill skynda på med framgångssagan om det europeiska freds- och harmoniseringsprojektet i ett demokratiskt EU, med ett parlament som har beslutandemakt på nästan alla områden.

Jag hoppas sannerligen att medborgarna i Lettland – och i alla de andra medlemsstaterna i EU – förstår att deras röst är viktig eftersom den ger dem medbeslutandemakt i EU, och i den bemärkelsen kommer den att träda i kraft under det kommande valet till parlamentet.

Herr president! Det är ett stort nöje för mig att nu be er tala inför Europaparlamentet. Jag får än en gång hälsa er varmt välkommen till Europaparlamentet.

*(Applåder)*

**Valdis Zatlers, Lettlands president.** – (LV) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka talmannen för hans vänliga välkomstord och hans inbjudan att tala inför de valda företrädarna för Europas nationer. Jag är hedrad över att få denna möjlighet. Jag gläder mig mycket åt att få tala inför parlamentet på mitt modersmål, särskilt som lettiska nu i fem år har varit ett av EU:s officiella språk. Jag talar inför er i dag vid en tidpunkt när mandattiden för de första Europaparlamentsledamöterna som valts från Lettland närmar sig sitt slut. Jag vill tacka er för att ni har genomfört ert uppdrag på ett utmärkt sätt.

Kära vänner! Detta år, 2009, är ett mycket betydelsefullt år för Lettland. Det är fem år sedan Lettland anslöt sig till EU och Nato. Medlemskap i dessa internationella organisationer blev ett strategiskt mål för Lettland efter återupprättandet av dess självständighet 1991. Lettland uttryckte en tydlig önskan att delta i europeiska och transatlantiska ekonomiska strukturer och säkerhetssystem. Utvidgningen av kretsen av europeiska demokratiska nationer under första årtiondet av 2000-talet innebar den mest dynamiska förändringen i Europa sedan EU grundades. Det var en viktig förändring. Nationer, som länge av tvång hade varit isolerade från europeiska strukturer, trots att värderingar som ligger EU varmt om hjärtat historiskt sett hade varit djupt rotade i dem, anslöt sig nu till dessa strukturer.

Den 18 november i fjol firade Lettland sin 90-årsdag som stat. Det jubileet var ytterst betydelsefullt för vårt folk. Det bekräftade än en gång vår orubbliga vilja att leva i en självständig, fri och demokratisk stat. I det dokument som kungör republiken Lettland 1918 står skrivet: "Alla medborgare oavsett etnisk härkomst uppmanas att hjälpa till, för alla mänskliga rättigheter ska garanteras i Lettland. Det ska vara en demokratisk och rättträdig stat, där det inte ska finnas plats för förtryck och orättvisa ..." Jag är mycket stolt över dessa ord. Trettio år innan den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna antogs förklarade Republiken Lettland sin lojalitet mot dess grundläggande värderingar och principer.

Lettland har alltid själv känt att det är en del av Europa och dess värderingar, även när Lettland och andra central- och östeuropeiska stater under lång tid var knutna till en stat där många värderingar betraktades genom ett särskilt ideologiskt prisma. Det rådde fred mellan östblockets stater, men det var en fångelsegårdens fred. Den hade åstadkommit genom närvaro av tanks, förtryck och hotelser. I fjol, mina damer och herrar, blev både ni och hela Europa påmind om den totalitära ideologins omänsklighet genom Edvins Šnors film "A Soviet Story". Vi har en gemensam historia, men våra öden har varit olika. Man måste se tillbaka till det förflutna för att förstå varandra och se framåt tillsammans. Därför skulle jag vilja tacka parlamentet för förklaringen som antogs den 22 september i fjol om att utropa den 23 augusti till en europeisk minnesdag för att hedra minnet av stalinismens och nazismens offer. Denna förklaring påminner Europas folk om dessa tragiska händelser i Lettlands och hela Europas historia.

I dag skulle jag vilja ta upp mycket färskare historia. I år är det fem år sedan Lettland blev medlem i EU och Nato. Hurdan har denna tid varit för Lettland? Vad har vår nation uppnått? Vilka landvinningar har vår nation gjort, och vilka utmaningar ligger fortfarande framför oss? För det första ledde vår strävan att bli del av Europa till att demokratin stärktes i vårt samhälle och bidrog till att demokratiska institutioner utvecklades. Med vår anslutning till EU gav Lettland en signal om ett fast beslut om sin egen framtid, om att grunda sin framtid på en europeisk identitet och på våra gemensamma värderingar: frihet och demokrati, ansvar, rättsstatsprincipen och mänskliga rättigheter, jämlikhet, tolerans och välbefinnande. För det andra har medlemskapet i EU förbättrat investeringsklimatet i Lettland. EU-pengar, som vi i allmänhet kallar EU:s strukturfonder, har avsevärt bidragit till utvecklingen av Lettlands ekonomi. För det tredje kan vi dra fördel av de privilegier som den fria rörligheten för personer medför. Att resa fritt inom Schengenområdet har blivit så vanligt och självklart; det har blivit så naturligt att studera, arbeta och samla erfarenheter i andra EU-medlemsstater. För det fjärde har den fria rörligheten för varor och tjänster öppnat nya möjligheter för näringslivet. Alla företagare och konsumenter kan verka i en fri omgivning utan gränser och utan tullavgifter. För oss i ett land med en liten hemmamarknad är detta särskilt viktigt. För det femte och viktigast av allt gör sig lettiska röster hörda i Europa och europeiska röster i världen. Vi kan vara stolta över att en så unik samarbetsmekanism står till vårt förfogande. Den låter oss tillsammans söka efter effektiva lösningar på globala utmaningar, klimatförändringar och demografiska förändringar, förstärkning av energitryggheten, invandringsproblem och när det gäller finanskrisen på en global skala. Lettland förfogar nu över nya politiska och ekonomiska instrument, men det är att observera att vår nations ansvar för Europas gemensamma framtid, ett ansvar inför allt folk i Europa, också har ökat avsevärt.

När vi ser tillbaka på våra insatser måste vi också vara kritiska och medge misstag som har begåtts. Efter anslutningen till EU slog sig den lettiska regeringen till ro med en känsla av ett väl utträttat arbete; den hade nått sitt mål. Vi insåg inte att vi bara befann oss i början och inte i slutet av processen. EU erbjuder stora möjligheter, men varje nation och varje samhälle måste själv utnyttja dem. Vi i Lettland har inte utnyttjat alla möjligheter; vi har inte alltid klokt genomfört sammanhållningspolitik eller begagnat oss av de ekonomiska möjligheter som erbjudits oss. Våra statliga institutioner var tvungna att lära sig hur man ska leva i EU. Vi har inte varit tillräckligt beslutna att införa euron; det är ett av de största misstagen vi har gjort i processen med eurointegrationen, något som är ytterst påtagligt i dag när vi befinner oss i en finanskris.

Ändå måste den mest förhärskade EU-skeptiker medge att Lettlands medlemskap i EU på det hela taget har varit positivt. Finns det någon i Lettland som vill återvända till ett Europa där det finns tullmurar mellan nationerna? Nej! Finns det någon som vill vänta i en kö vid gränsen för att komma in i ett grannland? Nej! Finns det någon som vill återvända till en värld där det finns hinder för den fria rörligheten för arbetstagare, för deras utbildning och deras erfarenhetsinhämtning? Självklart inte! Även EU-skeptiker vänjer sig snart vid bra saker och blir bara skeptiker.

Försämringen av situationen inom finanssystemet och ekonomin de senaste månaderna har oåterkalleligen förändrat de nationella regeringarnas roll och betydelse i ekonomiska processer. Hittills har finansmarknaderna kunnat utvecklas mycket fritt. Vi har varit övertygade om att marknadslagarna i sig själva skulle vara tillräckligt effektiva för att främja ekonomisk utveckling. Vi har trott att marknaden på egen hand skulle sätta allt på plats. Det är just det som händer. Marknaden reglerar sig själv. Vad vi kan se av denna globala kris är emellertid

att våra finanssystem och våra ekonomier drabbas av den marknaden och, viktigast av allt, verkliga människor drabbas av krisen. Händelseutvecklingen i slutet av förra året har visat oss att det är nödvändigt att nationella regeringar spelar en aktivare roll i den ekonomiska processen. Den tidigare taktiken att slumra till vid ratten för den ekonomiska ledningen var oansvarig. Tyvärr har vi vaknat för sent. Tidigt nog för att fortfarande kunna urskilja hindret, det finansiella träsket, på vägen framför oss, men utan att längre kunna undvika det.

I den här situationen krävs en kombinerad strategi på nationell, europeisk och global nivå. På global nivå är det nödvändigt med samordnade åtgärder för att få i gång den ekonomiska tillväxten. Det kommer bara att bli möjligt genom att skapa en ny konstruktion och nya mekanismer för finanssystemet. Det blir synnerligen viktigt att strängt övervaka systemet utan att samtidigt begränsa initiativ eller marknadsprocesser. Den svåraste utmaningen blir att träffa helt rätt vid avvägningen. På europeisk nivå har vi en betydelsefull fördel för vi kan genomföra samordnade åtgärder, gå till gemensam aktion och åstadkomma en hållbar lösning. Vi välkomnar kommissionens ekonomiska återhämtningsplan för Europa. Den är ett viktigt steg ut ur det träsk där vi nu befinner oss.

Jag ska dröja lite vid lösningar på nationell nivå. Den globala finanskrisen har också drabbat Lettland. Det finns en meningsinriktning som hävdar att Lettland just nu genomgår en av de mest dramatiska räddningsaktionerna av något finanssystem i modern europeisk historia. För närvarande arbetar Lettland på åtgärder för att stimulera ekonomin för att snabbt och effektivt stabilisera den finansiella och ekonomiska situationen. Det är en svår uppgift, men vi kommer att lyckas få bukt med krisen endast genom att se en tydlig väg ut ur den och inte genom att göra misstaget att ta kortfristiga lösningar för en långsiktig vision om ekonomisk utveckling.

I slutet av förra året kom de sex partier som är företrädare i det lettiska parlamentet, både från regeringen och från oppositionen, överens om en gemensam stödpolitik för den ekonomiska stabiliseringsplan som den lettiska regeringen utarbetat. Denna överenskommelse föreskriver att särskild uppmärksamhet ska ägnas åt att övervaka hur de lån som erbjudits Lettland utnyttjas. Planen anger vad Lettlands ekonomi ska prioritera på medellång sikt: exportstöd, främjande av fri och rättvis konkurrens, en avsevärd minskning av underskottet i betalningsbalansen och införandet av euron 2012. Anslutningen till euroområdet har blivit ett av vår nations viktigaste strategiska mål. Det är viktigt för Lettland att inte lämnas ensam i den här situationen. Vi får hjälp att komma igenom denna svåra tid inte bara av internationella finansorganisationer utan också av EU:s institutioner och Europas nationer. Lettland är tacksamt för detta uttryck av solidaritet.

Varje utvidgning har inte bara medfört nya medlemsstater till EU utan har också medfört att nya tonvikter införts i agendan, inbegripet utrikespolitiken. Lettlands anslutning till EU ägde rum vid en tidpunkt när Europeiska grannskapspolitiken, dess mål, principer och genomförandemekanismer, höll på att upprättas. Sedan dess har EU:s utrikespolitiska verksamhet ökat, särskilt gentemot dess östra grannar. Detta har kunnat ske tack vare de nya medlemsstaternas engagemang och erfarenhet. Lettland har alltid sett grannskapsförbindelser i ett vidare perspektiv. Lettland kommer att fortsätta att spela en aktiv roll när det gäller att fastställa och genomföra denna politik i framtiden.

Denna politik gäller inte bara EU:s förhållande till särskilda stater, dvs. de stater som det delar en land- eller havsgräns med. Inom ramen för denna politik måste vi ta itu med EU:s ställning och roll i världen. Tillsammans med andra likasinnade nationer har Lettland aktivt uppmuntrat ett närmare engagemang från EU:s sida i dess östra grannskapsregion. Ett nytt politiskt initiativ, Östligt partnerskap, har bildats, med uppgift att förändra Europas gemensamma grannskapspolitik och anpassa den till denna regions speciella kännetecken och samtidigt göra processen mer aktiv, djärv och ambitiös. Lettland noterar med glädje kommissionens förslag i detta avseende. I sitt praktiska arbete måste Östligt partnerskap stärka de politiska och ekonomiska förbindelserna mellan EU och staterna i denna region och också stärka det ömsesidiga samarbetet mellan dessa stater. När man utvecklar Östligt partnerskap måste man ägna uppmärksamhet åt principen om differentiering, individuell bedömning och inställningen till var och en av parterna. Var och en av dessa stater följer sin egen utvecklingsväg. Det finns stater som vill vara medlemmar i EU, och det finns stater som har föredragit andra mål. Vår politik kommer bara att lyckas om vi kan arbeta tillsammans med alla stater i denna region och hjälpa till med att förstå när det behövs. Jag fick också positiva signaler om att utvidga och fördjupa samarbetet vid mitt besök i de centralasiatiska nationerna i oktober i fjol när jag besökte Kazakstan, Uzbekistan och Turkmenistan. Lettland kommer att fortsätta att aktivt stödja Europeiska grannskapspolitiken och spela en aktiv roll i att genomföra den. Alla europeiska nationer har sina egna erfarenheter av historien och sina egna möjligheter att påverka vårt gemensamma projekt till förmån för EU. Lettlands särskilda bidrag till den östliga dimensionen är det ömsesidiga förtroende som visats i våra bilaterala förbindelser och som har sina rötter i en gemensam period i historien och den sakkunskap som följt av det förtroendet. Det är Lettlands plikt att utnyttja denna särskilda omständighet som kanske går förlorad inom de närmaste tio åren.

Efter flera årtionden kommer Lettland bara att vara en av EU:s medlemsstater i öststaternas ögon, inte porten till Europa. Om Lettland utnyttjar dessa fördelar kommer det att fortsätta en aktiv politisk dialog för att uppmuntra till en bättre förståelse för EU och dess värderingar i grannstaterna och att förtydliga målen för Europeiska grannskapspolitiken och Östligt partnerskap. Det är till ömsesidig nytta, och vi får möjlighet att höra hur grannstaterna ser på sina framtida förbindelser med EU. Jag är övertygad om att det vore bäst för Europa om Östligt partnerskap kunde införas tidigt under Tjeckiens ordförandeskap.

Frågan om en tryggad energiförsörjning har helt nyligen blivit aktuell under det tjeckiska ordförandeskapets första dagar. Den finansiella och ekonomiska krisen är konjunkturell på sitt eget sätt. Frågor om tryggad energiförsörjning och hållbara energikällor står emellertid alltid på Europas och världens politiska agenda. De blir mer och mer brådskande. Tryggad energiförsörjning har en tydlig yttre dimension. Det betyder att den frågan inte kan ses avskild från situationen i världen. Den senaste händelseutvecklingen i Ukraina och konflikten i Georgien vittnar om det. Ända tills helt nyligen betraktade EU:s medlemsstater energi som en fråga som skulle lösas på nationell och inte på EU-nivå. Händelserna förra året inom energisektorn, avbrotten i energiförsörjningen, minskningen av energiresurserna och prisvolatiliteten har bidragit till att skapa en gemensam förståelse bland EU:s medlemsstater för behovet av en gemensam energipolitik. I knutpunkten mellan energi och politik är det vår viktigaste uppgift att trygga en regelbunden, tillräcklig, ekonomisk, hållbar och miljövänlig energiförsörjning.

Man måste medge att EU bara haft skiftande framgångar på detta område. I vissa frågor, ett exempel är utvecklingen av en miljövänlig energiekonomi, har vi antagit ambitiösa mål på Europeanivå, som vi nu måste börja uppnå. I andra, som diversifieringen av energikällor på Europeanivå och skapandet av en gemensam energimarknad, är vi bara i början av vägen till målet. Händelserna under de senaste dagarna, inbegripet ett avbrott i gasleveranserna från Ryssland, har öppnat ögonen för behovet av att finna den snabbast möjliga lösningen på en alleuropeisk nivå. Vi har alla ansvar för att tillämpa denna gemensamma förståelse till att skapa en verkligt integrerad och diversifierad europeisk energimarknad. Vi får inte låta vår föresats smälta bort tillsammans med vårsnön. Frågan om energitrygghet kan bara lösas framgångsrikt genom en aktiv dialog med transit- och leverantörsländerna av energiresurser. EU har de utrikespolitiska instrumenten för att lösa denna fråga. Det är vårt ansvar att begagna oss av dem.

Ett annat område där vi måste göra stora ansträngningar gäller integrationen av den baltiska energimarknaden med den skandinaviska och centraleuropeiska. Integrationen i den baltiska regionen är växlande. Handel och transport i regionen utvecklas snabbt. Energimarknaden stagnerar emellertid. Här har kommissionen utträttat ett beaktansvärt arbete. Dess initiativ att förbättra energitryggheten och solidariteten inbegriper också utvecklingen av sammankopplingsplanen för den baltiska energimarknaden. Den kommer att medge en gradvis integration av de baltiska staterna i den gemensamma europeiska energimarknaden. Jag har höga tankar om Sveriges engagemang i de strategiska diskussionerna om Östersjöområdet. Sverige kommer inom kort att få möjlighet att omsätta det i handling under sitt ordförandeskap under nästa halvår. Jag är övertygad om att starka regioner från Medelhavet till Östersjön leder till ett starkt EU.

EU:s första mål – trygghet och välfärd för Europas folk – har inte ändrats. Vad som har ändrats är den omgivning där vi måste nå detta mål. Den globala ekonomin hänger mycket närmare samman än den gjorde för ett halvt århundrade sedan. Samtidigt har nya mäktiga ekonomiska aktörer dykt upp på världsscenen. Det är bara med samordnade, framsynta och, viktigast av allt, gemensamma åtgärder från EU som vi kan hoppas att inte förlora i denna globala konkurrensskamp. Bara tillsammans kan vi uppfylla löftena om trygghet och välfärd för våra medborgare. Bara så kan vi nå det mål som folket i våra nationer har röstat på till stöd för vårt deltagande i EU.

Europaparlamentet har redan visat att det har en tydlig vision om EU:s framtid. Detta gäller framför allt dess enhetliga och balanserade syn på EU:s utvidgningspolitik. Europas dynamiska tillväxt har gett det en möjlighet att konkurrera globalt. Denna tillväxt är Europas potential som EU måste utnyttja så att det, även flera årtionden framöver, kan vara en jämbördig ekonomisk partner för de snabbt växande asiatiska och latinamerikanska ekonomierna. Det är ni själva i synnerhet, som demokratiskt valda företrädare för Europas nationer, som starkast känner ansvar för denna process. Det är också omöjligt att övervärdera parlamentets stora betydelse för att föra Europaprojektet närmare vårt folk och att utsträcka sin demokratiska legitimitet. I framtiden blir parlamentets roll ännu viktigare.

Det är viktigt att samverka i vår mångformighet och mångfald. Det är viktigt att fortsätta arbeta för att förbättra EU. Det är en uppgift som alla européer måste åta sig tillsammans. Det är vårt gemensamma ansvar gentemot Europa. Det är nödvändigt att förhindra splittring inom EU. Medlemsstaterna måste söka lösningar och undvika en utveckling där man ser på Europaprojektet som ett mål man närmar sig med olika hastighet.

Överenskommelsen som man nådde i rådet förra månaden för att främja Lissabonavtalet är välkommen. Lissabonavtalet är den rättsliga förutsättningen för att EU ska kunna fungera med full kraft i framtiden. Bara genom att omsätta Lissabonavtalets principer i praktiken kommer vi att kunna fullt ut förverkliga den positiva potential som det nya, förenade Europa erbjuder. Hur effektivt Lissabonavtalet kommer att fungera i praktiken beror på medlemsstaternas och institutionernas politiska vilja och deras förmåga att samverka för att nå Europas mål.

Fram till 2004 var Lettlands mål medlemskap i EU. Sedan dess har vi stakat ut Lettlands mål inom ramen för Europas mål. Vi kan inte längre anse och uppfatta oss som avskilda från Europa. Vi kan bara ange och nå Lettlands mål om de stämmer överens med Europas gemensamma vision om framtiden. Vad målen angår är de inom räckhåll om de motsvarar varje medlemsstats vision. EU grundades och måste förstärkas på en grundval av gemensamma värderingar. Bara offentlig diskussion kan locka fram de värderingar som är gemensamma för oss alla. Bara i samförstånd kan vi komma överens om de värderingar som vi ska placera jämsides med dem som EU grundades på. Det är en uppgift för alla politiker, men särskilt för Europas ledare, att ange europeiska värderingar och inleda diskussion om dem.

Låt oss se in i framtiden. Hur ser jag på EU och Lettland på längre sikt? Ska vi säga 2015? Den ekonomiska efterkrigsvärlden har slutit sig samman i flera ekonomiska maktcentrum. Ett av dem är EU. Europa har viljan och förmågan att hålla ihop, för det är bara enighet som ger oss möjlighet att fullgöra våra uppgifter. Dessutom kommer EU fortfarande att vara öppet för alla de européer som accepterar dess värderingar. Denna enhet i mångfald är nyckeln till den växande betydelsen av Europas roll i världen. EU har utvidgats, men det kommer inte att förlora förmågan till effektiva åtgärder. EU tryggar sin egen säkerhet och sörjer för stabilitet hos sina grannar. Utbildning och kultur blir den bro som förenar EU:s medlemsstaters skiftande erfarenheter och som bidrar till att Europa återtar sin ledande roll i vetenskapens och kulturens rike. Det kommer inte längre att finnas gamla och nya eller små och stora europeiska nationer. I Europa bedöms nationerna efter sina prestationer, inte efter geografiska eller geopolitiska kriterier. Europa är förenat, och denna enighet säkras genom mäktiga regioner, som samtidigt som de försvarar sina egna intressen arbetar tätt tillsammans med andra och därigenom skapar ett nät av välfärd och utveckling i hela Europa. Alla nationer bidrar till denna utveckling efter egen förmåga och egen särskild kunskap.

Vilken blir Lettlands roll i 2015 års EU? Vid den tidpunkten har Lettland kommit ur krisen. Lettlands huvudstad, Riga, är ett av det ekonomiska Östersjöområdets blomstrande centrum. Lettlands ekonomi är mer balanserad, konkurrenskraftig och strukturomvandlad. År 2015 har Lettland, för första gången i sin historia som självständig stat, anförtrots att lösa frågor på europeisk och global nivå som ordförandestat i EU. Vårt bidrag till Europa blir våra speciella förbindelser med nationerna i Östligt partnerskap. Lettland och vår region blir bron mot öster precis som Medelhavsstaterna kommer att förena båda stränderna av det havet. Vår vision om ett öppet Europa och vår erfarenhet av integrationen blir sporren till Europas öppenhet.

År 2015 är inte långt borta; bara sex år återstår. För ett århundrade sedan skrev den lettiske poeten Rainis: "Det som förändras, består." I dag är det fortfarande kloka ord. Jag är övertygad om att Europa kommer att förändras materiellt. Det får en starkare ekonomi, bättre välfärd och utvecklar sitt ömsesidiga samarbete. Det stärker sitt värdesystem. Européerna är stolta över att de bor i Europa och ändå tillhör en egen nation. Enhet i mångfald, utveckling, bevarande av värderingar och varje medborgares ansvar för sin nation och för den europeiska familjen i stort, där ligger Europas framtid.

Europas utveckling och välbefinnande är en måttstock på vår framgång. Det är så vårt arbete kommer att bedömas. Det är vårt ansvar. Jag uppmanar er, som ledamöter i Europaparlamentet, att förbättra européernas förståelse för våra gemensamma mål och för hur de kommer att påverka livet för alla européer i deras egna hem. Europeiska medborgares stöd för Europatanken är den starkaste garantin för Europas framtid. Jag tackar er, mina damer och herrar, för ert arbete under denna session. Jag önskar er lycka till i ert kommande arbete och i nästa parlamentsval.

**Talmannen.** – Herr president! Jag vill tacka er på parlamentets vägnar för ert anförande, för ert europeiska mod och för er europeiska beslutsamhet. Vi glädde oss naturligtvis över att få höra att ni uppskattade parlamentet och det med rätta.

Jag kommer fortfarande ihåg att Lettland, Litauen och Slovakien vid anslutningsförhandlingarna under senare hälften av 1990-talet till en början var uteslagna. Det var parlamentet som uppmanade regeringarna att inbegripa Lettland, Litauen och Slovakien i förhandlingarna. Till följd av det kunde Lettland, Litauen och Slovakien bli medlemmar av EU den 1 maj 2004.



Ni tog upp energifrågan, och jag ska svara på det mycket kortfattat. Vi har en mycket ansvarskännande kommissionsledamot, en landsman till er, Andris Piebalgs, som skötte sig utmärkt i förra veckan och under gaskonflikten med Ryssland och Ukraina, särskilt gentemot Ryssland. Jag skulle vilja tacka Andris Piebalgs för hans arbete i närvaro av hans president.

(Applåder)

Herr president! Jag avslutar med följande ord: ni talade om hur ni lär er och hur Lettland lär sig. Det är säkert sant. Ändå lär sig även de som tillhörde europeiska gemenskapen och EU från allra första början av er och era historiska erfarenheter. Om vi är beredda att lyssna till varandra och lära av varandra kommer vi alla att tjäna på det. På grundval av våra gemensamma värderingar är vi starka, demokratiska och fria. Tack, president Zatlers, det var en glädje för oss att välkomna er hit i dag. Tack!

(Applåder)

## ORDFÖRANDESKAP: ROURE

*Vice talman*

### 9. Röstförklaringar (fortsättning)

#### - Betänkande: Klaß (A6-0443/2008)

**Zuzana Roithová (PPE-DE).** – (CS) Fru talman! Jag välkomnar kompromissen som kommer att tvinga regeringarna i EU-länderna att skapa en tidsplan och upprätta handlingsplaner för att begränsa riskerna med användningen av bekämpningsmedel. Begränsningarna av flygbesprutning kommer säkert att välkomnas av EU-medborgarna liksom också buffertzoner för att skydda dricksvattnet och vattenorganismerna. Jag röstade för direktivet eftersom det stämmer överens med mina åsikter om hälsoskydd.

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Jag röstade för denna kompromiss, eftersom det är rimligt att vi använder bekämpningsmedel på ett hållbart sätt. Jag anser att det verkliga problemet är att det finns så många olika regler i medlemsstaterna: vissa länder tillämpar utbildning och fortbildning av användare på ett mycket strikt sätt och använder följaktligen bekämpningsmedel på ett bra sätt, men det gäller inte alla länder. Jag anser att denna lagstiftning kommer att göra det skäligt att vi har högre standarder över hela Europeiska unionen. Detta är bra för de som använder sprejer och för dem som kommer i kontakt med dem.

Jag anser att vi talar om ett mycket rimligt paket här, så det var med glädje som jag gav mitt stöd till det, och jag gratulerar föredraganden.

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Jag stöder också denna omröstning. Det råder ingen tvekan om att vi behöver ett regelverk för bekämpningsmedel. Detta går inte att ifrågasätta. I Klaßbetänkandet utvidgas en rad kontroller, och användningen av växtskyddsmedel begränsas till livsviktiga användningsområden.

Samtidigt som det förekom en mycket besvärlig debatt om fara gentemot risk när det gäller Breyerbetänkandet har jag intressant nog alltid upplevt att denna fråga är mer lämpad för den faktiska användningen till skillnad från saluförande – med andra ord, detta betänkande. En lång rad gemensamma produkter kan vara riskfyllda om hanteringen och användarinstruktionerna ignoreras. Saluföring i sig är inte en risk för konsumenten, miljön eller användaren av dessa produkter. Bekämpningsmedel är bara riskfyllda om användaren inte vet vad han eller hon gör, om tillämpningsutrustningen är bristfällig, om den marina miljön ignoreras eller om produkterna förvaras felaktigt och inte är en del av en integrerad växtskyddsplan. Begreppet kvantitativ användningsminskning kräver noggrann hantering, eftersom det skulle kunna resultera i mindre frekvent sprejning med högre koncentration av bekämpningsmedel.

När allt kommer omkring måste dessa ämnen användas i så små mängder som möjligt, som alla jordbrukare vet.

#### - Betänkande: Breyer (A6-0444/2008)

**Zuzana Roithová (PPE-DE).** – (CS) Fru talman! Jag skulle åter vilja referera till gårdagens debatt i kammaren. Jag stödde den nya förordningen eftersom den enligt min åsikt erbjuder ett verktyg för att finna nya alternativ för att skydda växter. Jag anser att det ömsesidiga erkännandet av godkända bekämpningsmedel allt efter geografiska zoner var ett positivt resultat för vårt parlament. Utarbetandet av en lista över förbjudna ämnen är också ett steg framåt – ämnena omfattar karcinogener, genotoxiska ämnen och också ämnen med

neurotoxiska och immuntoxiska effekter – och baseras på vetenskapliga kunskaper. Som kommissionsledamoten sa i går verkar det som om det passar in på en relativt liten procentandel av de ämnen som fortfarande används i dag. Jag skulle vilja påpeka att vi måste tillämpa dessa krav strängt också på produkter som vi importerar. Fru kommissionsledamot, jag ville också uttala mig om andra betänkanden, men jag fick inte ordet. Dessa betänkanden har redan använts i förklarings syfte eller har redan debatterats här, så jag antar att de kommer att antas i sin skriftliga form.

**Diana Wallis (ALDE).** – (EN) Fru talman! Jag måste göra en bekännelse. Ända sedan jag var barn har jag hatat en grönsak: ärtor. Men jag har oturen att företräda Storbritannien största odlingsområde för ärtor, något som har gett mig ett enormt problem med Breyerbetänkandet. Jag instämmer med de mål som anges i detta betänkande. Jag instämmer i målen i lagstiftningen för att främja hälsan i vår miljö, hälsan hos oss som individer, men det finns verkligen ett potentiellt hot mot en enorm jordbruksindustri i min region.

Efter mycket självrannsakan har jag lagt ned min röst, men jag vill klargöra att jag anser att vårt lagstiftningsförfarande i detta avseende var bristfälligt. Vi hade till slut så mycket information – motsäggande uppgifter och annan information – att jag, och jag tror många med mig, skulle ha välkomnat möjligheten till en tredje behandling, eller förlikning, för att se till att vi skyddade alla intressen.

**Marian Harkin (ALDE).** – (EN) Fru talman! Även jag tyckte att detta var ett synnerligen svårt beslut. Jag ansåg att detta betänkande på det hela taget var mycket välbalanserat och konstruktivt, och det var säkert utformat för att säkerställa en hög skyddsnivå för människors hälsa, djurens hälsa och miljö.

Men jag är något oroad över en situation där vi fattar beslut om att godkänna ett särskilt ämne på grundval av huruvida detta ämne utgör en risk eller inte, utan att ta hänsyn till möjlig exponering. Jag anser att vi behöver konsekvensbedömningar på vetenskaplig grund.

När jag diskuterar EU med medborgare är ett av mina bekymmer att de ständigt tar upp en specifik fråga med mig, och det är att EU:s lagstiftning inte alltid är proportionell. Samtidigt som jag anser att betänkandet är flexibelt anser jag att vi behöver lite mer, men ytterst behöver vi ytterligare vetenskapliga belägg för att stödja fallet. Ja, vi har försiktighetsprincipen, och vi måste uppmärksamma denna, men besluten måste också vara evidensbaserade, och jag skulle ha velat ha lite starkare bevis i denna fråga.

**Neena Gill (PSE).** – (EN) Fru talman! Det är nödvändigt med en effektiv och ändamålsenlig användning av bekämpningsmedel. Samtidigt som miljöskydd och säkerhet för folkhälsa går hand i hand anser jag att vi måste balansera behovet av konsumenter och producenter. Samtidigt som jag välkomnar målen i Breyerbetänkandet att minska byråkratin kan jag inte stödja detta.

Jag har mött ett antal experter och jordbrukare samt företrädare för *National Farmer's Union* [Lantbrukarnas Riksförbund i Storbritannien] (NFU) i min valkrets West Midlands, som alla framför omfattande invändningar mot de effekter som detta betänkande kommer få på skörden. Jag delar deras oro. Min största farhåga är att kommissionen inte har genomfört en ordentlig konsekvensbedömning, och det finns ingen tydlig indikation på vad detta betänkande kommer att innebära för jordbruk.

I en tid då livsmedelspriserna stiger över hela världen anser jag inte att detta är rätt tidpunkt för oss att reflexmässigt införa åtgärder som kan inverka negativt på livsmedelproduktionen. Av denna anledning lade min delegation fram ett ändringsförslag om en noggrann konsekvensbedömning som borde ha gjorts för länge sedan.

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! I likhet med andra kolleger skulle jag vilja säga att detta var ett mycket svårt ärende. Medan Diana Wallis oroade sig över ärtor, förstår ni nog att potatis med säkerhet stod på Irlands meny och dagordningen. I stort sett anser jag dock att det som vi röstade om är ett mycket bättre förslag och paket än det ursprungliga som lades fram – och jag gratulerar dem som arbetade med det.

Jag vill säga några ord om detta – och jag kommer att sluta med huvudpunkten. Jag anser att vi nu befinner oss i en position där jordbrukarna måste bedriva lobbyverksamhet i den jordbrukskemikaliska branschen för framställning av säkra alternativ, så att de kan fortsätta producera livsmedel, och jag anser att man bör lägga lika mycket energi på lobbyverksamhet som man hittills gjort.

När det gäller livsmedelsimport måste kommissionen ta itu med EU:s jordbrukares och producenters genuina oro över att det kommer att bli förbjudet att använda vissa ämnen, samtidigt som tredjeländer får fortsätta sin användning. Vi behöver en förklaring till detta för att få jordbrukarna med oss.

**Ashley Mote (NI).** – (EN) Fru talman! Jag röstade mot detta, eftersom förslaget helt enkelt i själva verket har stulits av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och kommissionsledamöterna. I går skröt föredragandena om standardisering, och ändå påstås detta vara en mångfaldens union. Om det finns ett område där bedömning, godtycke och mångfald behövs är det kanske just här.

Detta handlade i grunden om jordbruk, men den danska kommissionsledamoten för jordbruk syntes inte till någonsans, och detta är en skam. Skälet till detta är naturligtvis en intressekonflikt, eftersom danskarna inte lyckas behandla sitt dricksvatten efter att det kommer upp ur marken.

Jordbrukare i min del av världen känner sig fullkomligt bedragna och ärligt talat förolämpade av att det görs vissa antaganden här om att de inte vet vad de håller på med, och de måste få veta. I grund och botten har ni lagt till ytterligare en grupp till de grupper i Storbritannien som ärligt talat avskyr Europeiska unionens inblandning.

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Det har ställts överdrivna krav, och alla sidor uttrycker farhågor om detta betänkande. Det har varit svårt att skilja fantasi från verklighet och besluta sig för hur man ska rösta.

Även om jag tillstår bekymren inom bärindustrin, potatisindustrin och hos spannmålsjordbrukare på Irland som har talat med mig om detta, stöder jag kompromissen. Jag anser att de förbättringar som har gjorts var värda vårt stöd, även om jag fortfarande är lite orolig. Jag stöder omröstningen eftersom det värsta resultatet, enligt min mening, skulle vara att överlämna detta betänkande till förlikning. Det femåriga undantaget, som är förnybart om det krävs för grundläggande växtskyddsprojekt, är ett viktigt skyddsnät och uppmuntrar också den jordbrukskemiska branschen till att forska och framställa alternativ.

**Syed Kamall (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! När man betraktar det europeiska projektet anser jag att det i grund och botten är en dialektik. Vi talar om demokrati, och ändå bortser vi från den demokratiska vilja som uttrycktes i folkomröstningarna i Frankrike, Nederländerna och på Irland. Vi talar om livsmedelssäkerhet, och ändå röstar vi om ett betänkande som potentiellt kan underminera livsmedelsproduktionen inom Europeiska unionen. Vi talar om att hjälpa medborgare och jordbrukare i fattigare länder, och ändå kommer det nu till följd av denna omröstning en uppmaning att förbjuda import från jordbrukare som har använt bekämpningsmedel som nu är förbjudna inom EU.

Jag har helt enkelt en vädjan till mina kolleger i parlamentet och kommissionen: låt oss tänka på de ofrivilliga konsekvenserna för vår lagstiftning i framtiden. Jag instämmer i det som Diana Wallis sa om lagstiftningsförfarandet och att det borde ha genomförts en tredje behandling. Jag håller med om att den har hastats igenom, och jag tror att vi alla instämmer i att det har gjorts en otillräcklig konsekvensbedömning på vetenskaplig grund. Låt oss se till att detta inte upprepas.

**Christopher Heaton-Harris (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Jag försökte underminera kompromissen genom att rösta mot dessa delar av betänkandet. Jag ska förklara varför genom att läsa ur ett brev som jag fick från James Mowbray, en jordbrukare nära Skegness i min region.

Han skrev följande: "Jag har personligen intresserat mig för användningen av växtskyddsprodukter i över 40 år. Jag har alltid använt produkter som är skonsamma gentemot människor och vilda djur. Jag har inte utsatt vare sig min hälsa eller miljöns välbefinnande för någon uppenbar risk. Jag tycker därför att det är oroande att det möjliga tillbakadragandet av många produkter, inbegripet triazoler med fungicid verkan, grundar sig på mindre vetenskapliga argument och inte kommer att göra mitt företag särskilt livskraftigt, samtidigt som tillgängligheten till inhemskt producerade livsmedel minskar."

Jag mottog dessa kommentarer från honom och bokstavligen hundratals andra, från företaget Empire World Trade, som ligger i Spalding i Lincolnshire, John Manby i Parker Farms i Leicester, John Clark, som bor i Nottinghamshire, Jonathan Reading och hundratals därtill. Det var därför som jag röstade för att underminera kompromissen.

**Kathy Sinnott (IND/DEM).** – (EN) Fru talman! Nu när denna omröstning är över och argumenten har lagts fram skulle jag vilja återkomma till något som man hastade igenom under debatten här och i utskottet. Detta var jordbrukarnas märkbara misstro och mångas förmodan att jordbrukare är någon slags fiender mot hälsan och miljön. Min erfarenhet säger mig det motsatta. Jordbrukare på Irland är och har varit de förvaltare som i tusentals år har skyddat och bevarat miljön, samt hållit den levande, ren och produktiv. På liknande sätt har jordbrukare också lagt grunden till vår hälsa. De producerar den nyttiga mat som ligger till grund för vår goda hälsa. Jag skulle vilja uppmana er att förnya ert förtroende för våra jordbrukare, som gör sitt bästa för

att ge oss näring under mycket svåra förhållanden, såsom besvärliga väderförhållanden, skadedjur och, naturligtvis, EU-politik.

### **Skriftliga röstförklaringar**

#### **- Betänkande: Costa (A6-0468/2008)**

**John Attard-Montalto (PSE), skriftlig.** – (EN) Vi har precis röstat om ett avtal för säkerhet inom luftfart. Även om flyget är ett av de säkraste transportmedlen kan man aldrig vidta för säkra åtgärder.

Till denna debatt hör diskussionen om säkerhet. Sedan de fasansfulla attackerna mot tvillingtornen har oräkneliga säkerhetsåtgärder vidtagits. Precis som när det gäller säkerhetsfrågan kan man aldrig vara för säker. Det är egentligen när vi känner oss alltför trygga som terrorn åter slår till.

Man måste naturligtvis hitta balansen mellan medborgarliga rättigheter och säkerhetsåtgärder, men i slutändan handlar det om ett val som man måste prioritera. Det har till exempel förekommit en hel del konkret motstånd mot utbytet av passagerarlistor på grundval av dataskydd. Men nog kommer sådana säkerhetsåtgärder att skapa förutsättningar för en ingående analys som inte är möjlig vid gränserna.

Vi lever i en ny era. Oskyldiga civila blir avsiktliga måltavlor, och medborgare i vissa länder är utvalda. I en sådan miljö kan vi verkligen inte förvänta oss att dessa länder ska avstå från att göra allt de kan för att skydda medborgarnas intressen.

**Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig.** – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom luftfartsindustrin i Rumänien också kommer att ha direkt nytta av det. Förhandlingslösningen återspeglar i stort sett strukturen på ett konventionellt avtal om luftfartssäkerhet. Det är baserat på ömsesidigt förtroende för varandras system och på jämförelse mellan regleringsskillnader. Detta innebär förpliktelser om och metoder för samarbete mellan export- och importmyndigheter. Men medlen för att nå detta mål, nämligen samarbete och ömsidigt godkännande av varandras certifieringsbeslut på områdena för luftvärdighet och underhåll, är fastställda i bilagor till avtalet, till skillnad från konventionella avtal där dessa åtgärder vanligtvis fastställs i separata icke bindande avtal på civil luftfartsmyndighetsnivå. Bilagorna återspeglar i grova drag innehållet i gemenskapens genomförandebestämmelser om luftvärdighet (kommissionens förordning nr 1702/2003) och underhåll (kommissionens förordning nr 2042/2003) som ska ändras av parterna baserat på ett beslut av den bilaterala tillsynsstyrelsen.

**Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig.** – (PT) Ursprunget till luftfartsavtalen mellan Europeiska gemenskapen och Förenta staterna (USA) ligger i och baseras på avregleringen av luftfarten.

Dessa avtal som är upprättade på EU-nivå (eller snarare av Europeiska gemenskapen – det enda organ som finns juridiskt – och dess gemensamma marknad, som man avser att helt avreglera) är avsedda att råda över alla bilaterala avtal som upprättas mellan olika medlemsstater och Förenta staterna.

Som i andra resolutioner som tidigare antagits av parlamentet vill vi framhäva att vi uppenbarligen är de första som är intresserade av att garantera en ”hög nivå på civil luftfartssäkerhet” och åtgärder för ”att minimera den ekonomiska kostnaden för luftfartsindustrin och bolagen för överflödigt tillsyns kontroll”. Vi måste emellertid garantera två viktiga aspekter: 1) målet och den förmodade grundvalen för dessa processer får inte vara att skapa och underlätta villkor för att öka avregleringen av luftfarten genom en harmonisering av normerna; 2) dessa processer får inte främja harmonisering genom en sänkning av säkerhetsnormerna och reglerna, särskilt inte i de fall där säkerhet, minimering av kostnaderna och avreglering blandas ihop, och där det är vinst och koncentration som gäller.

Vi anser att luftfarten måste försvaras som en allmännyttig tjänst som tillhandahålls av statliga bolag i alla länder som garanterar kvalitet och säkerhet i de tjänster som erbjuds medborgarna.

**Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig.** – (DE) Jag instämmer i princip med Paolo Costas betänkande om civil luftfart.

Det är viktigt att EU och Förenta staterna är överens om en gemensam linje med hjälp av detta avtal. Det är emellertid absolut nödvändigt att vi i detta utomeuropeiska partnerskap är riktiga partner, inte bara på papperet. Vi är tvungna att finna kriterier som båda parter måste hålla sig till.

I händelse av kränkning från antingen EU:s eller Förenta staternas sida kommer ett upphävande av avtalet att vara nödvändigt.

**Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL)** Jag röstade för betänkandet om förslaget till rådets beslut om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Amerikas förenta stater om regleringssamarbete på området civil luftfartssäkerhet (A6-0468/2008). Jag håller med om föredragandens förslag om att ingå avtalet.

Jag tror att avtalets mål, nämligen förenklade handelsprocedurer för varor och tjänster som täcks av avtalet, största möjliga begränsning av dubbelarbete vid beskattning, tester och kontroller till att endast omfatta betydelsefulla regleringsskillnader och användning av båda parter certifieringssystem för att kontrollera överensstämmelse med den andra partens krav är legitima mål.

Jag hoppas att ömsesidigt förtroende för den andra partens system kommer att gynna genomförandet av detta avtal.

**Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** Som parlamentets föredragande för lagstiftningsbetänkandet om utvidgning av befogenheterna för Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA) välkomnar jag förhandlingslösningen med Förenta staterna om att förenkla ömsesidigt godkännande av säkerhetscertifikat för civil luftfart.

Detta avtal innebär ett viktigt steg i att utsträcka det transatlantiska samarbetet, som är ett prioriterat mål för gruppen för Europeiska folket (kristdemokrater) och Europademokrater. Härigenom upprättas goda villkor för att öka handeln med varor och tjänster i luftfartssektorn mellan EU och Förenta staterna, vilket utan tvivel gynnar Europa. Avtalet erbjuder ökade garantier beträffande säkerheten och gör produkter, komponenter och flygplan mer förenliga med de ökade kraven på att skydda miljön. Under dessa omständigheter kan vi hoppas att principerna om ett gemensamt europeiskt luftrum i framtiden kommer att utsträckas till att tillämpas på transatlantiskt samarbete och att samarbetet kommer att breddas på forskningsområdet och också till genomförandet av ny teknik på detta område, baserat på samarbete mellan Sesar och NextGen.

Jag anser att detta avtal på lång sikt kommer att förenkla den för båda sidor fördelaktiga utvidgningen av ramavtalet om samarbete mellan EASA och FAA, som flygbolagen, luftfartsindustrin och, mer påtagligt, passagerarna kommer att ha direkt fördel av.

**Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT)** Den externa transportpolitikens framtid kräver goda förbindelser mellan Europeiska gemenskapen och Amerikas förenta stater. En av huvudpunkterna med detta samarbetsavtal om reglering på området civil luftfartssäkerhet är därmed ömsesidig tilltro till respektive system och en jämförelse av regleringsmässiga skillnader. Syftet med detta avtal är att underlätta handeln med varor och tjänster inom luftfartssektorn, genom att i möjligaste mån begränsa dubbelarbete vid bedömning, provning och kontroll till frågor där de båda parternas bestämmelser skiljer sig mycket. Därför anser vi att en ram håller på att skapas som kommer att fungera smidigt i det dagliga arbetet och där tekniska frågor som uppstår i samband med dess tillämpning kommer att lösas genom ett system av kontinuerligt samarbete och samråd. Detta avtal är ännu ett grundläggande steg i den europeiska transportpolitikens yttre dimension, varför jag har röstat för detta betänkande.

**Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT)** Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill berätta att jag röstade för Paolo Costas betänkande om ingående av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Amerikas förenta stater om regleringssamarbete på området civil luftfartssäkerhet, som framlades i förslaget till rådets beslut.

Jag håller med föredraganden att parlamentet måste stödja ingåendet av avtalet eftersom detta helt klart skulle effektivisera handeln med varor och tjänster mellan parterna på området luftvärdighet och underhåll genom att undvika det överflödiga dubbelarbetet vid bedömning och kontroll av överensstämmelse med säkerhetskraven, som det hittills varit nödvändigt att upprepa även om de är mycket lika varandra. Jag anser dock att avtalet bör tillämpas provisoriskt till en början så att vi ska kunna identifiera eventuella praktiska svårigheter eller problem med genomförandet och avlägsna dem innan vi går vidare med det slutliga godkännandet.

**- Betänkande: Wallis (A6-0511/2008)**

**Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** Jag har röstat för detta betänkande för bättre rättslig reglering av företag inom EU.

**Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** Jag har röstat för detta betänkande om ett gemensamt beskattningssystem för fusion, fission, partiell fission, överföring av tillgångar och utbyte av aktier eller

andelar som berör bolag i olika medlemsstater eftersom dessa rättshandlingar leder till grundläggande förändringar i de kommersiella bolagens rättsliga status. EU behöver också vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa en enhetlig, harmoniserad men effektiv reglering.

Jag stöder det dessutom för att jag är advokat och kommer att fortsätta stödja varje försök som görs i Europaparlamentet för att på europeisk nivå harmonisera och kodifiera skattemässiga, ekonomiska, civila och straffrättsliga bestämmelser.

**- Betänkande: Botopoulos (A6-0508/2008)**

**Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** Jag har röstat för detta betänkande eftersom förstainstansrättens rättegångsregler inte föreskriver vilket rättegångsspråk som ska användas vid överklaganden (av personaldomstolens beslut). Det finns nämligen inte någon motsvarighet till artikel 110 i domstolens rättegångsregler.

**- Betänkande: Belder (A6-0489/2008)**

**Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL)** Fru talman! Efter den senaste beväpnade konflikten i Balkan har de europeiska staterna gjort vitt skilda uttalanden om detta. Men genom att aktivt engagera sig i den rådande situationen har EU bekräftat att Balkan är en viktig region för oss och en viktig del av Europa. Vi är därför tvungna att stötta dessa länder i deras försök att uppnå stabilitet och fullständig demokrati. Jag stöder Belders betänkande därför att det understryker att staterna på Balkan behöver hjälp, samtidigt som de måste behandlas som enskilda, fristående parter.

Dessutom är det bra att betänkandet understryker att en gemensam energipolitik måste utvecklas. Det krävs en omedelbar diversifiering av källorna, vilket skulle främja inte bara EU utan Europa i sin helhet.

**Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN)** I Bastiaan Belders betänkande beaktar man den aktuella situationen i Europeiska unionens handelrelaterade och ekonomiska förbindelser med denna alltmer stabila region, där många länder kandiderar till ett medlemskap i EU. EU:s roll som en stor partner på området när det gäller att upprätthålla handelsrelaterade och ekonomiska förbindelser, samtidigt som det driver fram en stabil, varaktig fred i området, är mycket viktig.

EU:s styrka som ekonomisk partner, men också som en förebild för ett starkt civilsamhälle, en kraftfull regering och dynamiska institutioner, bör användas för att driva regionens utveckling framåt. En trefaldig och differentierad strategi, där man tar hänsyn till de relativa skillnaderna mellan länder i regionen samt associeringsavtal och ytterligare stöd, är ett tydligt sätt att ta itu med frågor om underutveckling och stödja intensivt regionalt och internationellt ekonomiskt samarbete.

För att stärka en varaktig fred och verka för de ideal som vi alla är engagerade i stöder jag Bastiaan Belders betänkande.

**Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR)** Jag vet att Belderbetänkandet enbart behandlar de ekonomiska och handelsmässiga förbindelserna med västra Balkan och det påtagliga behovet av hjälp från EU för deras återuppbyggnad, på de ekonomiska, rättsliga, politiska och sociala områdena.

Jag förvånas dock över att betänkandet, trots klargörandet att stödet såväl som anslutningsprocesserna måste differentieras och anpassas till varje land, inte riktigt tar hänsyn till varje lands speciella situation. Serbien, till exempel, nämns inte ens.

Viktigast av allt, det här parlamentet, som alltid är snabbt med att fördöma brott mot mänskliga rättigheter runtom i världen eller att begära klausuler om mänskliga rättigheter i internationella samarbetsavtal, har lyckats med konststycket att rösta för ett betänkande om Balkan utan att ens nämna den dramatiska och oacceptabla situationen för den serbiska befolkningen i Kosovo, som har blivit utstött i sina faders historiska land. Samtidigt gratulerar parlamentet sig självt för de hundratals miljoner euro som utbetalats till myndigheter som provocerar, organiserar och tolererar denna situation.

**Vural Öger (PSE), skriftlig. – (DE)** Konsolideringen av de ekonomiska förbindelserna med västra Balkan är ytterst viktig både för EU och för västra Balkan. Därför välkomnar jag det faktum att Europaparlamentet intensivt arbetar för detta och att vi godkände Belderbetänkandet idag. Med tanke på att västra Balkanländernas framtid ligger inom EU är deras ekonomiska och politiska närmande till EU mycket viktigt. För att långsiktigt kunna länka dessa länder till EU måste utvecklingen av deras marknadsekonomier och regionala samarbete stödjas.

Därför är konstruktiva och positiva signaler från Europaparlamentet också viktiga. Det ligger i EU:s intresse att kämpa för skapandet av politisk stabilitet, rättslig säkerhet, och därmed goda ramvillkor i dessa länder för utländska investeringar. I Belderbetänkandet understryks att de ekonomiska förbindelsernas nivå är beroende av utvecklingen i varje enskilt land. EU borde dessutom sträva efter en diversifiering av de nationella ekonomierna i västra Balkanländerna. Betänkandet återspeglar alla dessa viktiga aspekter. Jag är övertygad om att en positiv utveckling i de ekonomiska förbindelserna mellan EU och västra Balkan skulle gagna alla länder på den europeiska kontinenten, och jag ser fram emot genomförandet av våra förslag med förväntan.

**Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT)** Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för betänkandet av Bastiaan Belder om handel och ekonomiska förbindelser med västra Balkan.

Jag håller med kommissionsledamoten att EU har en viktig roll att spela i den ekonomiska och politiska återhämtningsprocessen för länderna i västra Balkanregionen, med sikte på deras medlemskap i EU, först i fråga om att stabilisera den politiska situationen och sedan vad gäller ekonomiska och handelsrelaterade frågor.

Jag vill ändå betona behovet för EU att göra en djupgående analys av situationen med avseende på respekten för de mänskliga rättigheterna och de demokratiska principerna i varje land. Jag syftar i synnerhet på Kroatien och det stora antalet utvandrare italienare som fortfarande diskrimineras i landet, trots Kroatiens officiella ansökan om inträde i EU. Jag anser att denna aspekt strider mot situationen i Serbien, ett land som enbart har fått status som kandidatland och mot vilket EU borde vara öppnare än vad det har varit hittills.

**Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** Jag röstade för detta betänkande om handel och ekonomiska förbindelser med västra Balkan (A6-0489/2008) eftersom förslaget till Europaparlamentets resolution också innehåller ett yttrande från utskottet för utrikesfrågor och ett från utskottet för regional utveckling där jag är ledamot.

Ekonomisk tillväxt och utveckling i västra Balkanregionen kommer att skapa förutsättningar för konstruktiva partnerskap med EU:s östliga medlemsstater, som slutligen också innefattar Rumänien.

Samtidigt kommer en sammankoppling av västra Balkanländernas ekonomiska politik och handelspolitik med Europeiska unionens politik att stödja de stabiliserings- och associeringsavtal som finns mellan EU och dessa länder.

Jag röstade för detta betänkande därför att ekonomisk stabilitet också kan leda till politisk stabilitet i detta område, som har varit mycket oroligt genom åren.

**Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL)** EU borde använda alla tillgängliga medel för att motivera länderna på västra Balkan och övertala dem att genomföra viktiga reformer. Ett utökat regionalt ekonomiskt samarbete verkar vara av stor betydelse i detta sammanhang, vilket också gäller ländernas möjlighet till EU-medlemskap. Omfattande och stabila ekonomiska kontakter mellan speciella länder skulle leda till specifik ekonomisk integration, vilket definitivt skulle bidra till att minska hotet för konflikter i framtiden. Det kan också förhindras med hjälp av en realistisk utsikt till medlemskap. Länderna på Balkan har redan gjort stora framsteg i sitt närmande till EU, men möjligheten till anslutning kommer utan tvivel att uppmuntra länderna att fortsätta sina försök att integreras med gemenskapen.

Jag vill dock betona att det, förutom ekonomiska stödinstrument, även är viktigt med initiativ som avser att integrera Balkansamhället i EU. Därför är det mycket viktigt att ändringar införs, så stora som möjligt och som skulle underlätta folkets förflyttning och att ett brett stöd erbjuds till de unga människorna i regionen. Endast om folket i Balkanländerna känner att de har samma rättigheter som övriga europeiska medborgare kan vi säga att vi har lyckats.

**Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL)** Jag håller fullständigt med vad Bastiaan Belder sa och hans rekommendationer om hur handel och ekonomiska förbindelser med västra Balkan kan förbättras. EU har en nyckelroll i regionens återuppbyggnad. Stabiliserings- och associeringsavtalen, handelsförmånerna och det tekniska och ekonomiska stödet är de tre pelare med vilkas hjälp EU vill stabilisera regionen. Det är sant att utvecklingsnivån och graden av införande av EU:s regelsystem inte är desamma i alla länder i regionen, och därför måste man, i stället för en enda strategi, finna specifika lösningar, skraddarsydda för varje behov. Albanien är inte Montenegro, och Bosnien och Hercegovina är inte Kosovo.

Framsteg i anslutningsförhandlingarna (eller inledningen av sådana för de potentiella kandidatländerna) med länderna på västra Balkan måste, uppenbarligen, vara beroende av ett fullständigt uppfyllande av Köpenhamnskriterierna och en ovillkorlig respekt för demokratiska principer och de mänskliga rättigheterna.

Låt det dock stå klart att alla dessa länder har en framtid inom EU och att deras medlemskap kommer att säkerställa att de hemska konflikter som har kännetecknat regionen i århundraden numera är en del av det förflutna.

**Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL)** EU har spelat en mycket viktig roll i processen för den politiska och ekonomiska återuppbyggnaden i de länder som ingick i f.d. Jugoslavien. Men gemenskapen har också tagit på sig ett enormt ansvar gentemot hela västra Balkan. I anknytning till detta måste EU nu ta itu med den svåra uppgiften att återuppbygga hela regionen.

EU har blivit den främsta handelspartnern för alla länder på västra Balkan. De tre viktigaste pelarna i detta samarbete är stabiliseringsavtalen, handelsförmånerna och det tekniska och ekonomiska stödet. Stabiliseringsprocessen borde framför allt vara riktad mot att öka levnadsstandarden och garantera en varaktig ekonomisk utveckling i Balkanländerna. I sitt handlande måste EU dock hålla i minnet att några av länderna är medlemmar i EU och att de andra har fått status som potentiella kandidatländer.

Det är svårt att inte hålla med föredraganden om att en grundläggande förutsättning för utvecklingen av de länder vi diskuterar är deras anslutning till Världshandelsorganisationen (Kroatien, Albanien och f.d. Jugoslavien är redan anslutna). För att en fullständig integration i världshandelssystemet ska kunna ske måste Bosnien och Hercegovina, Serbien och Montenegro också ansluta sig till WTO.

Även om man värdesätter de framsteg som redan åstadkommits vad gäller modernisering i regionen, borde en fullständig integration av västra Balkan med EU:s ekonomiska system eftersträvas.

**- Betänkande: McGuinness (A6-0505/2008)**

**Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – I** betänkandet om den gemensamma jordbrukspolitiken och global livsmedelsförsörjning diskuteras viktiga frågeställningar som konsekvenserna av ökade livsmedelspriser i fattiga och rika länder samt betydelsen av att säkra tillgången till livsmedel för alla människor.

Vi svenska socialdemokrater beslutade oss för att rösta nej till betänkandet eftersom det innehåller problematiska skrivningar om jordbrukspolitiken. Vi vill bland annat att jordbrukspolitiken som andel av EU:s budget minskar, att tvärvillkoren bibehålls och utvecklas samt att systemet marknadsanpassas. Betänkandet ligger inte i linje med dessa synpunkter, och därför röstar vi också nej.

**Liam Aylward (UEN), skriftlig. – (EN)** Att säkerställa livsmedelsförsörjningen är en av våra största utmaningar. Denna utmaning kommer att växa i takt med att världens befolkning ökar. Den aktuella befolkningstillväxten ligger på över 70 miljoner per år. Detta innebär att man årligen måste tillhandahålla livsmedel till ytterligare 70 miljoner människor. Hur ska vi hantera detta när mer än 850 miljoner människor i världen redan är undernärda?

Samtidigt som den tryggade livsmedelsförsörjningen är en av våra största utmaningar är EU en av de största framgångshistorierna i samtiden, som har skapat fred, stabilitet och välbefinnande i regionen. EU är den största givaren av offentligt utvecklingsbistånd, ett föredöme för internationellt samarbete som kan se till att denna erfarenhet används på rätt sätt globalt.

EU har inte råd att följa politiska riktlinjer med en snäv räckvidd. Precis som internationella omständigheter är sammanflätade blir handlingsområden alltmer överlappande. Detta betänkande är en bekräftelse på detta och ett erkännande att EU:s höga standarder för och välbefinnande skapat av jordbrukserfarenhet kan ha ett större värde när det gäller att ta itu med global livsmedelsförsörjning, inbegripet att tillhandahålla gödningsmedel och stora skördar, samt utbildning och praktiskt stöd för jordbrukare och livsmedelsproducenter.

**Niels Busk och Anne E. Jensen (ALDE), skriftlig. – (DA)** Anne E. Jensen och Niels Busk har röstat för Mairead McGuinness initiativbetänkande om den gemensamma jordbrukspolitiken och global livsmedelsförsörjning, eftersom största delen av betänkandet är utmärkt och vi enbart har möjlighet att rösta för eller emot. Dock kan vi inte stödja punkterna 63 och 64, som väcker tvivel om den fria handeln med jordbruksprodukter. Vi är ivriga försvarare av frihandeln och anser att det är helt rätt att arbeta för att skapa ett tillstånd där handeln med jordbruksprodukter är baserat på marknadsekonomiska principer.

**Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose och Britta Thomsen (PSE), skriftlig. – (DA)** De danska ledamöterna av socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har röstat emot initiativbetänkandet om den gemensamma jordbrukspolitiken och global livsmedelsförsörjning eftersom man i betänkandet motsätter sig liberaliseringen av jordbrukspolitiken och kritiserar EU:s regler



om restriktioner på bekämpningsmedel. Vi anser att en balanserad tillgång till den globala livsmedelsförsörjningen är nödvändig, men att denna inte kommer att gynnas vare sig genom att upprätthålla eller att öka EU:s jordbruksstöd.

**Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL)** Det globala livsmedelsproblemet ökar i stället för att minska och påverkar alla gräsrotter, inte enbart i de minst utvecklade länderna utan också i de mer utvecklade.

Den främsta orsaken till detta är att det grundläggande kriteriet för produktion av jordbruksprodukter och livsmedel är vinsten och inte de globala livsmedelsbehoven.

Varuhandeln med livsmedel på internationella börser har lett till en spiral av ökade kostnader och därmed en spiral av vinster för de multinationella företagen i livsmedelsbranschen, en märkbar minskning av landsbygdens produktion och de globala livsmedelsreserverna och en ökning av antalet undernärda människor.

För att råda bot på denna ohållbara situation, som dömer en miljard människor till undernäring och svält, är betänkandet begränsat till önskelistor som upphäver sig själva genom att man insisterar på att stå fast vid samma politik: stöd för den gemensamma jordbrukspolitiken och dess översyn och "hälsokontroll", ett slutförande av förhandlingarna i WHO, en frikoppling av stöden från produktionen och en fortsatt produktion av biobränslen, med miljön som förevändning och användningen av mark som hade kunnat användas till att producera livsmedel.

I betänkandet berörs knappt principerna om självbestämmande och trygghet i livsmedelsfrågor och rätten till självförsörjning på livsmedel.

Ledamöterna från Greklands kommunistiska parti röstade emot betänkandet därför att det, trots sina iakttagelser och "önskningar", ger uttryck för stöd åt den antigräsröts- och pro-monopolpolitik som dömer alltför många människor till undernäring och svält.

**Lena Ek (ALDE), skriftlig. –** Det är viktigt att vi motverkar och lindrar svält. På så vis välkomnar jag innehållet i Mairead McGuinness initiativbetänkande om den gemensamma jordbrukspolitiken och global livsmedelsförsörjning.

Ändå valde jag att lägga ner min röst. Det beror på att betänkandet bitvis var starkt protektionistiskt. Det gynnar inte vår ambition om ett öppet, grönt, tryggt och företagsamt EU att subventionera och reglera vårt inhemska jordbruk. En friare världsmarknad för jordbruksvaror gör det lättare för människor i fattiga länder att utveckla sina lantbruk. Det ser vi nu inte minst i stora delar av Afrika.

**Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT)** Vi instämmer med flera aspekter som framhålls i betänkandet, i synnerhet följande:

- Det faktum att ändringen av politiken har lett till färre potentiella marknadsmöjligheter för EU:s producenter och till ökat utnyttjande av livsmedel som importeras från länder utanför EU och produceras enligt mycket annorlunda produktionsstandarder, vilket har försatt EU:s jordbruksprodukter i underläge.

- Oron över att de dramatiska prishöjningarna för jordbruksproduktion kan komma att leda till underutnyttjande och eventuellt minskad produktion, vilket kommer att förvärra livsmedelskrisen i Europa och i världen.

- Behovet av strategiska instrument avsedda att motverka sådana dramatiska och skadliga prisfluktuationer.

- Oron över den ökade marknadskoncentrationen inom detaljhandelssektorn för livsmedel, som har lett till monopolsituationer, och behovet av alternativa lösningar i förhandlingarna med detaljhandlarna, till förmån för de mindre producenterna.

Det finns dock andra aspekter som vi inte kan instämma med:

- Den ökade marknadsorienteringen av den gemensamma jordbrukspolitiken och undervärderingen av självbestämmandet i livsmedelsfrågor, där vikten endast läggs på livsmedelstryggheten och man glömmer bort att detta är svårt utan självbestämmande i livsmedelsfrågor.

Därför avstår vi från att rösta.

**Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT)** I Mairead McGuinness' betänkande tar man itu med ett ämne som är strategiskt enligt min uppfattning: livsmedelstrygghet och vikten av ett starkt och konkurrenskraftigt europeiskt jordbruk i en globaliserad värld.

Efter den senaste krisen när det gäller livsmedelspriserna bör livsmedelstrygghet prioriteras av EU. Trots att en ny kris till följd av livsmedelbrist inte kan förutses inom den närmaste tiden är det dock sannolikt att en sådan kommer att uppstå i framtiden, om vi tänker på klimatförändringens negativa effekter på jordbruksproduktionen och den ständigt ökande efterfrågan.

Med tanke på att utvecklingsländerna antagligen inte kommer att kunna producera tillräckliga mängder livsmedel för att försörja sin ökande befolkning, kommer de industrialiserade länderna att fortsätta ha den viktiga uppgiften att producera och exportera livsmedel.

Den gemensamma jordbrukspolitiken måste därför återigen prioriteras av EU och fungera som en grund till den europeiska politiken för livsmedelstrygghet, då den, i en tid med finansiell och ekonomisk kris, är viktigare än någonsin.

**Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders och Jan Mulder (ALDE), skriftlig. – (NL)** Delegationen från det nederländska Folkpartiet för frihet och demokrati (VVD) har röstat för Mairead McGuinness' betänkande om den gemensamma jordbrukspolitiken och global livsmedelsförsörjning trots att den ogillar en del av innehållet i betänkandet. VVD-delegationen hade önskat att det i betänkandet tydligt förordades att handelshindren i den utvecklade världen ömsesidigt ska avvecklas. Dessutom hade den önskat att man i betänkandet förordade ett särskilt, snabbare förfarande för godkännande av s.k. cisgena produkter. Dessa omfattas fortfarande av samma förfarande som vanliga biotekniska produkter, trots att de bygger på genetiskt material från samma arter.

**Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN)** I McGuinnessbetänkandet tas frågor av oerhörd global betydelse upp. På två år har livsmedelspriserna i världen stigit med över 80 procent, och spannmålslagren har minskat till kritiskt låga nivåer. Påtryckningar på globala livsmedelslager kommer också från relativt nya källor, såsom utvecklingen mot en ökad användning av biobränslen. Jag välkomnar det allmänna förtroendet i detta betänkande och röstade följaktligen för det.

**Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI)** Fru talman! Jag röstade för antagandet av Mairead McGuinness' betänkande, men jag vill särskilt poängtera följande frågor.

För det första har vi sedan 1970-talet haft en akut livsmedelskris i världen. Krisen började i själva verket före den nuvarande globala ekonomiska krisen, vid en tidpunkt då världspriserna på majs och vete sköt i höjden på mycket kort tid. Livsmedelskrisen må ha bytt namn till ekonomisk kris, men den förstnämnda har inte försvunnit. Det är hemskt att tänka sig att redan före de problem som orsakas av livsmedelskrisen fanns det omkring en miljard kroniskt hungriga och undernärda människor i världen.

Livsmedelsförsörjning – tillgång till tillräcklig, säker och näringsrik mat – måste nu bli en politiskt prioriterad angelägenhet både här och på annat håll. Vi kan inte acceptera en situation där vi i Europa skär ned jordbruket drastiskt och av de mest egendomliga skäl samtidigt som världssvälten ökar och maten blir allt dyrare. I Finland som i andra medlemsstater måste människor ha rätt att ägna sig åt lönsamt jordbruk både i dag och i framtiden.

Livsmedelsindustrin har stor betydelse för sysselsättningen genom att ge arbete åt över fyra miljoner människor i Europa. Hela livsmedelskedjan i Finland beräknas sysselsätta ungefär 300 000 personer, dvs. drygt 13 procent av lönearbetarna. Dessa människors arbete måste självklart skyddas i dessa tider av livsmedelskris och ekonomisk kris.

**Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. –** Det är intressant att notera att jordbruksutskottet i betänkandet inte har velat ta med en kärnfråga som utskottet för utveckling föreslagit. Den lyder: "Europaparlamentet uppmanar rådet och kommissionen att i nära samverkan med AVS-länderna prioritera frågan om hur dessa länder påverkas av EU:s exportstöd till jordbruksprodukter samt åta sig att konkret och varaktigt infria sina utfästelser på detta område genom att undvika dumping."

Däremot hävdas det i betänkandet att EU åtgärdar de delar av EU:s jordbrukspolitik som kan snedvrider handeln och få negativa konsekvenser för jordbrukarna i utvecklingsländerna. Det klagas i betänkandet över att icke-EU-länder producerar enligt mycket annorlunda produktionsstandarder, vilket ska ha skapat orättvisa konkurrensförhållanden för EU:s jordbruksprodukter.

Dessa två påståenden i betänkandet är minst sagt kontroversiella och inte något som alla politiska krafter inom EU håller med om. Om så vore fallet, skulle väl även utvecklingsutskottets förslag kunna skrivas in i betänkandets text?

I betänkandet uttalar man sig också mot sänkningar av stödutbetalningar inom jordbruket och motsätter sig en reformering av den gemensamma jordbrukspolitiken. Vidare föreslås en informationspolitik gentemot medborgarna om den gemensamma jordbrukspolitiken, vilket jag ser som en politisk propagandaverksamhet för ett system som är mycket kontroversiellt, inte minst i mitt land.

Jag har därför röstat nej till detta betänkande.

**Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT)** Den ovanligt stora prisuppgången på livsmedel nyligen föranledde en diskussion om jordbrukspolitik, livsmedelsförsörjning och utveckling. Tyvärr tas internationell handel sällan upp i diskussionerna, vilket gör att man söker efter lösningar där man bortser från den positiva potential som ökad världskonsumtion kan ha.

Även om stigande livsmedelspriser inledningsvis utgör ett svälthot för länder och befolkningar utan resurser och kräver ökat humanitärt bistånd, stimuleras fortsättningsvis en global ökning av kapaciteten att producera livsmedel och en ökad global handel. Detta är en möjlighet för världens jordbruksbefolkning som måste utnyttjas till fullo.

När det gäller Europa och den gemensamma jordbrukspolitiken bör vår anpassning till den nya världssituationen – med eventuellt långsammare tillväxt än väntat – inte ske till priset av vare sig protektionism och nya handelshinder eller snedvridning av marknaden. Lönsamheten på medellång och lång sikt för det europeiska jordbruket och landsbygdsutvecklingen bör vara de kriterier som används i den gemensamma jordbrukspolitiken och i reformen av politiken.

**Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS)** Betänkandet ser mer ut som ett försvar för den gemensamma jordbrukspolitiken än som en heltäckande översikt över livsmedelsförsörjningen i en svältande värld. Trots detta har jag stött betänkandet eftersom det riktar uppmärksamheten på vikten av att ge jordbrukarna i utvecklingsländerna tillgång till kredit så att de kan modernisera jordbruksproduktionen och öka produktionen av och kvaliteten på sina livsmedel. Jag beklagar att det inte ägnas någon större uppmärksamhet i betänkandet åt riskerna för att mark köps upp i världens fattigaste länder för odling och export av billigast tänkbara livsmedel åt resten av världen, på bekostnad av ekonomisk utveckling och de behov som lokalbefolkningarna har i dessa länder som lider av kronisk livsmedelsbrist.

**Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT)** Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Mairead McGuinness' betänkande om den gemensamma jordbrukspolitiken och global livsmedelsförsörjning.

Jag delar de farhågor som framförts av min kollega och framhåller att det är mer angeläget än någonsin att vidta åtgärder för att garantera alla medborgare tillgång till sund och näringsrik mat, oavsett om de är medborgare i Europeiska unionen eller någon annanstans i världen. Jag vill framhålla att våra insatser måste ses i ett medellångt till långt perspektiv och inte bara fokuseras på kort sikt.

Det räcker inte att öronmärka betydande medel till fattiga länder och till utvecklingsländer om detta inte understöds av ett allvarligt menat åtagande av de industrialiserade länderna att avstå från spekulation i priserna på baslivsmedel, som vi har sett nyligen, och införa internationella avtal som beaktar de mycket varierande förhållandena i de länder som tillhör Världshandelsorganisationen. I annat fall kommer sannolikheten att vara låg för att förhandlingarna, som redan har brutit samman, ska bli framgångsrika i framtiden.

**Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN)** Frågan om den gemensamma jordbrukspolitiken och global livsmedelsförsörjning är viktig. Vi måste se till att vi spelar vår roll inom EU och ansvara för att världens hunger blir mättad. Det är en skam att det finns människor i denna värld som svälter ihjäl på grund av vår bristfälliga politiska samordning.

**Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL)** Syftet med den gemensamma jordbrukspolitiken är inte bara att öka jordbruksproduktiviteten och sörja för en rationell utveckling av jordbruksproduktionen genom optimal användning av produktionsfaktorerna, särskilt arbetskraften, utan också att se till att landsbygdsbefolkningen har en rimlig levnadsstandard och att konsumenterna garanteras en livsmedelsförsörjning till rimliga priser.

Tillgång till tillräcklig försörjning med säkra och näringsrika livsmedel är för närvarande en högprioriterad politisk fråga på EU-nivå och global nivå.

Det är oroande att livsmedelspriserna är högre än under tidigare år och att världens livsmedelslager har sjunkit till en kritiskt låg nivå. Det finns risk för att finanskrisen i värden leder till att utvecklingsländerna inte infriar sina skyldigheter när det gäller bistånd till utvecklingsländerna.

Det krävs åtgärder på medellång och lång sikt för att skydda världens livsmedelsproduktion och stödja de människor som är värst drabbade i fråga om grundläggande näringsbehov.

Den viktigaste frågan nu är att utveckla en jordbruks- och livsmedelspolitik som tillgodoser behoven för en allt större världsbefolkning, som enligt beräkningar kommer att ha vuxit med 40 procent fram till 2050 samtidigt som världens efterfrågan på livsmedel väntas bli fördubblad under samma period.

Utvecklingen av politik som ger jordbrukarna en anständig inkomst från de livsmedel de producerar är en viktig politisk fråga. Den är av grundläggande vikt när det gäller att skydda livsmedelsproduktionen. Om marknaden inte klarar att garantera detta bör det ske genom lämplig politik.

**Glenis Willmott (PSE), skriftlig. – (EN)** Labourdelegationen kommer att rösta för den gemensamma jordbrukspolitiken och betänkandet om global livsmedelsförsörjning, trots vårt kraftfulla motstånd mot den antagna ståndpunkten i GJP-frågan.

Vi instämmer inte i den framträdande funktion som man ger GJP när det gäller att säkerställa livsmedelsförsörjningen, inte heller kritiken mot reformen av GJP, som har växlat från kvantitets- till kvalitetsproduktion, som innebär att vår livsmedelsförsörjning har underminerats. Vi anser att vi måste modernisera vår jordbrukspolitik och inte återgå till den produktionsbaserade politik som uppmuntrade till överproduktion och snedvridning av marknader, som urholkade andra länders förmåga att framställa och handla med jordbruksprodukter.

Vi anser dock att man i betänkandet tar upp många viktiga punkter om frågan om global livsmedelsförsörjning. Som exempel kan nämnas erkännandet av vikten av livsmedelsförsörjning som en central politisk prioritering för EU som driver fram mer samarbete på en global nivå, uppmanar till mer investeringar i utvecklingsländer i syfte att bygga upp deras produktionskapacitet samt påskyndar en central placering av jordbruket på EU:s utvecklingsagenda. Alla dessa punkter är lika viktiga och kräver att vi ser längre än det snäva fokus som de har som använder denna fråga för att rättfärdiga en mer interventionistisk och protektionistisk gemensam jordbrukspolitik och att vi stöder betänkandet.

#### **- Betänkande: Grabowska (A6-0475/2008)**

**Jan Andersson, Göran Färm och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. –** Vi svenska socialdemokrater röstade för betänkandet av Grabowska om utsikterna för utveckling av medborgardialogen enligt Lissabonfördraget. Att stärka dialogen med det civila samhället är viktigt för att skapa ett EU som lyssnar till och representerar medborgarnas åsikter. Vi delar också kraven i betänkandet på att arbetet i rådet måste bli öppnare för att civilsamhället ska kunna delta i dialogen på ett meningsfullt sätt.

Vi vill dock markera att vi tycker att det är felaktigt att kyrkor och religiösa samfund ges en särställning bland organisationerna i civilsamhället. Kyrkor och religiösa samfund ska delta i dialogen med unionens institutioner på samma sätt som övriga organisationer.

**Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL)** Fru talman! Alla initiativ i syfte att föra medborgarna närmare de institutioner som verkar på deras vägnar bör stödjas. Man bör dock vara uppmärksam så att inte det föreslagna initiativet av egen kraft omvandlas till ytterligare en institution. Jag stödde betänkandet eftersom alla steg som tas för att föra medborgarna närmare de myndigheter som fattar beslut åt dem är ett steg mot en bättre och mer öppen demokrati. Jag vill dock framhålla att precis som i alla dialoger bör alla parter åsikter beaktas i dialogen om Lissabonfördraget.

**Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN)** Detta betänkande innehåller hänvisningar till Lissabonfördraget, som för övrigt inte har trätt i kraft. Det är därför mycket fräckt, för att inte säga arrogant, att hänvisa till Lissabonfördraget som om det redan vore verklighet.

Om ni har glömt: Lissabonfördraget förgjordes av det irländska folkets demokratiska vilja. De hejdade projektet, eftersom de ville ha ett annat slags Europa. Genom att rösta som de gjorde talade också Irlands befolkning för medborgarna i alla andra medlemsstater, däribland min egen, som förnekades en folkomröstning av sina regeringar.

Irland har skrämts till att hålla en andra omröstning, men det irländska folket kommer troligen inte att se med blida ögon på denna föraktfulla behandling.

I framtiden bör vi undvika att dra vanrykte över oss själva genom att diskutera hypotetiska scenarion, som Lissabonfördraget. Det visar bara EU:s arroganta nonchalerande av demokratisk opinion.

Jag röstade mot detta betänkande.

**Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL)** Jag kanske lever på en annan planet, men den nederländska och franska befolkningen lär ha förkastat den europeiska konstitutionen i en demokratisk folkomröstning 2005. Konstitutionen är död och begravnen, åtminstone om vi kallar oss själva för demokrater. Det fördömda Lissabonfördraget, som helt enkelt är en uppfräschad version av konstitutionen, har lidit samma öde och förkastades faktiskt i en demokratisk folkomröstning av den irländska befolkningen.

EU vägrar dock att acceptera folkets mening och vill trycka ned konstitutionen i halsen på européerna bakvägen genom att låtsas som allting är rosenskimrande och talar cyniskt om den så kallade dialogen med medborgarna inom ramen för Lissabonfördraget.

Detta ska föreställa en "dialog med medborgarna", "ökat samråd och dialog", varigenom föredraganden i sin cynism ännu en gång citerar artikel 10 i fördraget om Europeiska unionen: "[v]arje medborgare ska ha rätt att delta i unionens demokratiska liv. Besluten ska fattas så öppet och så nära medborgarna som möjligt." Det kanske är sant, men EU fäster ingen uppmärksamhet vid folkets röst.

**Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN)** I detta betänkande av Genowefa Grabowska föreskrivs fler deltagarmekanismer och medel för medborgardialog inom EU. Man tar upp klyftan mellan medlemmarna i unionen och deras förbindelse med de institutioner som arbetar för dem. Man erkänner behovet att öka medborgardialogen för att bevara ett äkta engagemang för målen inom ramen för Europaprojektet.

Förkastandet av Lissabonfördraget på Irland nyligen berodde delvis på skillnader mellan unionens uppfattning och dess verklighet. Att ta upp den generaliserade informationsbristen är lösningen för att få till stånd ett äkta demokratiskt partnerskap. Det centrala i detta förslag är att man understryker att dialog är något ömsesidigt, att de åsikter som uttrycks måste beaktas och respekteras.

I detta betänkande framhåller Genowefa Grabowska både öppenhet och representativitet som grundläggande delar av en aktiv medborgardialog och en äkta deltagande demokrati. Ett mer öppet och tillgängligt råd, ett ökat och mer integrerat interinstitutionellt samarbete, bättre utnyttjande av nya medier som en strategi för att närma sig medborgarna och tillhandahålla stöd till institutionerna i civilsamhället kommer att bidra till att sammanföra EU. Av dessa skäl stöder jag Genowefa Grabowskas betänkande.

**Bairbre de Brún och Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN)** Vi stöder alla ansträngningar att ge medborgare, grupper och civilsamhället inflytande på politiska beslutsprocesser, däribland EU.

Men vi anser inte att Lissabonfördraget ger några verkliga fördelar på detta område. Dessutom menar vi att om det föreslagna medborgarinitiativet ska bli meningsfullt borde kommissionen ha en rättsligt bindande skyldighet att utarbeta en vitbok där den besvarar förslaget, eller förklarar vad man stöder sig på i fördraget för att inte vidta åtgärder.

**Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT)** Detta betänkande är ännu ett där man går emot Europaparlamentets majoritet i sina ansträngningar att till varje pris försöka "sälja in" det föreslagna Lissabonfördraget, en uppgift som inte har visat sig lätt av döma av resultaten från de tidigare folkomröstningarna. Dessa upprepade ansträngningar har åtminstone en fördel: de visar tydligt hur svårt och till och med smärtsamt det är för fördragets förespråkare att hitta argument för att lansera det.

Det finns ingen propaganda – och detta är ämnet för betänkandet – som kan göra åtskillnad mellan det antidemokratiska i EU-ledarnas försök att tvinga fram ännu en folkomröstning på Irland för att tvinga på irländarna det föreslagna fördraget. Vi delar inte den begränsade uppfattningen hos dem som anser att det är tillräckligt att utveckla en "medborgardialog" eller "medborgarinitiativ" för att kunna åsidosätta ett förslag som i sin helhet förhindrar medborgarna i respektive medlemsstat att bestämma sin kollektiva framtid och som insisterar på åtgärder som leder till otrygga anställningar, ökat antal arbetstimmar, som underlättar att göra folk överflödiga och privatisera offentliga tjänster.

Ingen propaganda i världen kan dölja det nyliberala, federalistiska och militaristiska innehållet i det föreslagna fördraget. Därför har vi röstat mot.

**Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR)** I Genowefa Grabowskas betänkande rekommenderas en permanent dialog mellan alla EU-institutioner och företrädare för det civila samhället för att fastställa politiken och utarbeta lagstiftning på EU-nivå, med andra ord en formell och obligatorisk organisation av deltagandedemokrati på unionsnivå.

Problemet är att deltagandedemokrati bara är en kuliss för dem som vill omkullkasta verklig demokrati: den gör det möjligt att begränsa dialogen till de mest aktiva organisationerna, vilka sällan är de mest representativa, och förefaller pröva medborgarnas åsikter i förväg för att lättare kunna vägra att rådfråga dem ordentligt i ett senare skede.

Om EU i Bryssel vill höra medborgarna bör man beakta det franska och nederländska nej till den europeiska konstitutionen och överge Lissabonfördraget, som är en ren kopia av konstitutionen. Om opinionsundersökningarna ska beaktas, så som föredraganden vill, bör förhandlingarna om Turkiets medborgarskap upphöra, eftersom en majoritet av EU:s medborgare är emot. Om det är rätt att respektera principen att beslut ska fattas så nära medborgarna som möjligt, låt då EU upphöra med att styra vårt dagliga liv. Då skulle EU ha en viss trovärdighet när det talar om demokrati.

**Anna Hedh (PSE), skriftlig.** – Jag röstade för betänkandet av Grabowska om utsikterna för utveckling av medborgardialogen enligt Lissabonfördraget. Jag tycker att det är viktigt att stärka dialogen med det civila samhället för att skapa ett EU som lyssnar till och representerar medborgarnas åsikter. Jag delar också kraven i betänkandet på att arbetet i rådet måste bli öppnare för att civilsamhället ska kunna delta i dialogen på ett meningsfullt sätt. Jag anser dock att man inte hade behövt blanda in Lissabonfördraget, eftersom det inte är aktuellt längre efter irländarnas nej i folkomröstningen.

Dessutom är det felaktigt att kyrkor och religiösa samfund ges en särställning bland organisationerna i civilsamhället. Kyrkor och religiösa samfund ska delta i dialogen med unionens institutioner på samma sätt som övriga organisationer.

**Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig.** – (DE) Jag instämmer med betänkandet om utsikterna att utveckla en medborgardialog om Lissabonfördraget.

Jag anser att medborgardialog är mycket viktigt så att medborgarna i EU kan få inblick i sina valda företrädares samliga verksamhetsområden.

Jag vill betona att dialogen mellan EU och unionsmedborgarna måste vara dubbelriktad, eftersom det inte räcker med att informera våra hemländer om konsekvenserna av förslagen. Vi måste också lyssna till individerna och ta deras åsikter på allvar.

**Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig.** – Lissabonfördraget är inte antaget. Det har avvisats av Irlands väljare vid en folkomröstning och måste därför anses ha fallit. Redan tidigare föll i princip samma fördragsförslag vid folkomröstningar i Frankrike och Nederländerna.

Europaparlamentets federalistiska majoritet vill emellertid inte lyssna utan insisterar på en än mer överstatligt styrd union, trots att medborgarna har visat sin skepsis i flera folkomröstningar och skulle visa det i än fler länder bara de fick chansen.

Detta handlingsätt av Europaparlamentets federalistiska majoritet visar vilken sorts medborgardialog man vill ha. Man vill bara lyssna på dem från det civila samhället som passar in i den federalistiska mallen.

Betänkandet som föreligger, utanför lagstiftningsförfarandet, imponerar inte. I det skriver man i punkt 9 att samtliga EU-institutioner bör föra aktuella register över alla relevanta icke-statliga organisationer. Det innebär en onödig utökning av byråkratiskt arbete som inte leder någon vart. Det skrivs också i betänkandets punkt 11 om att främja ett "aktivt europeiskt tänkesätt" bland unionsmedborgarna. Vad är definitionen för detta tänkesätt?

Sämst är dock uppmaningen i punkt 22 att man ska ge de europeiska föreningarna och organisationerna från det civila samhället en gemensam rättslig grund på EU-nivå. Återigen föreslås en byggsten för EU-staten.

Jag har därför röstat nej till detta betänkande.

**Andreas Mölzer (NI), skriftlig.** – (DE) Det kan låta tilltalande att tala om en offentlig debatt om Lissabonfördraget på samtliga språk. Trots alla vilseledande manövrar har folket mycket väl förstått att ett förslag som till 95 procent bevarar den förkastade EU-konstitutionen inte är något Kolumbi ägg trots att EU-etablissemangen försöker få det att verka så.

Med tanke på att vi vill bedriva denna dialog på alla språk är det också intressant att konstatera att vi inte ens klarar av att se till att ordförandeskapet för rådet har en integrerad webbplats på de vanligaste språken i unionen, det vill säga engelska, franska och tyska. Vi måste också förstå hur utomordentligt löjväckande det är för våra medborgare att lovorda konstitutionens nya medborgerliga initiativ som ett steg mot mer

demokrati när folkomröstningar upprepas tills de av EU önskade resultaten uppnås. Eftersom detta initiativ inte är något annat än ännu en renodlad kampanj för EU-konstitutionen, som det redan har satsats tillräckligt med pengar på, röstade jag mot Genowefa Grabowskas betänkande.

**Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO)** Jag röstade för betänkandet eftersom det civila samhället spelar en viktig roll i den europeiska integrationen genom att förmedla EU-medborgarnas åsikter och intressen till EU:s institutioner.

Om Europeiska unionen ska kunna uppnå sina mål behövs en bredare offentlig diskussion, en effektiv medborgardialog och att en politisk medvetenhet utvecklas, varav samtliga är aspekter som erkänns i betänkandet.

I betänkandet framhålls också vikten av att det civila samhällets erfarenheter görs tillgängliga för institutionerna och betydelsen av funktioner för att informera och öka medvetenheten i den medborgerliga dialogen.

Jag hoppas att EU:s nuvarande initiativ, som främjar att det civila samhället får ökat inflytande i den europeiska integrationen, också kommer att fortsätta i framtiden. Jag hänvisar här till initiativ som Europe by Satellite, Medborgarnas Agora och andra medborgarforum om olika ämnen.

Jag hoppas att betänkandet kommer att stimulera Europeiska unionens råd till att underlätta och förenkla tillgången till dess handlingar, eftersom det är grundvillkoret för inledandet av en verklig dialog med det civila samhället.

**Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS)** Mina damer och herrar! Jag välkomnar att man i betänkandet uppmärksammar behovet av en social dialog vid en tidpunkt då de europeiska länderna genomgår en demokratikris. Människor förstår inte eller är inte intresserade av frågor som inte har något samband med deras vardagliga bekymmer. Det låga deltagandet i Europavalet är en logisk följd av att Europas medborgare inte vet vilket positivt bidrag den europeiska lagstiftningen kan ge dem, och de tror inte att deras röst har något inflytande. Få vet om att Lissabonfördraget förstärker deltagandedemokratin. Jag instämmer med Genowefa Grabowska i att medlemsstaterna bör ge mer grundläggande stöd till icke-statliga organisationer. Det är dock nödvändigt att se till att dessa är representativa och öppna. Jag har stött betänkandet också därför att det innehåller en begäran till kommissionen att offentliggöra förteckningar över de icke-statliga organisationer som har begärt att få dess förslag under det förberedande lagstiftningsarbetet. Detta kommer säkerligen att göra hela processen mindre anonym och bidra till att de icke-statliga organisationerna blir mer representativa. Jag anser också att kampanjen inför valet till Europaparlamentet är ett utmärkt tillfälle för ansvariga parlamentsledamöter att förklara vilka beslut som vi fattar i Strasbourg, hur det civila samhället medverkar i vårt arbete och hur det kommer att kunna delta efter det att Lissabonfördraget har antagits.

**Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL)** Lissabonfördraget gör medborgarnas deltagande obligatoriskt. Det är bindande för all EU:s politik och alla dess verksamhetsområden.

Framgången för dialogen är beroende av representativitet och således av ett starkt engagemang från de viktigaste enheterna. Nationella, regionala och lokala myndigheter bör använda sig av dialog som metod så att medborgarna får del av en deltagandedemokrati som fungerar i praktiken.

Det bör medges att Europeiska unionen har mycket ogjort när det gäller kommunikation och särskilt inom området dialog med medborgarna.

EU:s medborgare måste vara säkra på att inga beslut kommer att fattas på EU-nivå utan deras deltagande, och genom att rösta i val har de ett verkligt inflytande över i vilken form besluten fattas.

Jag stöder helt föredragandens uppmaning att främja initiativ inom området dialog med medborgarna.

**Charles Tannock (PPE-DE), skriftlig. – (EN)** Det är för tidigt att tala om det som kommer att ske när väl Lissabonfördraget träder i kraft. Fördraget förblir i en gråzon och är fortfarande föremål för det irländska folkets tänkbara "nej"-röst en andra gång i en ytterligare folkomröstning senare i år.

Samtidigt som situationen förblir densamma bör vi inte agera som om Lissabonfördraget redan har trätt i kraft. Därigenom riskerar vi att anklagas för arrogans och förakt för den demokratiska processen, som fortfarande måste avslutas på ett eller annat sätt.

Dessutom är jag inte för att EU-medel används för att främja Lissabonfördraget genom medborgardialog eller med andra medel. Vi har fria medier och livskraftiga demokratier i medlemsstaterna och är fullständigt kapabla att föra denna debatt på våra egna villkor, utan att kommissionen försöker att påverka saker och

ting. I mitt eget land, Storbritannien, tenderar till och med kommissionens försök att verka för fortsatt europeisk integrering att bli kontraproduktivt.

Jag, tillsammans med andra brittiska konservativa ledamöter, vill att Europeiska unionen ska slå in på en annan kurs genom att göra mindre och göra det bättre.

Jag röstade därför mot detta betänkande.

**Frank Vanhecke (NI), skriftlig.** – (NL) Genowefa Grabowskas betänkande är ännu ett exempel på parlamentets skandalösa sätt att hantera de principer som det påstår sig tjäna. "Medborgardialog om Lissabonfördraget": vilket skämt! Lissabonfördraget, som är den f.d. europeiska konstitutionen i förklädnad, förvisades till papperskorgen i folkomröstningar i Nederländerna och i Frankrike och därefter också på Irland. Övriga länder vågar inte ens ordna en folkomröstning.

Om detta är den dialog med medborgaren som EU eftersträvar bör det börja med att respektera demokratin. Om resultatet av en folkomröstning inte faller den eurokratiska nomenklaturen på läppen betyder det inte nödvändigtvis att den röstande allmänheten är dum i huvudet. Det är faktiskt tvärtom! För min del röstade jag eftertryckligen mot detta betänkande ännu en gång. *Nec spe, nec metu*, eller utan vare sig hopp eller fruktan.

**Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig.** – (FR) EU:s myndigheter måste vara öppna för dialog och samarbete med medborgarna och med organisationerna i det civila samhället. Alla kan bidra till det gemensamma bästa.

Vissa intresse- och lobbygrupper som inte företräder det gemensamma ska dock inte tillåtas infiltrera lagstiftningsprocessen under täckmanteln av en dialog med det civila samhället. Tillträdet till dialogen måste vara rättvist.

Enligt min mening måste dialogen ske särskilt med organisationer som talar för de fattigaste enskilda individerna och familjerna. Kampen mot den yttersta fattigdomen och mot sociala ojämlikheter kommer inte att nå en varaktig framgång utan en parlamentsdialog med de familjer och individer som erfar den yttersta fattigdomen i sina dagliga liv. Dialogen är svår men nödvändig. De europeiska, regionala och lokala myndigheterna kan inte välja den enkla vägen om vi ska bygga ett samhälle med delaktighet och ett EU för alla. När det gäller de bästa metoderna bör vi erkänna det arbete som utförts inom Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och den internationella rörelsen ATD Fourth World, som sedan 1989 har arrangerat europeiska sessioner av Fourth World People's Universities, som möjliggör en strukturerad dialog mellan myndighetsföreträdare och de människor som direkt erfar yttersta fattigdom.

#### **- Betänkande: Weiler (A6-0514/2008)**

**Gerard Batten (IND/DEM), skriftlig.** – (EN) Jag lade ned min röst i denna omröstning, även om jag och UK Independence Party till fullo stöder jämställdhet mellan män och kvinnor. Storbritannien har redan en jämställdhetslagstiftning som kan ändras eller förbättras när så krävs av vårt eget demokratiskt valda och ansvariga parlament. EU är antidemokratiskt och odemokratiskt, och det är inte en legitim väktare av någons rättigheter.

**Sylwester Chruszcz (UEN), skriftlig.** – (PL) Jag stöder Barbara Weilers betänkande och de åtgärder som syftar till att genomföra direktivet om företags otillbörliga metoder mot konsumenter på den inre marknaden. Idén om att upprätta en svart lista över otillbörliga affärsmetoder inte bara mellan företag och konsumenter utan även företagen emellan är lovvärd. Jag stöder också mekanismerna för övervakning och genomförande av lagbestämmelserna om skydd för konsumenterna mot otillbörliga metoder, och jag stöder initiativet att öppna en allmänt tillgänglig databas över nationella metoder som antagits för att införliva direktivet om otillbörliga affärsmetoder. Det är ett värdefullt initiativ för polska och europeiska konsumenter.

**Bruno Gollnisch (NI), skriftlig.** – (FR) Vi avstod från att rösta om Weilerbetänkandet om skydd för konsumenter och företag mot otillbörliga metoder och vilseledande reklam eftersom vi har viktiga invändningar mot det.

Den första är att EU-lagstiftningen om dessa frågor läggs fram i form av ett direktiv. Med andra ord har medlemsstaterna relativ frihet i de resurser de utnyttjar för att uppnå de mål som de har förelagts. Föredraganden önskar enhetlighet, men när det gäller innehållet och formen för den nationella lagstiftningen förblir detta ett önskemål med mindre än att EU på ett otillbörligt sätt lägger sig i medlemsstaternas rättsväsende och förvaltning, utan någon direkt fördel för konsumenterna.



Den andra är att det mervärde som EU medför på dessa områden är att bidra till att lösa gränsöverskridande tvister. Den frågan har inte lösts ordentligt, vare sig i de nu gällande lagarna eller i dem som efterlyses.

Huvudinvändningen är att denna lagstiftning inte är ett självändamål utan är till för att skydda konsumenter och företag.

**Malgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL)** Direktivet om otillbörliga affärsmetoder och direktivet om vilseledande och jämförande reklam har oerhört stor betydelse när det gäller att ge konsumenterna mer trygghet och företagen mer rättssäkerhet på den inre marknaden. Detta är särskilt betydelsefullt i samband med gränsöverskridande transaktioner, vilka blir allt vanligare på den europeiska marknaden. Nationella konsumentskyddsmyndigheter har fortfarande svårt att vidta lämpliga åtgärder i det berörda landet vid sådana transaktioner.

För att uppnå direktivens mål är det viktigt att de införlivas, genomförs och upprätthålls ordentligt. Dessvärre har en rad medlemsstater ännu inte uppfyllt denna skyldighet, vilket inte befordrar uppbyggandet av lämpliga relationer mellan företag och konsumenter.

Under 2007 använde Europeiska kommissionen för första gången "EU-tillslag" som medel att kontrollera och genomdriva införlivandet av lagstiftningen om konsumentskydd när det gäller flygbolagens webbplatser. Oegentligheter konstaterades för så mycket som 43,6 procent av de granskade webbplatserna, vilket endast bekräftar att det behövs ökad tillsyn av efterlevnaden av befintliga bestämmelser.

Jag välkomnar kommissionens initiativ att inrätta offentligt tillgängliga databaser över de nationella åtgärder som antas för att införliva direktiven.

**Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN)** EU har gjort stora framsteg när det gäller att förbättra konsumenternas rättigheter. Det är en besvikelse att vissa medlemsstater inte ännu har införlivat direktivet om otillbörliga affärsmetoder. Parlamentet har i dag sänt ut ett tydligt budskap om att dessa medlemsstater bör rätta till detta fel.

**Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE)** Vi antog ett EU-direktiv om skydd av konsumenterna mot otillbörliga affärsmetoder och vilseledande reklam redan 2005. Vi vägrar dock fortfarande att skydda konsumenterna mot Internetuppvaktning, oönskade reklamsamtal och AB Bluff & Båg. Bluffföretag gömmer sig bakom officiella postlådeadresser, bulvaner och namnbyten.

Om man lyckas att fånga något av dessa företag döms de till löjeväckande låga böter, som inte har någon som helst avskräckande verkan. Böterna måste ökas drastiskt, särskilt vid upprepade överträdelser. Det är viktigt för de konsumenter som har skinnats att kunna kräva ersättning, i annat fall hängs de bara ut för att torka. De planerade ändringarna kommer att förbättra läget för konsumenterna, och därför röstade jag för.

**Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS)** Jag välkomnar diskussionen om betänkandet om införlivande, genomförande och efterlevnad av direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och direktiv 2006/114/EG om vilseledande och jämförande reklam. De båda direktiven utgör ryggraden i EU:s konsumentskydd och måste tillämpas på ett konsekvent sätt i medlemsstaterna, särskilt i frågan om inköp på Internet. Den inre marknaden får inte fragmenteras, och företagen och konsumenterna måste omfattas av samma regler och skydd oberoende av i vilken medlemsstat de köper eller säljer. Jag måste påpeka att en del medlemsstater, bland annat Tjeckien, har varit sena med att införliva direktiven i sin nationella lagstiftning. Det viktigaste nu är huruvida de nationella tillsynsmyndigheterna faktiskt kommer att tvinga otillbörliga företag att följa dessa bestämmelser. Realisationerna efter jul är ett utmärkt tillfälle att kontrollera detta. Det krävs också att EU:s institutioner stöder ett ökat samarbete mellan de nationella råden för radio- och tv-sändning som ska övervaka att direktivet efterlevs i massmedierna. Det är i vårt intresse att tillsynen sker på ett likformigt sätt i hela EU.

**Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT)** Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Barbara Weilers betänkande om införlivande, genomförande och efterlevnad av direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och direktiv 2006/114/EG om vilseledande och jämförande reklam.

Jag är helt övertygad om att om direktivet genomförs ordentligt kommer allmänheten att bli medveten om sina rättigheter. Utökningen av konsumenträttigheterna genom direktivet om otillbörliga affärsmetoder måste understödjas av de åtgärder som krävs för utövandet av dessa rättigheter.

Jag instämmer med föredraganden när hon säger att ett ordentligt införlivande, genomförande och efterlevnad av direktiven om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenterna och om vilseledande och jämförande reklam är av avgörande betydelse om vi ska kunna uppnå de mål som föreskrivs i direktiven, särskilt med hänsyn till de olika tillämpnings- och genomförandemetoder som används i medlemsstaterna, komplexiteten i vissa av de rättsbegrepp som ingår i direktiven samt mängden och den uttömmande beskaffenheten av de nationella normerna för reglering av otillbörliga affärsmetoder och vilseledande reklam samt den stora variationen i tillämpningen av direktivet. Slutligen är jag glad över mina kollegers initiativ vars syfte är lagreglering av ett område som är av oerhört stor betydelse för gemenskapen.

**Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL)** Jag stöder definitivt Barbara Weilers betänkande om införlivande, genomförande och efterlevnad av direktivet om oskäliga affärsmetoder på den inre marknaden och direktivet om vilseledande och jämförande reklam.

Frågan om vilseledande och jämförande reklam i transaktioner mellan företag reglerades genom införandet av ett enda, konsoliderat direktiv. Frågan om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenterna har reglerats genom direktiv 2005/29/EG.

Direktiven utarbetades för att ge konsumenterna större trygghet (skyddet av dem ökades i och med upprättandet av en svart lista över affärsmetoder som är förbjudna och tack vare bättre harmonisering av skyddet av konsumenterna mot otillbörliga metoder), vilket också ger företagen större rättssäkerhet.

En högre skyddsgrad skulle ha kunnat uppnås om bestämmelserna i direktivet åtföljdes av rättsliga åtgärder för ett effektivt genomdrivande. Medlemsstaterna måste därför se över sina rättsliga system och öka klarheten i införlivandet.

De ändringar som införts måste understödjas av klara förfaranden för genomförandet och effektiva prövningsmöjligheter för förluster som uppkommer i samband med otillbörliga affärsmetoder, som de mekanismer för övervakning av konsumentskyddet i samband med flygbolagens webbplatser som användes för första gången 2007. På medlemsstatsnivå bör informationskampanjer och kampanjer för att förbättra konsumenternas kunskaper om konsumenträttigheter och deras utnyttjande övervägas.

#### **- Betänkande: Guerreiro (A6-0485/2008)**

**Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. –** Vi svenska socialdemokrater röstade nej till betänkandet om fiskeförvaltningens ekosystemansats. Vi anser att betänkandet inte klargör att fiskeripolitiken måste utformas med miljö- och hållbarhetskriterier som utgångspunkt. Betänkandet fokuserar därtill i allt för stor utsträckning på att hålla tillbaka nödvändiga reformer av fiskeripolitiken och skydda den storskaliga fiskeindustrins intressen.

**Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT)** Mycket kort sammanfattat är syftet med detta initiativbetänkande från Europaparlamentet att integrera gemenskapens krav på bevarandet av havsmiljön med den gemensamma fiskeripolitiken, vilken som ett av sina operativa mål har att gradvis införa ett ekosystembaserat tänkande i förvaltningen av fiskeområdena.

De huvudpunkter som jag vill uppmärksamma i betänkandet är att man anser att det nuvarande systemet med totalt tillåtna fångstmängder och kvoter inte tjänar syftena i den reformerade gemensamma fiskeripolitiken eftersom de visat sig vara otillräckliga både för gemenskapens fiskerisektor och för bevarandet av bestånden.

Alternativa förvaltningssystem bör snabbt införas, och därför anser jag att EU borde vara mer alert när det gäller att diskutera alternativa strategier, eftersom en del av dem, exempelvis förvaltning baserat på fiskeriförvaltning, utgör hörnstenar i länder som Förenta staterna, Nya Zeeland, Norge och Island, som alla har en stark tradition och stor potential inom fiskerisektorn.

En omformulerad återhämtningsplan för kummel och hummer är en annan grundläggande fråga som bör övervägas.

Jag röstade för betänkandet.

**Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT)** Även om jag inte instämmer i allt som står i den antagna resolutionen innehåller den en rad viktiga mål och principer som borde råda i fiskeripolitiken.

Det kommer att vara särskilt viktigt att bekräfta och försvara dessa mål och principer (så som Portugisiska kommunistpartiet (PCP) konsekvent har gjort), varav många inte respekteras i den gemensamma fiskeripolitiken (även om flera ingår i den), när Europeiska kommissionen i april lägger fram en grönbok om den framtida gemensamma fiskeripolitiken, och aviserar en tänkbar reform av politiken senast 2012.

Med hänsyn till de mål och avsikter som har ställts upp av Europeiska kommissionen och andra EU-institutioner om den framtida fiskeripolitiken bör denna sektor i Portugal – som är i djup kris, vars orsaker ligger i de betungande politiska åtgärder som under årtionden har vidtagits på nationell nivå och gemenskapsnivå – göra sig beredd på och mobilisera mot nya och ännu mer betungande åtgärder. Om dessa antas och tillämpas skulle det vara förödande för en stor del av denna strategiska sektor, med negativa konsekvenser för Portugal.

En sådan politik är inte avgjord på förhand.

Det finns andra politiska åtgärder för fiskeribranschen i Portugal.

Det är politiska åtgärder som PCP har föreslagit och försvarat både på nationell nivå och i Europaparlamentet.

**Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN)** Jag röstade för Pedro Guerreiros betänkande. I betänkandet konstaterar man korrekt att EU:s fiskeripolitik bör främja moderniseringen och den hållbara utvecklingen av fiskeindustrin, skydda dess socioekonomiska livskraftighet och fiskeresursernas hållbarhet samt garantera fiskförsörjning till allmänheten, självförsörjning av livsmedel och livsmedelssäkerhet, bevarandet av arbetstillfällen och förbättrade levnadsvillkor för fiskare. Detta är motsatsen till det som den gemensamma fiskeripolitiken har uppnått under de senaste tre årtiondena, och jag stöder därför återförvisning av fiskeriförvaltningen.

**Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT)** Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Pedro Guerreiros betänkande om den gemensamma fiskeripolitiken och den ekosystembaserade strategin i fiskeriförvaltningen. Det är oerhört viktigt att inte förväxla havspolitik med fiskeripolitik: jag håller helt med föredraganden om den saken.

En fiskeripolitik måste bygga på principen att det finns ett ömsesidigt beroende mellan gemenskapens fiske och hållbarheten hos de ekosystem som det ingår i, särskilt med kännedom om det småskaliga och hantverksmässiga fiskets beskaffenhet och betydelse.

Jag vill också instämma med min kollega när han säger att fiskeriförvaltningens första och främsta uppgift, som ju är en näring som exploaterar en självförnyande resurs, består i att (direkt eller indirekt) kontrollera de totala fiskeansträngningarna så att de begränsas till maximal hållbar fångst. Om vi antar det förhållningssättet tar vi ytterligare ett steg mot att uppnå de mål som EU ställt upp.

#### **- Betänkande: Klaf (A6-0443/2008)**

**Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT)** Även i detta fall har den slutliga kompromissen lett till att flera av de invändningar vi hade mot det ursprungliga förslaget har beaktats, särskilt i fråga om indikatorer för minskningen samt mål, åtgärder och tidtabeller för att minska riskerna och farorna med bekämpningsmedel och beroendet av dem. Enligt vår mening är det förnuftigare att inte kvantifiera dessa mål från början för att inte skapa ännu fler hinder för småskaligt jordbruk.

Vi välkomnar också att det undantag från den obligatoriska kontrollen av utrustning och tillbehör som fanns i kommissionens ursprungliga förslag behålls och att den obligatoriska inspektionen av allting, inbegripet utrustning och tillbehör som används i småskaliga familj jordbruk, har bortfallit.

Vi anser att denna differentiering – praktisk och principiell – mellan familj jordbruk och intensiv jordbruksindustri bör göras i alla beslut. Vi får aldrig glömma att det inte var familj jordbruken och den icke-intensiva produktionsmetoden som orsakade livsmedelskatastroferna på grund av bland annat BSE, dioxiner och nitrofuraner.

Därför har vi röstat för kompromissen.

**Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT)** Jag håller med föredraganden och gratulerar henne till det slutliga betänkandet.

Det kommer att vara oerhört viktigt att direktivet träder i kraft på grund av de ökande påtryckningarna om en snar ändring av politiken för att minska riskerna med bekämpningsmedel, som inom EU har kännetecknats

av en viss brist på information och inspektioner av metoder och produkter. För att skydda människors hälsa och miljön är det viktigt att bidra till en ändrad inställning till bekämpningsmedel i jordbruket.

Detta dokument är betydelsefullt eftersom det innehåller föreskrifter om att de som använder bekämpningsmedel ska informeras och utbildas och att utrustningen ska inspekteras. Det innebär också förbud mot flygbesprutning (som tillåts i absolut nödvändiga fall och när det inte finns några alternativ). En annan positiv aspekt är att alla medlemsstater kan fastställa skydds- och riskområden.

**Robert Goebbels (PSE), skriftlig. – (FR)** Jag avstod från att rösta om bekämpningsmedelpaketet i protest mot den antidemokratiska metoden att lägga fram kompromisser för Europaparlamentet som förhandlats fram i informella trepartssamtal mellan rådet, kommissionen och företrädare för Europaparlamentet och som bygger enbart på kompromisser som uppnåtts i ett enda parlamentsutskott. Genom att avvara den demokratiska diskussionen under en första behandling tar man inte bara bort varje parlamentsledamots rätt att komma med ändringsförslag, utan detta leder också till en EU-lagstiftning vid vars tillkomst man har satt sig över all demokratisk insyn.

Dessutom är den lagstiftning som slutligen antas på många sätt överdriven, byråkratisk och motverkar sitt syfte.

**Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI)** Fru talman! Jag anser att de antagna betänkandena om bekämpningsmedel och växtskyddsprodukter är det bästa vi kunnat uppnå, och de är också realistiska och givande, vilket är anledningen till att jag gav dem mitt stöd.

Även om somliga ledamöter i sista ögonblicket i plenum lade fram ändringsförslag som de ansåg skulle ha gjort att lagstiftningen grundades på starkare vetenskapliga bevis, och samtidigt tillåta undantag för enskilda medlemsstater, stod det klart för majoriteten att det skulle vara dumdrigt att börja strunta i resultatet från förhandlingar mellan parlamentet och rådet även om ändringsförslagen var giltiga.

Det var betänkandet om utsläppande av växtskyddsprodukter på marknaden som särskilt väckte känslor. Skilda nationella intressen och tillvägagångssätt och avsaknaden av samförstånd i rådet avspeglades i stämningen i parlamentet. Diskussionen var het även inom vår grupp. Trots detta visar reaktionerna från intressenter inom sektorn att lagstiftningen är konsekvent och kommer att göra det möjligt att genomföra EU-omfattande mål som fastställs för dem i fråga om att förbättra och skydda både miljön och folkhälsan.

**Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR)** Konsekvensundersökningar som genomförts av tekniska institut och center i Frankrike visar att förslaget till reviderat EU-direktiv om bekämpningsmedel kan leda till att många produkter som för närvarande finns på marknaden försvinner.

Det är viktigt att detta förslag ger jordbrukarna i unionen möjligheter att skydda sina odlingar. I annat fall kommer växtodlingen att avta markant, och det skulle också bli en märkbar inverkan på animalieproduktionen.

Hela jordbrukssektorer skulle kunna slås ut i Frankrike och i Europa, och jordbrukets själva uppgift, som är att förse våra medborgare med hälsosamma och varierade jordbruksprodukter, skulle hotas.

Utan att ifrågasätta behovet av att skydda konsumenter och brukare får inte de nya bestämmelserna hota innovationen eller mångfalden av kemiska produkter. De måste därför omedelbart inbegripa alternativa lösningar.

Detta är den enda lösningen för att undvika att en stor del av jordbruksproduktionen flyttas ut och att arbetstillfällena och välstånd följer med.

Inför dessa avgörande utmaningar för jordbrukarna, som producenter av grönsaker, frukt och spannmål, måste vi förbli vaksamma inför de aktuella reformerna och de åtgärder som vidtas för att tillämpa dem på nationell nivå.

**Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (DE)** Jag röstade för de båda kompromisserna som uppnåtts i svåra trepartsförhandlingar mellan parlamentet, rådet och kommissionen.

Bekämpningsmedel är oundvikliga i modernt jordbruk. De garanterar optimalt bruk av jordbruksmarken i Europa och säkerställer därigenom en hög standard på livsmedelsproduktionen.

Jag är självklart nöjd med att min resolution, som antogs i november, har beaktats så att särskild omsorg måste tillämpas vid godkännande av bekämpningsmedel som är giftiga för bin för att garantera att man inte godkänner bekämpningsmedel som har visat sig skadliga för bin.

Målet är effektivitet, vilket innebär så mycket som behövs och så lite som möjligt. En linjär nedskärning av antalet produkter vore vansinne. Jordbrukarna behöver tillräckligt med produkter av olika slag, om inte annat så för att förhindra att resistens byggs upp.

Jag har förstås fortfarande farhågor om de verkliga effekterna av regleringen av jordbruk, vin- och trädgårdsnäringen när det gäller tillförseln av bekämpningsmedel och priserna på dessa, och vi svävar fortfarande i okunnighet om effekterna på de berörda industrisektorerna. En uppföljande utvärdering är oundgänglig.

Jag är nöjd med att Luxemburg nu tillhör samma zon som Belgien och Tyskland så att jordbrukare och vinodlare kan använda samma produkter på båda sidor om gränsen. Problemet med Frankrike måste lösas genom en förstående inställning.

**Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT)** Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för det betänkande som Christa Kläß lagt fram om ramdirektivet för hållbar användning av bekämpningsmedel. Jag är helt för antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv.

Syftet med direktivet är att minska effekterna av bekämpningsmedel på människors hälsa och miljön: en kvantitativ minskning av användningen av bekämpningsmedel bör därför vara ett av de praktiska syften som ska uppnås genom att uppställa mål och genomföra nationella handlingsplaner. Kontrollerna måste också vara mycket mer restriktiva för att skydda folkhälsan fullt ut. Jag anser också att de etiketter som sätts på sådana produkter måste vara tydliga och begripliga för alla så att konsekvenserna av användningen av varje beståndsdel är kända.

**Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL)** Jag nämnde i går under debatten att jag anser att den föreliggande kompromissen är hedervärd och att gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen i Europaparlamentet kommer att stödja den. Jag vill dock framhålla att vi har gjort en del eftergifter för att nå en överenskommelse med jordbrukslobbyn och bekämpningsmedelsindustrin. Jag beklagar fortfarande av vi släppte 50 procent av målet.

Följaktligen lämnas allt åt de enskilda medlemsstaternas ambitioner. Det är fullt möjligt för medlemsstaterna att inte vara ambitiösa, vilket kan leda till allt för mycket förbehåll. Dessutom har det resultat som uppnåtts när det gäller upprättandet av buffertzoner till angränsande vattendrag dämpats. Även detta överläts nu åt medlemsstaterna. Ett europeiskt minimiavstånd skulle ha varit att föredra från miljö- och folkhälsosynpunkt. Det som dock är positivt är att offentliga områden som besöks av sårbara grupper (parker, sport- och friluftsområden, skolor och liknande) skyddas bättre. Detta område har redan rönt uppmärksamhet i Flandern och kommer nu att uppmärksammas av alla regeringar i Europa.

#### **- Betänkande: Breyer (A6-0444/2008)**

**Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN)** Det står EU skrivet över hela denna lagstiftning – ett klassiskt fall av att använda en slägg för att knäcka en nöt. Dess effekter på jordbrukare och trädgårdsföretag i nordöstra England, den region som jag företräder, kommer att bli omfattande.

Företag kommer utan tvivel att mista arbetstillfällen eller till och med helt att upphöra med sin handel. Våra hårt pressade jordbrukare kommer utan tvivel att ställas inför ännu mer byråkratiskt huvudbry. Jordbrukets avkastning kommer utan tvivel att minska. Det faktum att vi också debatterar global livsmedelsförsörjning denna vecka är därför mycket ironiskt. Bekämpningsmedel är avgörande för att odla livsmedel, och de är redan föremål för strikta säkerhetsregler.

Ingen bestrider vikten av att skydda miljön, men denna lagstiftning är obalanserad. Den är alltför normativ och saknar flexibilitet. Kommissionen har misslyckats med att genomföra en tillräckligt heltäckande och uppdaterad konsekvensbedömning.

Av dessa skäl har jag röstat mot detta förslag.

**Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig.**  
– Vi har idag röstat för Breyers betänkande om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden. Regelverket

– som syftar till att förbättra såväl livsmedelssäkerheten som miljöpåverkan av växtskyddsmedel – är bra och viktigt.

Sedan parlamentets första behandling har analyser visat att regelverket riskerar att bli väldigt långtgående och oflexibelt, och kan omöjliggöra odling av vanliga grödor (t.ex. morötter och lök) i kommersiell skala i Sverige. Situationen förbättras inte av att konsekvensanalyserna av reglerna skiljer sig åt i väsentliga slutsatser, t.ex. mellan Kemikalieinspektionen och dess brittiska motsvarighet Pesticides Safety Directorate. Vi beklagar att det i denna parlamentets andra behandling inte har funnits någon möjlighet att rösta för klargöranden kring detta, men samtidigt konstaterar vi att den antagna texten innehåller förbättringar jämfört med parlamentets första behandling.

Vi hade gärna sett att den överenskommelse som nåtts mellan Europaparlamentet och rådet hade tagit hänsyn till och klargjort regelverket så att det tydligare verkat för att förbjuda farlig användning, men även fortsättningsvis tillåtit sådant nödvändigt, ansvarsfullt och säkert växtskydd som nu riskerar att förbjudas.

**Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT)** Den kompromiss som slutligen uppnåtts i Europaparlamentet utgör en reträtt från de maximalistiska förslag som lagts fram om att eliminera aktiva ämnen, och särskilt från de negativa konsekvenser som dessa förslag skulle ha fått i fråga om insekticider och pesticider. Detta gäller särskilt mycket i länder som Portugal, som är allvarligt drabbat av vissa skadeinsekter på frukt- och grönsaksodlingar, potatis och oliver samt vissa sjukdomar såsom tallvedsnematoder och kastanjeekräfta och där dessa skadedjur och sjukdomar inte minst på grund av avsaknad av effektiva växtskyddskampanjer orsakar allvarlig skada, särskilt i familj jordbruk.

Även om vi har många tvivel om vissa aspekter av kompromissen, så som problemen med icke-kemiska metoder för kontroll eller förebyggande och om skadedjursbekämpning och odling, anser vi det riktigt att tillämpa principen om ömsesidigt erkännande av tillstånd för växtskyddsprodukter och inrättandet av zoner som omfattar regioner med likartade jord- och klimatförhållanden.

Vi insisterar dock på att det behövs undersökningar för att ge oss den sanna bilden av konsekvenserna av dessa åtgärder på produktivitet och följaktligen på jordbrukarnas inkomster så att kostnaden kan delas av hela samhället, eftersom vi talar om krav som gäller miljö och livsmedelssäkerhet.

**Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN)** Jag röstade mot ändringsförslagen till Breyerbetänkandet. Det har spritts en del onödigt panik i Storbritannien om att detta betänkande innebär "slutet för konventionellt jordbruk i den form som vi känner till". Detta är inte den ståndpunkt som jordbrukare i andra medlemsstaterna har intagit.

Trots detta är de verkliga effekterna oklara, och det hänger samman med avsaknaden av en konsekvensbedömning av förslaget i dess nuvarande form. Jag stöder därför idén om ett undantag efter 2015 när gällande tillstånd går ut, i händelse av att en medlemsstat är mycket orolig för tillgängligheten till ett bekämpningsmedel som får allvarliga effekter på skörden.

**Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT)** Detta dokument kommer att bidra till att harmonisera lagstiftningen om bekämpningsmedel.

Jag stöder det betänkande som antagits, särskilt eftersom tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande av tillstånd för växtskyddsprodukter gör att den existerande konkurrensmässiga obalansen mellan olika medlemsstater (med marknader av olika storlek) försvinner och kommer framför allt att minska farhågorna om miljön och livsmedelssäkerheten. Inrättandet av tre zoner som inbegriper regioner med likartade jord- och klimatförhållanden är mycket positivt. Det skulle ha varit riskabelt att klumpa ihop fullständigt olika förhållanden.

Frågan om ämnen med hormonstörande egenskaper har enligt min mening en gedigen grund: den föreslagna texten bygger på vetenskapliga ställningstaganden. Problemet med hormonstörande ämnen är att till skillnad från cancerframkallande eller mutagena ämnen har de inga toxiska parametrar utan ger en mängd effekter som sträcker sig från smärre hormonstörningar till genetiska missbildningar och/eller cancer.

Det är viktigt att reglera ämnen som har bevisad negativ inverkan på människors hälsa.

Förordningen har trefaldig rättslig grund (jordbruk, inre marknaden och folkhälsa), vilket enligt min mening är mycket positivt.

**Andreas Mölzer (NI)**, *skriftlig*. – (DE) Under senare år har unionen ständigt höjt gränsvärdena, och en minskning var därför sedan länge påkallad. Att bekämpningsmedel som är starkt skadliga för hälsan till sist kan förbjudas är ett framsteg, även om det fortfarande finns alltför lite forskning här. Den ackumulerade användningen av bekämpningsmedel som kan användas för att kringgå de angivna gränsvärdena ger fortfarande anledning till oro. Vi vet fortfarande alldeles för lite om de tänkbara interaktionerna, och det har länge funnits behov av rättsliga klargöranden.

I vilken utsträckning som dokumentation och spårbarhet verkligen är effektiva är en öppen fråga. Köttskandalerna under senare år har tydligt visat hur lätta märkningsbedrägerier är. Sist men inte minst kvarstår problemet att även om vi inför bekämpningsmedelsspecifikationer för våra producenter och jordbrukare importerar vi produkter från länder med mindre bestämda krav. Den kinesiska leksaksincidenten borde vara en läxa för oss. De planerade bestämmelserna är ett steg i rätt riktning, och det är därför som jag röstade för dem, men det behövs betydligt mer.

**Bill Newton Dunn (ALDE)**, *skriftlig*. – (EN) Jag röstad emot slutsatserna och rekommendationerna från trepartsmötet mellan rådet och parlamentet av följande skäl:

- Denna lagstiftning har antagits alltför fort, eftersom både parlamentet och rådet avslutar sina mandatperioder nu i sommar, något som inte är ett tillräckligt skäl för att lagstifta i hast.
- Det har inte genomförts någon konsekvensundersökning av förslaget.
- Rekommendationerna bygger inte på etablerad forskning, utan snarare på känslomässiga farhågor för orsakerna till honungsbinas försvinnande över hela världen och oro för människors hälsa.
- De jordbrukare som jag företräder i Lincolnshire och East Midlands bad mig enhälligt att motsätta mig förslagen, och eftersom det är praktiska människor som odlar våra livsmedel bör deras åsikter respekteras.

**Luca Romagnoli (NI)**, *skriftlig*. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag röstade för betänkandet som lagts fram av Hiltrud Breyer om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden. Jag instämmer med syftena och målen, som är att garantera en hög nivå av skydd för människors hälsa och för miljön.

EU har alltid fäst stor vikt vid frågor som gäller miljön, och denna förordning är en ännu en strategi för att uppnå det målet. Jag är också övertygad om att det är rätt att föreskriva att djurexperiment ska begränsas till ett minimum och utföras enbart om det är absolut nödvändigt och att alternativa metoder ska främjas så att djuren besparas onödigt lidande.

**Brian Simpson (PSE)**, *skriftlig*. – (EN) Jag har beslutat att rösta mot detta betänkande av två skäl.

För det första måste vi ge jordbrukarna de redskap som de behöver för att utföra sitt arbete, och detta förslag kommer att begränsa deras förmåga i hög grad, särskilt för de jordbrukare som arbetar i fuktigare och våtare klimat och måste använda bekämpningsmedel för att skydda grödor och sitt livsuppehälle. Jag känner inte till någon jordbrukare som vill använda bekämpningsmedel, men det är en grundläggande del av att säkerställa livsmedel för vår befolkning till ett rimligt pris.

För det andra har ingen konsekvensbedömning genomförts om denna lagstiftning, något som jag anser är skandalöst på grund av de allvarliga effekter som det skulle kunna få på jordbrukssektorn.

**Bart Staes (Verts/ALE)**, *skriftlig*. – (NL) Jag nämnde i går under debatten att jag anser att den föreliggande kompromissen är hedervärd och att gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen i Europaparlamentet kommer att stödja den. Jag vill dock framhålla att vi har gjort en del eftergifter för att nå en överenskommelse med jordbrukslobbyn och bekämpningsmedelsindustrin. Hur man än ser på saken är det som uppnåtts i fråga om nedskärningskriterier ett urvattnat resultat jämfört med Europaparlamentets ståndpunkt vid första behandlingen.

Uttryckliga undantagsalternativ har tillkommit för tolv ämnen. Vi har också våra reservationer i fråga om det zonbaserade tillvägagångssättet. Idén om att ha tre zoner över ett vidsträckt område förefaller oss problematiskt eftersom miljöförhållanden inom dessa zoner kan variera enormt. Det som är positivt är dock att den rättsliga grunden är jordbruk, den inre marknaden och folkhälsa, med oron för folkhälsan som främsta prioritet i de berörda skälen och i artikel 1. Dessutom är nedskärningskriterierna för ämnen som har oacceptabla effekter på bin ett välkommet tillskott. Kravet på att snabbare ersätta farliga produkter med säkra alternativ uppfylldes också. Samtidigt som resultatet kunde ha blivit bättre röstade vi om en acceptabel kompromiss.

**Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN)** Det var en besvikelse att den gemensamma ståndpunkten ändrades. Jag skulle föredra den gemensamma ståndpunkten, eftersom den skulle skapa en bättre balans mellan folkhälsa och livsmedelsproduktion.

**Glenis Willmott (PSE), skriftlig. – (EN)** Den fortsatta bristen på en grundlig konsekvensbedömning innebär att Europaparlamentets labourgrupp inte är i stånd att stödja det kompromisspaket som framförhandlats av rådet och Europaparlamentets föredragande, då det inte tydligt anges hur detta kommer att påverka livsmedelsproduktionen.

Labours parlamentsledamöter vill verkligen ha bättre och tryggare bekämpningsmedel, men vi har också ett ansvar inför både producenter och konsumenter att övervaka på vilket sätt de aktuella förslagen eventuellt påverkar jordbruksproduktion och livsmedelspriser.

Samtidigt som avtalet säkerligen inte skulle få de katastrofala effekter som har förutspåtts i vissa kretsar är den aktuella osäkerheten tillräckligt stor för att Europaparlamentets labourgrupp inte ska kunna stödja kompromisspaketet.

**- Betänkanden: Klaß (A6-0443/2008), Breyer (A6-0444/2008)**

**Liam Aylward, Brian Crowley, Seán Ó Neachtain och Eoin Ryan (UEN), skriftlig. – (EN)** I dag har vi lagt ned våra röster om denna lagstiftning om växtskydd.

Det är en mycket svår omröstning. Vi har varit engagerade i alla delar av de intensiva förhandlingarna om detta kontroversiella paket ända fram till nu.

Betoningen i denna lagstiftning ligger tydligt på hälsa och förbindelserna mellan kemiska ämnen och cancer. Jordbrukare är mest utsatta på grund av direktkontakt. Samtidigt som man genom detta paket försöker begränsa tillgången på cancerframkallande ämnen kan medlemsstater ge tillstånd till ämnen på marknaden där det föreligger ett allvarligt hot mot växtskyddet. I förslaget försöker man att skydda bin och minska byråkratin för att tillåta ämnen. Med ett stegvist tillbakadragande fram till 2016 skulle vi uppmäna industrin att framställa biologiskt sunda och effektiva produkter.

Vi kan inte rösta för denna lagstiftning. Trots upprepade uppmaningar att ta fram en mer aktuell konsekvensbedömning kom det ingen sådan från kommissionen. Vi kan inte lagstifta om abstrakta företeelser! Produkter kommer att förbjudas på grundval av risk i motsats till vetenskaplig risk, som skulle vara grundad på användning och exponering. Dessutom har inte definitionen av "endokrinstörande ämne" fastställts på vetenskaplig nivå, och vi har lagt fram ändringsförslag i väntan på ett yttrande från kommissionens experter om detta.

**Michel Teychenné (PSE), skriftlig. – (FR)** Med denna text som begränsar produktionen och försäljningen av bekämpningsmedel och den åtföljande texten där regelverket för användningen av dem fastställs har EU slutligen uppnått exemplariska normer för bekämpningsmedel. Hiltrud Breyers betänkande är på rätt kurs. Samtidigt som produkter med låg risk tillåts på marknaden förbjuds 22 ämnen som bedöms vara mycket skadliga.

Om vi ska kunna hoppas på att till sist få ett rationellt jordbruk i hela världen måste vi välkomna detta framsteg av Europeiska unionen. Europeiskt jordbruk, där rikligt med växtskyddsmedel används, kommer inte att försvagas. Med dessa texter kommer dock EU att ha den strängaste lagstiftningen i kampen mot giftiga bekämpningsmedel.

**- Betänkande: Klinz (A6-0497/2008)**

**Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN)** Lagstiftningssystemet för alleuropeiska investeringsfonder, företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (Ucits), har genomgått en omfattande översyn. Dessa består av kollektiva investeringssystem, som efter att de beviljats tillstånd i en medlemsstat kan använda sig av detta "pass" i hela unionen utan att ytterligare granskning krävs. I dessa tider av allmän finansiell osäkerhet måste regelverket för finansiella affärer tillämpas rättvist och konsekvent för att skapa förtroende i sektorn.

I Wolf Klinz' betänkande föreslår man ett införande av "pass" för förvaltningsbolag som är sysselsatta med Ucits stiftare av fonder. Detta förslag skapar förutsättningar för gränsöverskridande förvaltning av fonder utan det nuvarande kravet på att fullständigt fungerande förvaltningsbolag inrättas. Det är nödvändigt att det finns tillräckligt många fondförvaltare för att övervaka förvaltningsbolagspassen ordentligt.



Wolf Klinz har lagt fram ett kompromissdokument som jag kan stödja.

**Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL)** Fondföretag är en harmoniserad investeringsfondsprodukt där investeringarna sker enligt fastställda placeringsbestämmelser. Ramdirektivet om företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper, som Klinzbetänkandet gäller, ger kostnadsinsyn – och något som är särskilt viktigt i en tid av ekonomisk och finansiell kris – ett omfattande investerarskydd. Genom direktivet infördes grundläggande krav när det gäller organisation, förvaltning och tillsyn av investeringsfonder.

Det är sant att i jämförelse med den amerikanska marknaden är europeiska investeringsfonder små, vilket har den konsekvensen att kostnaderna blir höga för investerare. Det finns därför ett behov av att se över fondföretagspaketet, anpassa det till investerarbehoven och säkra konkurrenskraften för EU:s fondbransch.

De ändringar som föreslås av föredraganden är främst införandet av nya bestämmelser om fondfusioner (så att de behandlas som inhemska fusioner och skatteneutraliteten bevaras), införandet av ett dokument som ger viktig investerarinformation (som ersätter förenklade prospekt) och förenkling av det befintliga anmälningsförfarandet genom användning av direkt informationsutbyte mellan tillsynsmyndigheterna.

#### **- Betänkande: Gottardi (A6-0507/2008)**

**Jan Andersson, Göran Färm och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. –** Vi ställer oss bakom betänkandet eftersom vi anser att det är mycket viktigt med hållbara offentliga finanser. Vi vänder oss dock emot skrivningen i punkt 8 om att det måste införas en progressiv och skarp minskning av skattetrycket för medel- och låginkomsttagare samt pensionärer med skatteavdrag, reviderade skattesatser och compensation för högre marginalskatt på grund av inflation. Vi anser att detta är frågor som inte ska behandlas på EU-nivå utan något som medlemsstaterna själva ska besluta om.

**Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL)** I betänkandet om de offentliga finanserna i EMU anammas de arbetstagarfientliga beslut som fattats av rådet och kommissionen och som är utformade för att stärka monoopolets konkurrenskraft för att skydda kapitalets vinster och flytta bördan av den djupa kapitalistkrisen till arbetstagarnas axlar.

Det förstärker det antigräsrotsregelverk som EU utformat med stabilitetspakten och Lissabonstrategin för medlemsstaterna, särskilt de som är med i EMU, för att utöva finanspolitik.

Europaparlamentet, precis som kommissionen, försöker att tygla centrifugaltrenderna och logiken ”var och en för sig själv” genom att efterlysa ännu större engagemang för att slutföra den inre marknaden, harmonisera skatter och förstärka konkurrenskraften och marknadsreglerna.

Kritiken mot att de stora summor som gjorts tillgängliga för att hantera krisen inte når de små och medelstora företagen, än mindre arbetstagarna, är vilseledande. De föråldrade och misslyckade modellerna för statsintervention för att täcka marknadens tillkortakommanden är önsketänkande och ett försök att vilseleda arbetstagarna genom att söka socialt samförstånd för ett ruttet system.

Den enda lösningen för arbetstagarna är att kämpa för gräsrotsmakt och en gräsrotsekonomi som omkullkastar kapitalistbarbariet.

**Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT)** Det är faktiskt ganska intressant att man i betänkandet erkänner att det av analysen av läget i de offentliga finanserna 2007 och under första delen av 2008 ”tydligt framgår att det har skett ett trendbrott och att det föreligger en överhängande risk för att ekonomin och tillväxten avstannar, tillsammans med en fortsatt lägre inflationsnivå och ökande inkomstskillnader”.

För att råda bot på krisen beskrivs sedan samma recept som har lett till det rådande läget, i stället för att ta tillfället i akt och föreslå ändringar av den nyliberala och monetaristiska politik som har bidragit till den rådande allvarliga sociala situationen med tilltagande ojämlikhet, farliga och dåligt betalda arbete samt fattigdom.

I betänkandet framhålls således prisstabilitet och stabilitets- och tillväxtpakten, må vara med en viss flexibilitet, och Lissabonstrategin som ju som vi vet har använts som förevändning att sträva efter privatisering och befria staten från ansvaret för sociala funktioner. I denna strategi ingår även idén om en minimalstat och större effektivitet inom den privata sektorn i syfte att framtvinga acceptans för så kallad löneåterhållsamhet, vilket faktiskt leder till att lönerna förlorar i köpkraft.

Därför har vi röstat mot.

**Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR)** Så vitt jag kan förstå av Donata Gottardis betänkande om de offentliga finanserna har inga lärdomar dragits av världskrisen.

Det som Donata Gottardi klassificerar som "marknadsmisslyckande" och "bristande övervakning" är i själva verket ett misslyckande för ett system som i årtal har tvingats på oss: nämligen ett system med avreglering, en extrem filosofi om en världsomfattande fri marknad, absurd finansialisering av ekonomin, där marknaden styr och förmodas vara självreglerande. De vaga kosmetiska retuscheringar som beslutats av G20 eller i Bryssel ändrar inte den grundläggande situationen. Vi måste ifrågasätta de ekonomiska dogmer som vi fortfarande utsätts för. Krisen har visat att fullständig fri rörelse för varor, tjänster, kapital och människor inte leder till välstånd utan till katastrof. Det har också visat att nationen–staten är den lämpliga och effektiva nivån för beslut, handling och reaktion, även om Nicolas Sarkozy ansåg att han var tvungen att åtföljas överallt av José Manuel Barroso för att få folk att tro att EU är till nytta i denna situation.

I detta sammanhang är föredragandens goda råd om förvaltningen av de offentliga finanserna och hennes uppmaning till efterlevnad av stabilitets- och tillväxtpaketet tyvärr till föga nytta.

**Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN)** Vi välkomnar vissa av de positiva elementen i detta betänkande, och särskilt erkännandet av behovet att fördela skattebördan mer rättvist, vikten av offentliga utgifter och ett sunt ekonomiskt styrelsesätt. Jag lade emellertid ned min röst på grund av betänkandets anslutning till den bristfälliga Lissabonstrategin, betoning på konkurrenskraft, stöd för flexicurity och det underförstådda hotet mot pensionssystem samt offentlig hälso- och sjukhusvård under sken av "strukturell reform".

## 10. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.00 och återupptogs kl. 15.00.)

### ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

*Vice talman*

## 11. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

## 12. Säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar (debatt)

**Talmannen.** – Nästa punkt är betänkandet av Carlos Coelho, för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 2252/2004 om standarder för säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar som utfärdas av medlemsstaterna – KOM(2007)0619 – C6-0359/2007 – 2007/0216(COD)) (A6-0500/2008).

**Carlos Coelho, föredragande. – (PT)** Herr talman, herr Barrot, mina damer och herrar! Syftet med det förslag som vi diskuterar i dag är att ändra förordningar som godkändes 2004 och som syftade till att förbättra och harmonisera säkerhetsbestämmelserna om skydd av EU-medborgarnas pass och resehandlingar mot bedräglig användning och att samtidigt införa vissa inslag av bietrisk identifiering. Till skillnad från 2004 tillämpar vi nu medbeslutandeförfarandet. Jag vill tacka det franska ordförandeskapet och kommissionsledamot Jacques Barrot för det enorma engagemang de har visat i detta fall för att nå fram till en överenskommelse vid första behandlingen. Jag vill också tacka skuggföredragandena för deras arbete och samarbete, som har varit oundgängligt för att uppnå detta resultat.

Denna lösning var nödvändig därför att förordningen trädde i kraft 2004, och senast från och med juni i år ska alla medlemsstater samla in fingeravtryck från barn vid födseln. Enligt studier av försöksprojekt som genomförts i flera medlemsstater är det dock mycket svårt att ta eller förlita sig på fingeravtryck av barn under sex års ålder. Undantag från denna skyldighet har visserligen kunnat göras i den nationella lagstiftningen. Det innebär dock att upp till den åldersgräns för vilken undantag beviljats kan endast tillfälliga pass utfärdas. Det blir en alltför stor börda för föräldrarna att tvingas skaffa ett pass för vart och ett av sina barn varje gång de vill resa utanför Schengenområdet.

Vi har därför lyckats uppnå en överenskommelse för en period av fyra år om att åldersgränsen ska vara 12 år med en undantagsklausul för att göra det möjligt för stater som redan har antagit lagstiftning om en lägre

gräns att tillämpa denna, förutsatt att gränsen inte är lägre än sex år. En översynsklausul förväntades också med hänsyn till resultaten av den studie vi bett kommissionen genomföra om tillförlitligheten av fingeravtryck från barn. Åldersgränsen ska därför fastställas definitivt och harmoniseras för alla medlemsstaterna senast om fyra år.

Ett andra undantag infördes för personer som av olika anledningar är fysiskt oförmögna att lämna fingeravtryck. Internationella civila luftfartsorganisationens rekommendation att principen om ett pass per person ska följas godkändes också. Som Europeiska datatillsynsmannen sa är det ytterligare en fördel i kampen mot handeln med barn.

Med målet att skydda barnen uppnådde vi också en överenskommelse mellan de tre institutionerna om att utarbeta en gemensam ståndpunkt om antagandet av nödvändiga bestämmelser för att skydda barn mot att bortföras och mot handeln med barn. Kommissionen ska ta nödvändiga initiativ inom ramen för respektive område av civilrätten.

Jag måste bekänna att vi kämpar med frågan om unionens begränsade behörighet på området: utfärdandet av pass är en nationell behörighet, och Europeiska unionen kan endast ingripa i fråga om förstärkandet av biometriska uppgifter i pass och resehandlingar för att förbättra säkerheten för dessa handlingar i samband med gränskontroll.

Jag anser att vi har fastställt regler som tillvaratar utövandet av gemenskapens behörighet, som bestämmer vilka typer av uppgifter som ska ingå – fingeravtryck och foton – och även gränserna för hur uppgifterna får användas. Uppgifterna kan användas för ändamål som föreskrivs i denna förordning – nämligen gränskontroll – och för att verifiera att en handling är äkta och förvissa sig om att innehavaren är den rättmätiga personen.

Vi nådde också en överenskommelse om två studier: en om de så kallade referenshandlingarna för att garantera att de handlingar som gör det möjligt att utfärda pass förtjänar samma tilltro som det pass som vi vill skydda, och en annan om jämförelser av uppgifter vid gränskontroller för att undersöka den registrerade felfrekvensen. Till följd av dessa undersökningar och med tanke på bestämmelsen om översyn efter fyra år ska de nödvändiga ändringarna införas genom medbeslutandeförfarandet utan att förglömma att det är viktigt att samråda med Europeiska datatillsynsmannen, en regel som tyvärr inte beaktades när förslaget utarbetades.

**Jacques Barrot**, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Först vill jag tacka ordföranden för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Jag vill också varmt tacka föredraganden, Carlos Coelho, för hans enastående betänkande och även för det utmärkta samarbetet med kommissionen om en grannlaga och känslig fråga.

Kommissionens förslag är att införa harmoniserade undantag från kravet på insamling av fingeravtryck så att alla EU-medborgare behandlas på samma sätt. Dessutom vill kommissionen skydda barn mot människohandel genom att göra den internationellt erkända principen om ett pass per person rättsligt bindande.

Jag välkomnar Europaparlamentets ansträngningar att uppnå en överenskommelse vid första behandlingen av förslaget om införandet av fingeravtryck i pass som utfärdats av medlemsstaterna senast från och med den 28 juni 2009. Om inte en överenskommelse hade uppnåtts skulle alla ha varit skyldiga att lämna fingeravtryck, även nyfödda, varje gång de reste utomlands med ett pass. Jag vill därför verkligen uttrycka kommissionens belåtenhet med det framförhandlade förslaget. Nu kommer kommissionen att ta itu med den rapport som begärts av Europaparlamentet så effektivt som möjligt. Jag tror inte att jag behöver fortsätta längre än så här. Jag kommer nu att lyssna med intresse på inläggen från ledamöterna, och jag tackar ännu en gång föredraganden, Carlos Coelho, som har gjort ett utmärkt arbete.

**Urszula Gacek**, *för PPE-DE-gruppen*. – (EN) Herr talman! Det gläder mig att stödja de förslag som lagts fram i dag.

Jag anser att det finns ett brådskande behov att inrätta en gemensam uppsättning standarder för kontroll av biometriska uppgifter. Kollegerna kanske inte känner till att det för närvarande råder stor skillnad mellan länder när det gäller hur strängt de till exempel kontrollerar passfoton. Många länder kräver att medborgare som ansöker om ett pass faktiskt närvarar personligen och tar med sig sina dokument och foton, och i dessa fall kan tjänstemännen på passkontoret se om denna person liknar det framlagda fotot.

I vissa länder – kanske särskilt i Storbritannien – är ansökningar via post emellertid normen, och fotots äkthet kan enbart bekräftas av en så kallad *professional person* [yrkesutövare] som har känt den sökande under minst en tvåårsperiod. Förteckningen över personer som är berättigade att göra detta i Storbritannien är mycket

intressant läsning. Denna bestyrkning kan göras av din optiker eller din tandläkare, men även av en professionell fotograf eller brandman – jag menar inte att vara ohövlig mot medlemmar av dessa yrkesgrupper.

Det är också intressant att det finns tämligen släpphänta regler om bestyrkning i USA. Bestyrkning av passfoton för förstagångssökande kan genomföras vid så kallade *acceptable facilities* [godkända inrättningar]. Detta innebär i verkligheten personalen på det lokala postkontoret. Det verkar otroligt att ett sådant säkerhetsmedvetet land, vars medborgare åtnjuter viseringsfria inresor till EU, kan ha denna typ av bestyrkningssystem.

Så för att göra passen säkra måste vi faktiskt införa biometriska uppgifter som är mycket mer tillförlitliga, det vill säga fingeravtryck. Vi måste också se till att den byrå som ansvarar för insamling och kontroll av fingeravtryck följer samma standarder, inte bara inom EU, utan även i de nationer vars medborgare åtnjuter viseringsfria inresor till Europa, i syfte att garantera att även dessa uppfyller samma stränga krav som våra medborgare här inom EU.

**Martine Roure**, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! När förordningen om säkerhetsdetaljer och införandet av biometriska kännetecken i europeiska pass antogs 2004 förutsåg medlemsstaterna inte några avvikelser från skyldigheten att lämna fingeravtryck. Aktuell erfarenhet visar att den befintliga tekniken fortfarande inte kan garantera att fingeravtryck från barn under 12 års ålder är tillräckligt tillförlitliga för att användas som säkerhetsdetaljer i pass. Jag välkomnar därför den kompromiss som har hittats med medlemsstaterna om att fastställa 12 år som åldersgräns för insamling av biometriska kännetecken och som innehåller en bestämmelse om översyn inom tre år. För vår del har vi accepterat undantaget för de medlemsstater som redan har antagit lagstiftning som gäller för barn över sex års ålder.

Att använda uppgifter av detta slag kan endast vara acceptabelt om det verkligen skyddar våra barn. Detta är ännu inte fallet. Vi förblir dock öppna för alla positiva förändringar av tekniken på området. Vår prioritet är att se till att barn som reser ensamma är skyddade för att förhindra kidnappning av och handel med barn. Införandet av uppgifterna i passen ger en falsk känsla av säkerhet eftersom det inte förhindrar att ett barn passerar en gräns utan föräldrarnas medgivande. Den kompromiss som hittades med medlemsstaterna kommer att tillåta att kommissionen lägger fram en rapport om kraven för minderåriga som ensamma passerar de yttre gränserna. Betänkandet kommer således att tillåta att förslag läggs fram för att garantera en EU-strategi för reglerna om skydd av minderåriga som passerar medlemsstaternas yttre gränser.

Slutligen får de biometriska uppgifterna i passen endast användas för att verifiera handlingens äkthet, och användningen av känsliga personuppgifter så som biometriska kännetecken är endast acceptabelt i förbindelse med strikta regler om skydd av personuppgifter.

**Gérard Deprez**, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! För det första vill jag gratulera vår föredragande, Carlos Coelho, och det förutvarande franska ordförandeskapet, vilket som väntat inte är med oss, för att de kommit fram till en överenskommelse vid första behandlingen. Det krävdes vilja och en förmåga att acceptera den nödvändiga kompromissen. Jag vill särskilt gratulera Carlos Coelho för hans motivering som jag uppmanar mina kolleger att läsa. Ett utsökt prov på intelligens och politisk skicklighet.

En noggrann analys av den text som vi har framför oss avslöjar en huvudprincip som också är den omvälvande principen i betänkandet. Den omvälvande principen har inget att göra med biometriska uppgifter. Det beslöts 2004. Principen är den om ett pass per person. Detta väcker frågan om barn och från vilken ålder barnens fingeravtryck kan tas. Låt oss inte dölja att den kompromissen var oerhört svår. Somliga ville som Carlos Coelho till att börja med att det skulle vara lägsta tänkbara ålder för att ge barnen skydd så tidigt som möjligt. Detta skulle dock kräva tillförlitliga biometriska uppgifter, vilket för närvarande inte kan garanteras. Slutligen uppnåddes följande kompromiss: barnens fingeravtryck är obligatoriska från 12 års ålder. De stater som samlar in dem tidigare får fortsätta att göra det under fyra år, men åldersgränsen får under inga omständigheter vara lägre än sex år. Kommissionen kommer under det närmaste året att rapportera om utvärderingen av systemet när det är i drift och föreslå eventuella ändringar om det behövs, och detta är intaget i texten. Vi måste därför hoppas på stora tekniska framsteg eftersom idealet när det gäller att skydda barnen är att ha tillförlitliga och jämförbara biometriska uppgifter så tidigt som möjligt. Vi kan således konstatera att vi är överens om denna text, som jag återigen välkomnar, och jag tackar kommissionen för dess ursprungliga förslag och rådet för dess kompromissvillighet.

**Roberta Angelilli**, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att gratulera föredraganden till det utmärkta arbete han har utfört. Som föredragande för EU-strategin om barns rättigheter är det min uppgift att framhålla vissa viktiga punkter i Carlos Coelhos betänkande, även om andra ledamöter redan har gjort detta.

För det första är principen om att garantera en gemensam strategi beträffande reglerna för skydd av barn som passerar våra yttre gränser mycket välkommen.

För det andra är principen om ett pass per person viktig eftersom den direkt kopplar de biometriska uppgifterna till innehavaren av handlingen. Den gör att alla förfaranden som för närvarande används för att tillåta att barn läggs till i sina föräldrars pass inte längre behövs. Dessa förfaranden gör det mycket svårare och osäkrare att kontrollera barnets identitet, vilket gör det enklare att bortföra barn som berörs av tvister och också att handla med och utnyttja barn.

För det tredje förutses också i betänkandet att kommissionen ska lägga fram en rapport om granskningen av de tekniska möjligheterna att använda fingeravtryck för identifiering av barn under 12 år. Det är mycket viktigt att arbeta på att förbättra systemet och se till att det är tillförlitligt, särskilt för skydd av barn.

Jag vill avsluta med att säga att det enligt min mening kommer att vara till stor nytta i framtiden att hitta de mest sofistikerade, lämpliga och säkra tekniska metoderna att registrera och därmed entydigt intyga ett barns identitet och ålder så tidigt som det bara går, om möjligt från födseln.

**Tatjana Ždanoka**, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! För det första skulle jag vilja tacka Carlos Coelho för hans utmärkte arbete. Även om vi alla har olika politiska åsikter gjorde han sitt bästa för att nå en kompromiss.

Verts/ALE-gruppen motsätter sig kraftigt det omfattande införandet av biometriska uppgifter, tills deras nödvändighet har bevisats utom allt rimligt tvivel. Vi anser att det får avgörande konsekvenser för personuppgiftsskyddet och de grundläggande rättigheterna. Vi röstade mot införandet av biometriska uppgifter i visum. Vi röstade också mot biometriska uppgifter i europeiska pass. Vi ser det aktuella förslaget som en möjlighet att fastställa gränser för ta fingeravtryck på personer för en resehandling. Vi är därför nöjda med att kommissionen och rådet har uppnått en kompromiss, att en åldersgräns på 12 år har fastställts för de medlemsstater där man inte tar fingeravtryck på barn och att en åldersgräns på sex år har fastställts för övriga medlemsstater.

Jag skulle åter vilja påpeka att vårt stöd för åldergränser inte innebär att vi stöder tagandet av fingeravtryck i sig. Vi är fast övertygade om att biometriska uppgifter i pass bara kan användas för att kontrollera ett dokumentets äkthet eller innehavarens identitet. Användning av sådana uppgifter i andra syften, som brottsbekämpning, är varken lagligt eller proportionellt. Vi kan inte gå med på att alla som innehar ett europeiskt pass ses som kriminella, vars fingeravtryck ska lagras. Detta är vår ståndpunkt, men jag skulle åter vilja betona att vi gratulerar Carlos Coelho samt kommissionen och rådet till denna kompromiss.

**Sylvia-Yvonne Kaufmann**, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag är inte för att ta fingeravtryck på små barn eller ännu mindre på spädbarn. Barn måste undantas från kraven på att lämna biometriska fingeravtryck för pass. Det är därför rätt att införa ett undantag för barn här. Det finns ingen säker kunskap om användningen av biometriska fingeravtryck från barn under 12 års ålder. Den viktigaste osäkerheten är hur länge fingeravtryck från växande barn faktiskt är tillförlitliga. Om vi helt enkelt skulle använda dessa uppgifter kan vi uppnå det rakt motsatta till vad vi försöker göra, nämligen mindre i stället för mer säkerhet. Det är därför oproportionerligt att samla in och använda uppgifter vars tillförlitlighet inte kan garanteras bortom allt tvivel.

Den kompromiss som nu har nåtts med rådet avspeglar dessa farhågor, och tack vare parlamentets insisterande och föredragandens utmärkte arbete bygger den på åldersgränsen 12 år under en övergångsperiod på fyra år, under vilken en omfattande studie ska genomföras för att undersöka tillförlitligheten hos biometriska uppgifter. Tyvärr föreskrivs i kompromissen också om undantag för de medlemsstater som redan har lagar som tillåter att fingeravtryck tas på barn under 12 års ålder. Det är därför desto viktigare att vi under loppet av den kompromiss som uppnåddes på EU-nivå uttryckligen fastställer att EU-lagstiftningen om säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar under inga omständigheter kan åberopas som grund för att upprätta databaser som innehåller dessa uppgifter på nationell nivå.

**Gerard Batten**, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Det gläder mig mycket att kunna säga att Storbritannien inte omfattas av denna förordning, eftersom landet inte ingår i Schengenområdet. Men den brittiska regeringen har sagt att den kommer att hålla jämna steg med förordningen för att se till att dess dokument inte uppfattas som en andra klassens handling. Detta innebär att den anser att förslagen är förstaklassiga, och sedan kommer den att vara bunden av förordningens innehåll hur som helst.

Men, som detta betänkande visar, uppkommer alla möjliga frågor om biometriska uppgifters äkthet och kontrollen av dessa. Vilken typ av ursprungsdokument används för den första identifieringen av den sökande, och hur kan man vara säker på att de är äkta? Så snart ett pass har utfärdats är det inte till mycket nytta om inte uppgifterna i det kan kontrolleras mot innehavarens identitet i någon typ av nationell eller centraliserad databas för identiteter.

I betänkandet erkänner man att det borde finnas ett mycket säkert lagringsmedium för att bevara denna information, men vi vet alla av erfarenhet från Storbritannien att det inte finns något sådant som ett mycket säkert medium för att lagra dessa uppgifter. Personliga och ytterst känsliga uppgifter tillhörande bokstavligen miljonstals människor i statliga databaser har förlorats eller avslöjats under de senaste åren. Alla i Storbritannien vet att deras personuppgifter inte är säkra i regeringens händer.

I detta betänkande talas det inte om tillförlitligheten hos de biometriska uppgifterna i sig. Den brittiska passmyndighetens försök att registrera biometriska uppgifter visade faktiskt en felfrekvens på 1 av 3 för ansiktigenkänning, 1 av 5 för fingeravtryck och 1 av 20 för irisskanning. Biometrisk identifiering är en lockande idé, men det är inte den idiotsäkra mekanism som vi alla trodde. UK Independence Party kommer därför att rösta mot betänkandet.

**Philip Claeys (NI).** – (NL) Herr talman! Enligt min mening har föredraganden helt rätt i att uppmärksamma ett antal punkter som starkt aktualiseras av att insamlingen, behandlingen och jämförelsen av biometriska uppgifter är en relativt ny utveckling. Det är därför också tillrådligt att så som föreslagits se över hela förfarandet om tre år.

Det är också ytterst viktigt att vi inför en viss harmonisering när det gäller hanteringen av biometriska uppgifter, eftersom en kedja inte är starkare än sin svagaste länk. Avskaffandet av de inre gränserna inom EU skulle i teorin ha lett till förbättrad övervakning av de yttre gränserna, men i själva verket står det klart att systemet fortfarande uppvisar ganska uppenbara sårbara punkter. Dessa sårbara punkter har utnyttjats av internationella kriminella nätverk, för narkotikasmuggling och människohandel samt av illegala invandrare. Om vi vill ha ett mer effektivt gränsövervakningssystem är det under alla omständigheter hög tid att låta biometriska uppgifter utgöra en verklig del i det systemet.

**Esther de Lange (PPE-DE).** – (NL) Herr talman! Även jag vill tacka föredraganden, min kollega Carlos Coelho, för hans bidrag. Han har redan vid första behandlingen lyckats uppnå en kompromiss med rådet och kommissionen. Jag stöder starkt denna kompromiss och även principen om ett pass per person. Jag vill dock granska saken lite närmare.

Principen ska göra det möjligt att erbjuda större skydd mot brott som exempelvis bortförande av och handel med barn, eftersom varje barn då skulle ha ett eget pass med ett chip som innehåller barnets biometriska uppgifter. Detta har självklart en prislapp. Det kommer säkert att vara fallet i de medlemsstater som hittills har låtit barn ingå i föräldrarnas pass. I Nederländerna kostar ett pass som mest knappt 48 euro och det kostar 8,50 euro att få ett barn infört i föräldrarnas pass. För en familj med tre barn kommer detta således att leda till att det kostar dubbelt så mycket att skaffa sig pass, en uppgång från 120 euro för närvarande till över 240 euro. Självklart betalar alla föräldrar glatt det beloppet om det bidrar till deras barns säkerhet. Men om det är möjligt att bortföra ett barn, är det då också inte möjligt att komma över barnets pass? När den ändrade förordningen införs kommer det inte längre vara möjligt att ta med barnen på föräldrarnas pass. Men är det ändå inte så att införandet av ett barn i föräldrarnas pass i vissa fall just befördrar barnets säkerhet, eftersom det anger att föräldern har vårdnaden om barnet? Hur ska det då vara möjligt att utföra effektiva kontroller av föräldrars vårdnadsrätt?

Inom de närmaste tre åren kommer Europeiska kommissionen att se över behovet av ytterligare bestämmelser, exempelvis gemenskapsregler om barns passering över gränserna. För närvarande har medlemsstaterna ganska delade uppfattningar i den frågan. Jag uppmanar kommissionen att använda översynen till att granska om införandet av ett pass per person har bidragit till att minska antalet bortförda barn. Har den nuvarande kompromissen gett önskad effekt, eller har det bara lett till bieffekter som kräver en lösning?

Herr kommissionsledamot! Våra barns säkerhet kräver att vi ständigt är uppmärksamma. I dag tar vi ett speciellt steg. Om det är i barnets intresse att ta ytterligare steg på medellång sikt kommer ni säkert att finna att kammarens kristdemokrater står på er sida.

**Stavros Lambrinidis (PSE).** – (EL) Herr talman! Att parlamentets ståndpunkt i dag segrade över rådets försök att införa registreringar av biometriska uppgifter för sexåringar är en seger för grundprincipen att personuppgifter endast får samlas in om det kan bevisas att det är nödvändigt, proportionerligt och finns

en uppenbar nytta med att göra det. Det är en princip som jag fruktar att rådet och kommissionen ofta har bortsett från i sina lagstiftningsinitiativ under senare år.

När det gäller barns pass och fingeravtryck behöver barn uppenbart ha egna pass med biometriska kännetecken för att försöka förhindra barnarov, barnpornografi och barnhandel.

Samtidigt är det dock olagligt att samla in sådana kännetecken om de inte är nödvändiga. När det gäller fingeravtryck har vi undersökningar som visar att de knappast är till någon nytta för sex år gamla barn. Deras fingeravtryck ändras så snabbt att pass och identifiering genom dem är oanvändbara.

Därför har parlamentet i dag uppnått en balans. Parlamentet begär i dag en allvarligt menad undersökning från kommissionen för att utröna när barn faktiskt kan skyddas genom användning av deras fingeravtryck. Och parlamentet kommer endast att tillåta att fingeravtryck samlas in från äldre då vi säkert vet att detta är fallet.

Slutligen har vi när det gäller biometriska kännetecken i pass i samtliga fall sagt "ja" för ändamålet att känna igen innehavaren, "ja" för att identifiera innehavaren, "ja" för att verifiera att passet inte är förfalskat, men "nej" till inrättandet av elektroniska datafiler för miljontals oskyldiga medborgare.

**Marek Aleksander Czarnecki (ALDE).** – (PL) Införandet av pass med biometriska kännetecken för innehavaren är en reaktion på vädjanden om att bekämpa förfalskningar av handlingar, terrorism och olaglig invandring. Det är därför oerhört viktigt att se till att det finns hög tillförlitlighet i insamlingen av biometriska uppgifter och att det finns gemensamma grundnormer för hur insamlingen ska gå till så att vi vet att uppgifterna är säkra och trovärdiga.

Jag stöder föredragandens förslag om att en analys bör göras av skillnaderna mellan medlemsstaterna när det gäller vilka handlingar som måste inges för att få ut ett pass. Säkerheten för dessa handlingar är nämligen i regel lägre än den nivå som tillämpas vid utfärdandet av biometriska pass. Därför finns det risk för att de lättare kan förfalskas.

**Bogusław Rogalski (UEN).** – (PL) Herr talman! Harmoniseringen av bestämmelserna om gemensamma säkerhetsstandarder i samband med införandet av biometriska kännetecken torde underlätta verifieringen av handlingarna under granskningen av dem och är därför ett inslag i bekämpningen av förfalskningar. Dessa faktorer är i sin tur en garanti för en mer effektiv bekämpning av brott, terrorism och olaglig invandring.

Med hänsyn till bristen på lämpliga test i samband med användningen av de nya teknikerna bör medlemsstaterna införa sina egna krav för att skydda medborgarnas rättigheter. En gräns behöver fastställas för från vilken ålder barn måste ha pass och också i vilka fall ett pass som utfärdats till en innehavare och dennes barn utan biometriska uppgifter ska upphöra att gälla. Sådana situationer kan underlätta handeln med barn, eftersom det är svårt att utföra tillförlitliga kontroller av barnets identitet. För att förebygga detta bör varje person ha ett eget pass.

Slutligen vill jag framhålla att man bör vara ytterst försiktig vid insamlingen av biometriska uppgifter för att garantera säkerheten för innehavarna av pass och andra identitetshandlingar.

**Adamos Adamou (GUE/NGL).** – (EL) Herr talman! Den ändringsförordning som vi har blivit ombudade att godkänna kanske kommer att leda till en förbättring i vissa medlemsstater där biometriska kännetecken även tas från spädbarn och kommer temporärt förhindra vissa medlemsstater att kräva att personer under 12 års ålder ska genomgå ett sådant förfarande, dvs. barn som i andra länder överhuvudtaget inte behöver ha något personligt pass vid resor.

Vi måste utvärdera de undantag som föreslås utifrån de verkliga skälen till att anta dem, eftersom vi alla utan undantag kommer att finnas i ett elektroniskt register, bortsett från åldersgränsen för insamlingen av biometriska kännetecken.

Förordningar av det här slaget upprätthåller och leder till en ytterligare institutionalisering av metoder att registrera vem vet hur många oskyldiga medborgare överallt och innebär också ett godkännande av att våra känsliga personuppgifter överförs.

Det är därför vår skyldighet att påminna medborgarna, som vi om några månader ska be återigen rösta för EU:s principer och politik, att vi inte är för sådana åtgärder.

**Andreas Mölzer (NI).** – (DE) Herr talman! Teoretiskt sett är insamling av biometriska uppgifter ett sätt att se till att pass och resehandlingar inte kan förfälskas. Först och främst kommer den nya tekniken förhoppningsvis att hjälpa oss att bekämpa organiserad brottslighet och floden av olagliga invandrare.

Alla medlemsstater måste dock förstå att Frontex nu behöver ökad finansiering och personalförstärkningar så att byrån faktiskt kan utföra sin uppgift verkligt effektivt. Utan inre gränser måste de yttre gränserna skyddas. Det är lätt att börja tvivla på tekniken när hackare skryter på Internet med hur enkelt det är att förfälska fingeravtryck i tyska register och påpekar att om id-korten ska förminska till kreditkortsstorlek måste fotona beskäras digitalt, vilket försvårar den biometriska igenkänningen.

En sak är säker: om biometriska uppgifter används måste skyddet av personuppgifter för oss vanliga medborgare garanteras.

**Edit Bauer (PPE-DE).** – (HU) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först av allt vill jag tacka min kollega Carlos Coelho för hans utmärkta arbete. Jag vill endast kommentera en punkt i betänkandet.

Erfarenheten på senare tid visar att människohandel och särskilt handel med barn nått oroande nivåer både inom och utanför Europeiska unionen. Jag anser därför att det är ett positivt steg framåt att minderåriga i framtiden inte kan passera EU:s yttre gränser utan att ha ett eget pass. När det gäller barnhandel kan detta å ena sidan erbjuda större säkerhet, å andra sidan måste det erkännas att ett barn som har en egen handling kan resa med vem som helst.

Jag beklagar att man inte i det gemensamma förslaget nämnde att pass för minderåriga förutom personuppgifter ska innehålla uppgifter om den eller de personer som har föräldraansvaret för dem. I den första artikeln i förslaget sägs dock att kommissionen ska lägga fram en rapport om kraven för barn som ensamma eller med medföljande vuxen passerar över medlemsstaternas yttre gränser och lägga fram förslag om skyddandet av barn som passerar medlemsstaternas yttre gränser.

Detta erbjuder möjligheter för framtiden, och jag ber därför kommissionen tillsammans med alla organisationer som är berörda av saken, så som OSSE, OECD, Unicef, UNHCR, IOM och sist men inte minst Europol, att gemensamt utvärdera utvecklingen och vidta nödvändiga åtgärder för att ge barnen effektivare skydd. Erfarenheten visar att antalet barn som faller offer för människohandel ständigt ökar.

**Armando França (PSE).** – (PT) Herr talman, herr Barrot, mina damer och herrar! Jag gratulerar Carlos Coelho, Martine Roure och andra ledamöter till deras arbete. I december 2004 antog rådet förordningen om standarder för säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i pass och resehandlingar som utfärdas av medlemsstaterna. Vi är nu tvungna att vidta nya åtgärder för att bekämpa barnaröv och barnhandel.

Att barn använder pass enligt principen ett pass per person kan vara ett viktigt medel för att vinna denna svåra och viktiga kamp. I mitt hemland Portugal är det sedan länge etablerad praxis att ta fingeravtryck på barn från och med sex års ålder, vilket kanske är anledningen till att jag inte har några invändningar mot det. Som försvarare av Europatanken anser jag det dock vara viktigt att frågan harmoniseras. Det är glädjande att medlemsstater som Portugal, som sedan länge haft sex år som minimiåldern för att ta fingeravtryck, inte behöver ändra sin nationella lagstiftning.

Jag måste betona att den passsäkerhet som nu förstärks inte slutar med existensen av ett pass. Passet i sig motsvarar en ökad säkerhetsnivå, som börjar med ingivandet av de handlingar som krävs för utfärdandet av ett pass, följs av insamlingen av biometriska uppgifter och fortsätter i verifieringen och jämförelsen vid gränskontroller. Betänkandet är ännu ett steg framåt när det gäller att bekräfta individens rättigheter och garantera att de skyddas.

**Mihael Brejc (PPE-DE).** – (SL) Jag stöder betänkandet av föredraganden Carlos Coelho. Han har som alltid presterat ett utmärkt arbete. Jag instämmer i de förslag som lagts fram, bland annat principen om ett pass per person.

Jag skulle dock vilja höra vad i synnerhet kommissionen och kanske även min kollega Carlos Coelho har att säga om vad vi ska göra när barn reser ensamma eller med sina föräldrar, eftersom det inte finns någon enhetlig princip för vilka handlingar de måste ha med sig. Föredragandens förslag är att de ansvariga föräldrarnas namn ska stå i barnets pass. Ibland reser dock barn tillsammans med andra familjemedlemmar och bor kanske till och med tillsammans med dem osv. Vi bör med andra ord vara rimligt flexibla i detta avseende.



Å andra sidan är jag bekymrad över att ingen har ifrågasatt det genomförbara i att sex år gamla barn reser ensamma. Det kanske kan vara möjligt på flyget (låt oss inte i detta sammanhang diskutera de tänkbara fasor som barnet – en sexårig pojke eller flicka – kan uppleva på ett flygplan) eftersom barnet kan ledsagas ombord på planet, mötas vid framkomsten och ledsagas till exempelvis sina föräldrar eller till någon annan. Vilka arrangemang ska dock gälla när barn reser ensamma med tåg, buss eller andra offentliga transportmedel? Hur ska det övervakas? Om det finns föräldrar som är ansvarslösa nog att skicka iväg sina barn på sådana resor, anser jag att vi bör ta en mer bestämd ställning till detta och säga att barn inte får lov att resa ensamma vid en så låg ålder. Detta kan kanske låta en aning kärvt, men mycket har redan sagts om hur oskattbara barnen är och om ämnet kidnappning och så vidare, och då bör vi också ta en tydligare ställning i denna fråga.

Jag vill också fråga kommissionsledamoten hur det ligger till med rådets och Europaparlamentets gemensamma ståndpunkt om säkerheten för de originalhandlingar som krävs för att en visering ska utfärdas. Jag är något oroad över att det kanske är sant att systemet i en viss medlemsstat kan tillåta missbruk vid utförandeplatsen. Jag vill ställa en sista fråga till kommissionsledamoten, eller kanske till Carlos Coelho: Vad ska vi göra när människor anländer till gränsen men uppgifterna i deras pass inte motsvarar dem som finns i de officiella databaserna? Jag anser att vi bör ta med en instruktion till förmån för barnet, eller snarare, passageraren.

**Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE).** – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Tusentals barn faller varje år offer för barnhandel och ännu fler rövas bort. En aktuell undersökning visar att det är barn utan medföljande vuxen som faller offer för sådana brott. Därför välkomnar jag att Europeiska kommissionen i sina ändringar av den gamla förordningen nu verkligen beaktar barnen. När vi begär att även barnen ska ha sina biometriska kännetecken i passet från en viss ålder beror det inte på någon masshysteri, som jag verkligen inte delar, utan på att vi vill ge våra barn ett bättre skydd. Sådant skydd kan dock endast ges om varje barn har ett eget pass med sina biometriska kännetecken införda tillsammans med namnen på sina förmyndare.

Som med all uppgiftsinsamling är det särskilt viktigt för min grupp att högsta möjliga säkerhet garanteras vid insamling, lagring och bearbetning av alla medborgares biometriska kännetecken, och vi måste alltid kunna spåra vilka som kan få tillgång till vilka uppgifter. I rådets förordningar och beslut som berör denna punkt föreskrivs mekanismer för ett mycket högt skydd och kontrollorgan som ska förhindra missbruk av uppgifterna. Jag måste säga att jag har ett grundförtroende för mina nationella myndigheter, till skillnad från många privata företag, av vilka somliga kan tänkas förmedla oskyddade uppgifter till utomstående via upprörande kryphål i säkerheten och få betalt för att göra det. Det är just därför som det är viktigt att nationella myndigheter drar nytta av sin etablerade trovärdighet och samarbetar nära med dataskyddsmyndigheterna. Till skillnad mot vad som skett här inbegriper det att Europeiska kommissionen ska infria sin lagstadgade skyldighet att rådfråga de europeiska datatillsynsmyndigheterna.

(PT) Jag vill gratulera min vän Carlos Coelho till det utmärkta arbete han har utfört för parlamentet. Tack så mycket!

**Dushana Zdravkova (PPE-DE).** – (BG) Tack, herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill gratulera föredraganden Carlos Coelho till den balans han har uppnått i betänkandet mellan att sörja för en hög säkerhetsnivå för internationella resehandlingar och skydda EU-medborgarnas personuppgifter och mänskliga värdighet. De förslag som läggs fram om att förbättra ett antal tekniska krav kommer att stödja kampen mot gränsöverskridande brott, olaglig invandring och människohandel. För gränsländer som Bulgarien, som är utsatta för ett intensivt tryck från migrationsströmmar och den internationella organiserade brottslighetens aktiviteter, kommer ett snabbt och framgångsrikt införande av de nya normerna att vara oerhört viktigt när det gäller skyddet av EU:s yttre gränser.

I mitt land har vi tyvärr haft en del allvarliga fall med försvunna barn som det fortfarande inte finns några uppgifter om. Därför anser jag att betänkandet ger bra riktlinjer för den framtida utvecklingen av normer för säkerhetsdetaljer och biometriska kännetecken i passen för EU:s yngsta medborgare. Införandet av principen om ett pass per person kommer att ge dem ännu högre säkerhet vid resor utanför EU:s territorium. Förslaget om att införa ytterligare uppgifter i passen för barn upp till 18 års ålder kommer att begränsa möjligheterna för olaglig handel med barn. När det gäller tillämpningen av förordningen inom de nationella lagstiftningarna behöver medlemsstaterna uppenbart beakta de möjliga ekonomiska konsekvenserna för stora familjer. Detta nämndes också av somliga av våra kolleger som talat tidigare. Den fria rörligheten får inte begränsas för dessa familjer på grund av att de tvingas betala en stor summa pengar för pass åt sina barn.

Slutligen, när det gäller den fria rörligheten för personer inom EU anser jag att gränserna för rätten att få ett id-kort kan avskaffas eftersom detta också kommer att främja och garantera fri rörlighet för EU:s yngsta medborgare.

**Genowefa Grabowska (PSE).** – (PL) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera föredraganden och säga att jag stöder betänkandet. Jag anser att betänkandet inte bara är viktigt utan också bra. Jag kanske ska börja med det uttalande som har gjorts här om att ett pass är en handling som utfärdas av medlemsstaterna i enlighet med nationella bestämmelser. Det är sant att vi har olika pass, förutom pärmar, men det är viktigt att hitta en balans mellan säkerhetsåtgärderna för dessa pass, så att de identifierar en medborgare i EU eller annan person som reser in till EU:s territorium, och samtidigt motverkar brott, där pass ofta är inblandade, till exempel olaglig invandring, terrorism, handel med barn eller förfälskning av handlingar. Den balansen har enligt min mening hittats i detta betänkande. Det finns inga tecken på att de restriktioner som ingår i betänkandet på något sätt kommer att influera eller begränsa medlemsstaternas utfärdande av pass.

Jag vill uppmärksamma en princip som jag helt stöder: principen om ett pass per person. När det gäller barn är det en bra princip, men jag vill inte att den ska bli ett ekonomiskt hinder för föräldrar som vill att deras barn ska ha ett pass men vars ekonomiska resurser kan vara begränsade. Jag vill också uppmärksamma den enda svagare punkten i betänkandet, även om föredraganden redan har uppmärksammat den, nämligen att modern, oprövad teknik måste utvärderas, och det är bra att vi kommer att kunna göra detta om tre år. Jag erinrar också om att Europeiska datatillsynsmannens funktion under alla omständigheter måste beaktas. Den EU-institutionen måste vara starkt engagerad i hela förfarandet, och det är just detta som jag efterlyser.

**Robert Evans (PSE).** – (EN) Herr talman! Jag vill också tacka Carlos Coelho. Detta betänkande är mycket viktigt för EU:s framtid och dess 500 miljoner medborgare: för deras trygghet, säkerhet och åtgärder mot terrorism bland annat. Om tekniken finns, som Dushana Zdravkova sa, borde vi använda den.

Utifrån barnens perspektiv har Roberto Angelilli, Stavros Lambrinidis med flera sagt att det kan vara ett viktigt vapen för att till exempel bekämpa barnsmuggling.

Den centrala punkten finns dock i den nya artikel 3, där det fastställs att syftet med biometriska uppgifter är att kontrollera, inte bara dokumentens äkthet, utan också innehavarens identitet genom jämförbara ansiktsdrag som finns direkt tillgängliga. För tillfället förlitar sig de flesta länder uteslutande på foton och mycket få, skulle jag vilja påstå – kanske inte ens ni, herr talman, inte ens José Manuel Barroso – liknar sina passfoton – inte heller skulle många av oss vilja likna våra passfoton! Så jag anser att om det finns nya identitetsförfaranden och -metoder tillgängliga borde vi vara redo att använda dem.

När det gäller Urszula Gacek och Gerard Batten och deras antibrittiska "smitningsbidrag" – för de inte är här nu för att höra på och svara – skulle jag vilja påstå att det brittiska systemet förmodligen inte är bättre eller sämre än de flesta andra i Europeiska unionen. Vi har maktfördelning, men vi kan bättre. Om det finns ny teknik för 2000-talet tillgänglig så borde vi vara redo att utnyttja den, som Genowefa Grabowska sa för en stund sedan. Vi borde vara beredda att ständigt ändra den för att på bästa sätt utnyttja de hjälpmedel som finns inom EU.

**Milan Gaľa (PPE-DE).** – (SK) För att skydda barnen mot barnaröv och barnhandel krävs att pass införs för barnen.

Principen om ett pass per person innebär att ett pass ska utfärdas åt alla barn som reser utanför Schengenområdet. Den nya identifieringsmetoden kommer att underlätta gränskontrollerna. Instrumenten för att skydda barn mot barnaröv kommer att inkludera en europeisk "hotline" för rapportering av saknade, bortförda och sexuellt utnyttjade barn, pass med biometriska uppgifter och det alleuropeiska larmsystem för bortrövade barn som snart kommer att startas.

Uppmärksamhet måste ägnas åt att garantera hög sekretess i anskaffningen och användningen av biometriska uppgifter. Jag stöder föredragandens mening att en undersökning behöver utföras om de eventuella bristerna i EU-medlemsstaternas system för fingeravtrycksidentifiering. Därefter bör ett gemensamt europeiskt system för jämförelse av fingeravtryck övervägas.

**Nicolae Vlad Popa (PPE-DE).** – (RO) Jag vill gratulera Carlos Coelho till hans betänkande.

Jag välkomnar detta initiativ som visar att verkliga framsteg görs efter Europeiska rådets möte i Thessaloniki när det gäller att fastställa ett samband mellan resehandlingarna och deras innehavare och antagandet av principen om ett pass per person.

Jag vill framhålla tre viktiga aspekter.

För det första behöver vi anta de principer och undantag som föreskrivs i betänkandet i fråga om de resultat och problem som har visat sig i praktiken. Det innebär att vi måste inrikta oss på den treåriga översynsperiod som fastställs i betänkandet, under vilken både medlemsstaterna och kommissionen måste försöka komma fram till rekommendationer om en avvägning mellan teoretiska principer och praktiska hinder.

För det andra finns det ett allvarligt problem i fråga om säkerheten för lagrade uppgifter och skyddet av innehavarens identitet.

Slutligen vill jag uppmärksamma behovet av att utforma gemensamma principer för de förfaranden som krävs för utfärdandet av resehandlingar eller pass eftersom den etappen är avgörande för både databasernas säkerhet och förhindrandet av att handlingarna förfalskas.

**Martine Roure (PSE).** – (FR) Herr talman! En sekund till för att tacka Carlos Coelho och säga att det varit ett stort nöje att arbeta med er eftersom ni som alltid visat prov på stor skicklighet. Ni kan verkligen konstaterat att lyssna och analysera, och det är tack vare er som vi har uppnått detta resultat.

**Marian-Jean Marinescu (PPE-DE).** – (RO) Rumänien införde biometriska pass den 1 januari 2009. Denna typ av pass innehåller 50 säkerhetsdetaljer och innefattar för första gången i EU ett kännetecken för att identifiera både en persons ansikte och fingeravtryck.

Rumänien har därför tagit ett viktigt steg i riktning mot att ansluta sig till Schengenområdet, vilket planeras till 2011. Införandet av biometriska pass avlägsnar det sista grundläggande villkoret för att Rumänien ska omfattas av programmet för viseringsundantag. Som ett resultat kommer vägran att undanta rumänska medborgare som reser till Förenta staterna från viseringskravet nu att göras helt och hållet på subjektiv grund, och jag hoppas att Förenta staterna kommer att ge denna fråga tillbörlig uppmärksamhet.

Jag skulle än en gång vilja gratulera föredraganden för att ha lagt till viktiga förbättringar till förordningen, i synnerhet genom att skapa ett enhetligt EU-system för att kontrollera kompatibiliteten mellan de biometriska detaljerna och uppgifterna som lagras på chip.

**Silvia-Adriana Țicău (PSE).** – (RO) Harmoniseringen av säkerhetsstandarderna för biometriska pass på EU-nivå är en utvidgning av bestämmelserna inom ramen för Schengenavtalet. I förordningen stadgas en allmän skyldighet att lämna fingeravtryck, som lagras på ett kontaktlöst chip på passet.

Jag stöder undantagen från fingeravtryckskravet för barn under tolv år och efterlyser en granskning och harmonisering av tillämplig nationell lagstiftning.

Jag anser att uppgifter för biometriska pass måste behandlas i enlighet med gemenskapslagstiftningen om skydd för personuppgifter och privatliv. Kommissionen och medlemsstaterna måste vidta nödvändiga åtgärder för att genomdriva denna bestämmelse i behandlingen av uppgifter för biometriska pass, både vid gränserna och under databasbehandlingen, om den nationella lagstiftningen omfattar bestämmelsen.

Jag skulle dock vilja göra er uppmärksamma på att om man begränsar giltigheten för biometriska pass till tolv månader eller kortare för personer som tillfälligt eller permanent inte kan tillhandahålla fingeravtryck, kommer det att göra tillvaron svårare för människor med funktionshinder. Jag skulle därför vilja be kommissionen att omvärdera den berörda texten.

**Marios Matsakis (ALDE).** – (EN) Herr talman! Ingen laglydig medborgare bör oroa sig för att hans eller hennes eller deras barns identitet ska bestyrkas. Jag välkomnar därför användningen av biometriska uppgifter på pass och andra dokument.

Jag ville bara ta upp en punkt för framtida bruk. Inga biometriska kännetecken är desamma från att man är barn tills man blir vuxen, utom ett: DNA-fingeravtryck. Dessa förblir de samma från befruktning till död och till och med därefter. Det är i dag möjligt att identifiera någon till och med flera år efter vederbörandes död; det räcker att man får tag i några små prov från benresterna. Dagens DNA-fingeravtrycksteknik är snabb, billig och kan utföras på bara några få celler som antingen kan fås genom ett snabbt prov från munslemhinnan eller från en droppe blod som tas från exempelvis navelsträngen.

Jag hävdar därför att vi i framtiden bör överväga att använda DNA-fingeravtryck som den enda biometriska identifieringen – som garanterat kommer att förbli densamma för alla individer – för alla EU-medborgare.

**Hubert Pirker (PPE-DE).** – (DE) Herr talman! Jag tackar Carlos Coelho, och gratulerar honom till betänkandet. Vi skulle alla ha blivit besvikna om hans betänkande hade varit under sin vanliga klass, eftersom vi redan är vana vid denna standard på hans betänkanden. Jag gillade särskilt att han från början tydligt klargjorde att betänkandet handlar om barnens säkerhet. Vi kan uppnå detta genom att utfärda säkra pass och genom att ta fingeravtryck för att se till att det blir möjligt att kontrollera om personen som passerar gränsen faktiskt är den person som visas i passet.

Detta är därför ett mål som kan användas för att uppnå säkerhet för barn. Att vi nu diskuterar om fingeravtryck ska tas vid sex års ålder eller vid tolv års ålder är en teknisk fråga, inte en fråga om perspektiv. Jag skulle inte ha några betänkligheter med att inhämta fingeravtryck från sex års ålder, eftersom allt detta handlar om barn och deras säkerhet. För mig är det underförstått att lagstiftningen om dataskydd måste följas. Vi ska inte ens behöva diskutera det. Det är en konstitutionell stats skyldighet att kontrollera detta. Om vi uppnår en situation med säkra pass, där dataskyddslagstiftningen respekteras, kommer Europeiska unionen att ha tagit ett avgörande steg framåt för barnens väl, och i bekämpningen av handeln med barn och smugglingen av barn.

**Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande.** – (FR) Herr talman! Jag tror att hela kammaren har berömt Carlos Coelhos arbete och hans kapacitet, och jag skulle vilja instämma i berömmet från Martine Roure.

Jag skulle vilja upprepa vad Gérard Deprez sa, att vi måste försöka inrikta oss på allt pålitligare och mer jämförbara biometriskt uppgifter, vilka gör det möjligt att på ett bättre sätt använda den mest sofistikerade tekniken för att garantera säkerheten i det fria rum vi lever i. Det är skälet till att detta sammanträde äger rum. Jag välkomnar därför att även parlamentet har anslutit sig till strävan att göra identifieringen av barn säkrare, vilket är nödvändigt för deras säkerhet.

Man har frågat mig om vi redan har belägg för att dessa förfaranden är effektiva. Jag skulle säga att vi endast kan bekräfta ändamålsenligheten i praktiken, men på förhand tyder allt på att den förbättrade identifieringen av barn som reser ensamma kommer att leda till ökad säkerhet. I varje fall måste vi sträva mot detta viktiga mål. Jag ska ge parlamentet flera svar på flera olika frågor.

För det första måste jag säga att kommissionen i sina förslag alltid har betonat dataskyddet. Europeiska datatillsynsmannen rådfrågades om det grundläggande förslaget, och han lämnade kommentarer som kommissionen har tagit hänsyn till. Jag skulle också vilja anföra att när det gäller kännetecknen så är våra standarder harmoniserade med Internationella civila luftfartsorganisationens (ICAO) standarder, vilket som nämnts kommer att underlätta dialogen med Förenta staterna.

Vidare skulle jag vilja påminna om att pass för barn självfallet innebär en kostnad för familjerna, men detta ligger inom medlemsstaternas befogenheter, och jag skulle vilja påpeka att för resor inom Schengenområdet räcker det med id-kortet. Passet behövs endast för resor utanför Europeiska unionen.

Slutligen skulle jag vilja bekräfta att kommissionen kommer att låta genomföra en jämförande studie om medlemsstaternas befintliga regler om minderåriga som reser på egen hand. När tiden är mogen kommer vi att föreslå att rådet vidtar nödvändiga åtgärder för att på ett mer effektivt sätt skydda barn och förhindra handel med barn. Det är tydligt att denna studie, med rätta, emotses med förväntan av parlamentet, och jag förbinder mig naturligtvis att se till att min personal lägger fram den på bästa sätt och så snabbt som möjligt.

Det var allt jag ville säga, förutom att upprepa min tacksamhet mot parlamentet för att det än en gång på ett mycket konstruktivt sätt har bidragit till EU:s lagstiftning.

**Carlos Coelho, föredragande.** – (PT) Herr talman! Om en sak har blivit tydlig under debatten så är det att en stor majoritet i kammaren är oroad över hur man på bästa sätt kan bekämpa människohandeln, och i synnerhet handeln med barn. Det är den största nyttan med åtgärden vi antar, och jag är glad över att nästan alla talare har berört detta.

Jag skulle än en gång vilja tacka alla skuggföredragande för deras samarbete, vilket inte är något tomt beröm. Utan överdrift kan jag säga att min kollega Martine Roure spelade en central roll i att ro överenskommelsen i hamn, vilket kommissionsledamot Jacques Barrot och det franska ordförandeskapet också bidrog en hel del till. Jag skulle särskilt vilja tacka kommissionsledamot Barrot för kommissionens beredvillighet att ge institutionellt stöd för att förnya kampen mot handeln med barn, liksom dess beredvillighet att samarbeta med de tre studier som vi efterlyste: om pålitligheten av barns fingeravtryck, om referenshandlingar och om frekvensen för felaktiga avvisningar, vilka är några av orosmomenten när det gäller tillämpningen av dessa regler.

Till sist, herr talman, tog Mihael Brejc upp en sak: han ställde frågan om vi kan säga att utfärdandet av pass är säkert. För att vara helt ärlig måste jag säga att det varierar från land till land. Vissa länder har mer omfattande system än andra, och det är ytterligare ett skäl till att studien om referensdokument är mycket viktig. Jag vet att EU inte har några befogenheter på detta område – utfärdandet av pass är en nationell företrädesrätt – och det är skälet till att det glädde mig när kommissionsledamot Barrot gick med på att låta Europeiska kommissionen medarbeta i studien om referensdokument. Det finns ingen mening med att ha säkra pass när denna säkerhet kan saboteras under utfärdandeprocessen. Det handlar inte om att genomdriva åtgärder i medlemsstaterna, utan om att utbyta bästa praxis så att vi kan garantera att EU-passet blir en säker realitet vid våra yttre gränser. Tack till er alla för ert samarbete.

**Talmannen.** – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon onsdag kl. 12.00.

### ***Skriftliga förklaringar (artikel 142)***

**Siiri Oviir (ALDE), skriftlig.** – (ET) Herr talman, mina damer och herrar! Att anta denna förordning är ett viktigt steg i riktning mot att göra EU-medborgarnas resehandlingar säkrare. Som ett resultat borde det i EU senast den 29 juni 2009 finnas ett klart samband mellan ett pass och dess ägare, vilket kommer att bidra i hög grad till att skydda pass mot förfälskning.

Jag välkomnar särskilt genomförandet av principen ”en person – ett pass”, vilket gör det möjligt att förbättra säkerheten när det gäller resor, särskilt för barn, och hindra verksamheten för personer som är delaktiga i handeln med barn eller kidnappning. Det är lovligt att detta krav nu kommer att genomdrivas i alla medlemsstater. I Estland har det gällt sedan 2000.

Förutom säkra resehandlingar spelar medlemsstaternas gränskontrolltjänstemän en viktig roll, och de måste i högre grad inrikta sig på kontroll av minderåriga som reser med eller utan förmyndare och passerar EU:s yttre gränser, på samma sätt som vuxna.

Säkerhet för resehandlingar gäller definitivt inte bara pass, och processen i sin helhet är minst lika viktig. Därmed är det ingen mening att stärka säkerheten för pass utan att ägna uppmärksamhet åt de återstående länkarna i kedjan.

Jag anser att Europeiska kommissionen förutom att göra resehandlingar säkrare även borde överväga att anta en gemensam EU-strategi för att ersätta de skiljaktiga reglerna för skydd av barn som passerar EU:s yttre gränser, vilka för närvarande gäller i de 27 medlemsstaterna.

**Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig.** – (RO) Terroristhot har gjort det nödvändigt att införa vissa ytterligare säkerhetsdetaljer och biometrisk kännetecken för att öka skyddet av passagerare som reser inom EU. De viktigaste delarna i förslaget till förordning är kampen mot handeln med barn, genom införande av principen ”en person – ett pass”, och införandet av undantag när det gäller att ta fingeravtryck av barn under tolv år. Lagstiftningen i vissa medlemsstater tillåter dock att man tar fingeravtryck av barn under tolv år, men detta kommer endast att vara möjligt under en övergångsperiod på fyra år. Det kommer dock att finnas en absolut åldersgräns på sex år. Genom vissa pilotstudier som genomförts av medlemsstaterna har det framkommit att fingeravtryck från barn under sex år är av sämre kvalitet och även kan förändras när de blir äldre. Genom att fastslå en åldersgräns minskas risken för misstag vid identifiering genom fingeravtryck. Det försvårar också handeln med barn. Behovet av att skydda resenärer har blivit allt mer uppenbart efter händelserna den 11 september 2001. Samtidigt som man höjer skydds- och säkerhetsnivån måste man se till att passagerarnas rättigheter och integritet garanteras, som det stadgas i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

## **13. Allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (debatt)**

**Talmannen.** – Nästa punkt är ett betänkande av Marco Cappato, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (genomförande av förordning (EG) nr 1049/2001) (A6-0459/2008).

**Marco Cappato, föredragande.** – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Detta är ett betänkande om situationen när det gäller allmänhetens tillgång till EU-dokument och även ett tillfälle att komma med förslag. Under den korta tid vi har till förfogande skulle jag vilja ta upp tre viktiga punkter.

Den första gäller rådet. Europeiska unionens regeringar sammanträder i rådet med lagstiftningsbefogenheter, och som alla lagstiftande församlingar bör de vara skyldiga att offentliggöra sitt arbete och sina beslut. Jag vill särskilt betona detta eftersom gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har lagt fram ändringsförslag för en delad omröstning om vissa punkter. Jag hoppas att de delade omröstningarna inte är avsedda att radera betydande delar av betänkandet. I punkt 3 i betänkandet efterlyses till exempel åtgärder med hänsyn till domen i det mål som väcktes av Maurizio Turco, tidigare parlamentsledamot för Radikala partiet som vann ett mål i EG-domstolen om offentliggörandet av rättsliga beslut som fattats av EU-institutionernas rättstjänster och även om skyldigheten att avslöja identiteten på medlemsstaternas delegationer till rådet. Vi har rätt att känna till vem som röstar i rådet och hur. Jag hoppas därför att ingen kommer att rösta emot punkt 3, eller punkt 9, där det begärs information om verksamheten i Coreper, Ständiga representanternas kommitté, och att de ska offentliggöra sammanträdeshandlingarna och inte gömma undan handlingar rörande internationell politik som diplomatiska dokument. Detta är en mycket viktig punkt!

Den andra punkten vi tar upp gäller parlamentet, vårt parlament, eftersom vi måste vara de första att offentliggöra vad vi gör. Vi italienska radikala ledamöter kallar det "offentligt register över folkvalda företrädare", med andra ord ett register där vi kan finna allt om parlamentsledamöternas verksamhet: vem som är närvarande, vem som är frånvarande, hur de röstar, och naturligtvis hur mycket de får i lön. Se dock upp, och jag säger det eftersom man även har begärt delad omröstning om punkt 5: det skulle vara ett misstag att tro att om vi låter en del av informationen vara konfidentiell – jag riktar mig till Charlotte Cederschiöld, eftersom jag vet att det är ett känsligt ämne för henne – så kommer vi verkligen bara att i högre grad utsätta oss för aggressiva och demagogiska angrepp på parlamentsledamöterna. Vi vet att vissa ledamöter har filmat andra parlamentsledamöter; de har börjat spionera på andra. Sättet att åtgärda detta består inte bara i att förhindra det, utan även att helt och hållet offentliggöra vårt arbete, och därigenom gäcka dem som tycker om att kika genom nyckelhål och öppna våra dörrar genom att sända ut parlamentsutskottens arbete, sammanträden och alla parlamentets förfaranden över Internet.

Den tredje punkten som jag skulle vilja ta upp gäller dokumentformat, eftersom PPE-DE-gruppen också har begärt delad omröstning om punkt 7 i denna fråga. I denna punkt begär vi att dokumenten ur teknisk synvinkel skapas med hjälp av ordbehandlingsprogram med öppen källkod, samt med effektiv flerspråkighet och teknik som också låter personer med funktionshinder få tillgång till uppgifter och handlingar. Jag hoppas att ingen i parlamentet är emot flerspråkig tillgång med hjälp av teknik som underlättar tillgången för personer med funktionshinder, eftersom detta är en väsentlig punkt för en del av EU:s medborgare.

Vi vet att kommissionen har föreslagit att våra regler ska ändras, och vi ska behandla detta i samband med Michael Cashmans betänkande, men detta betänkande är vårt första tillfälle att slå fast vissa referenspunkter för parlamentet. Jag hoppas att det inte blir bortkastat och att alla centrala frågor som jag har försökt ta upp i betänkandet inte kommer att ha varit förgäves.

**Margot Wallström, kommissionens vice ordförande.** – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att tacka er för ett mycket välskrivet och intressant betänkande, och jag vill gratulera föredraganden. Detta är ett viktigt och uppskattat ämne, särskilt i tider av granskning av förordning (EG) nr 1049/2001, och även om man har i åtanke de ändringar som Lissabonfördraget – om det träder i kraft – kommer att skapa när det gäller dessa viktiga frågor.

Detta betänkande handlar i princip om genomförandet av förordning nr 1049/2001, och låt mig därför börja med att påminna om ett av de positiva elementen i genomförandet av förordningen eftersom, vilket framgår av kvantitativa uppgifter och som erkänns i parlamentets betänkande, har EU-institutionerna beviljat tillträde till ett större antal dokument samtidigt som man registrerar en minskning av antalet och andelen avslag.

Vi är intresserade av att fortsätta förstärka insyn och öppenhet. Helt naturligt går sig vissa av de rekommendationer som görs i betänkandet långt utöver tillämpningen av förordning nr 1049/2001 under 2006, och vissa har inte direkt med kommissionens verksamhet att göra, som vi just har hört.

I betänkandet tar man upp ett antal frågor om öppenhet och kommunikation med medborgare, och jag välkomnar särskilt detta som ett värdefullt inlägg till en allmän reflexion om insyn, kommunikation och uppsökande verksamhet.

Låt mig bara kort gå igenom några av de rekommendationer och principer som underbygger dem, eftersom de förtjänar omsorgsfull uppmärksamhet.

När det gäller Turcomålet kan jag försäkra er om att kommissionen beaktar detta utslag till fullo. Som det har sagts berör det huvudsakligen behovet av ökad öppenhet vid rådets lagstiftande sammanträden, men det är också tillämpligt i kommissionen och alla institutionerna, och kommissionen ser till att varje begäran om tillgång noggrant bedöms från fall till fall enligt de parametrar som EG-domstolen har fastställt.

För det andra kräver förslaget att fastställa gemensamma regler om administrativa förfaranden mer eftertanke, eftersom många av dessa förfaranden är mycket specifika till sin natur och unika, i vissa fall, för varje institution. Detta innebär att vi kommer att behöva lite mer tid för att se hur detta ska kunna genomföras.

Rekommendationen att slå samman förordning nr 1049/2001 med förordning (EEG, Euratom) nr 354/83 vid öppnandet av de historiska arkiven är mycket komplex av en särskild anledning, eftersom artikel 255 i EG-fördraget och förordning nr 1049/2001 inte gäller alla institutioner och organ. Detta kan också ändras, om och när Lissabonfördraget träder i kraft, eftersom rätten till tillgång till dokument då kommer att utvidgas till att omfatta alla institutioner och organ. Det är därför som det inte är så enkelt att slå ihop de två, för deras räckvidd skiljer sig åt.

När det gäller ombudsmannens kritiska anmärkning om kommissionens offentliga register skulle jag vilja försäkra er om att vi tar denna anmärkning på största allvar. Som ni vet har vi ett offentligt dokumentregister som har varit verksamt sedan juni 2002, och sedan dess har kommissionen också inrättat ett register för kommittéförfaranden och ett register över expertgrupper. Vi gör alltid vårt bästa för att modernisera våra interna IT-system.

Detta kommer tyvärr inte att hända över en natt, utan det måste vi arbeta vidare med. Vi beaktar alltid behovet att utöka det offentliga registrets räckvidd, och jag hoppas att även ni känner till mitt personliga engagemang för detta. Vi erkänner att vi fortfarande måste öka våra offentliga registers räckvidd, och vi bekräftar vårt engagemang för att utveckla offentliga register i den förstärkta öppenhetens intresse.

I resolutionen ställer ni frågor om dokumentförvaltning och en gemensam portal samt Trans-Jai-projektet. Kommissionen stöder idén att inrätta en gemensam portal för att underlätta medborgarnas tillgång till lagstiftningsdokument. Jag anser att detta skulle innebära en gemensam metod, och vi måste granska alla de praktiska konsekvenser det får för dokumentidentifiering och hänvisningar. Vi skulle vilja ha en portal som skulle innebära fullständig tillgång till offentliga dokument för varje institution, så vi är villiga att samarbeta med er när det gäller detta.

När det gäller Trans-Jai-projektet återkommer jag till det som jag sa i ett svar i oktober, att detta enligt planerna kommer att öppnas för allmänheten senast 2010.

Jag vill också kommentera frågan om utbyte av information mellan institutionerna. Jag förstår vad man menar där och vad ni är ute efter, men jag vill påminna er om att mellan våra institutioner har vi redan utarbetat en arbetsmetod för utbyte av konfidentiella uppgifter som kommissionen har, och detta regleras i en bilaga till ramavtalet. Vi bör också komma ihåg att frågan om att låta olika institutioner ta del av information inte hör samman med offentlig tillgång, och vi anser att dessa frågor bör behandlas enskilt, som man gör nu.

Detta betänkande och denna debatt är också ett värdefullt och uppskattat inlägg för en annan gång, då vi kan diskutera det i större omfattning. Jag är tacksam för parlamentets ansträngningar att behålla frågan om insyn och öppenhet högt upp på EU:s dagordning. Vi ska återkomma till många av dessa frågor inom en snar framtid, bland annat under det gemensamma mötet med utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och det tjeckiska parlamentet nästa vecka, där jag har nöjet att delta, och sedan kommer vi att ta upp den viktiga frågan om att se över förordning nr 1049/2001 om bara några veckor.

Jag tycker inte att diskussionen ska sluta här. Vi måste vara öppna när det gäller insynsvänlighet, och jag anser också att vi kan vara proaktiva utanför den formella lagstiftningens ramar, till exempel när det gäller förbättrade register, mer användarvänlighet och tillgång, aktiv spridning och snabbare offentliggörande av dokument. Något som jag själv gjorde förra året var att göra registret över min egen korrespondens direkt tillgängligt på Internet. Jag är säker på att ni alla har liknande idéer och exempel på vad som kan göras om vi bara lägger manken till. Så låt oss göra det.

**Luis Herrero-Tejedor**, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman, herr Cappato! Ert betänkande är fullt av goda avsikter, och det bästa beviset för detta är att utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor bedömde att det inte var nödvändigt med några ändringar.

Det var ni själv som införde 18 ändringsförslag i ert eget betänkande. Det är dessa ändringsförslag som har gett betänkandet en radikal anstrykning – för att uttrycka det i allmänna ordalag – och vilka gör mig högst tveksam.

Jag skulle vilja dela in ändringsförslagen – ändringsförslag som jag betonar att ni själv har lämnat in – i fyra olika kategorier, för ett betänkande som i början fick stöd av samtliga grupper. För det första är vissa förslag omöjliga. Ni föreslår vissa saker som är omöjliga. Till exempel har vissa av era förslag, herr Cappato, för närvarande inte någon rättslig grund: tills dess att Lissabonfördraget träder i kraft kommer det att vara omöjligt att harmonisera de olika institutionernas regler. Kommissionsledamot Margot Wallström har precis sagt något liknande. Ni efterlyser också att 2009 utnämns till europeiskt år för öppenhet och insyn, men det är för sent, det finns inte tillräckligt med tid. Vissa av era förslag är därför omöjliga.

För det andra är vissa av era förslag inte tillräddiga. Till exempel efterlyser ni insyn i de politiska gruppernas sammanträden. Detta skulle inte fungera. Det finns ett behov av slutenhet, eftersom slutenheten är en politisk tillgång. Om jag beslutar att inte instämna med mitt parti och vidhålla min opposition vill jag göra detta privat: det innebär inte brist på insyn. Det måste finnas insyn inom offentliga organ, men inte inom partierna, vars diskussioner måste få ske inom stängda dörrar. Jag kan därför inte hålla med er på denna punkt.

Vissa av era andra påståenden är inte korrekta. Till exempel hävdar ni att 90 procent av lagstiftningen antas genom kommittéförfarande. Det är en våldsam överdrift. Dessutom har kommittéförfarandet sina egna inbyggda mekanismer för insyn. Om vi inför fler mekanismer, mer byråkrati och fler kontroller kommer vi att gå emot vad vi vill åstadkomma: nämligen insyn, som är nära förknippad med enkelhet.

Till sist, och innan talmannen ger tecken att min tid håller på att löpa ut, vill jag säga att vissa av era förslag är onödiga. Till exempel förstår jag att det verkligen är fantastiskt och tilltalande för den allmänna opinionen att tala om insyn i ledamöternas verksamhet, så att man kan se om de närvarar vid plenarsammanträdena. Det kan redan kontrolleras, herr Cappato. Man kan även se om de närvarar i utskotten. Det finns protokoll för dessa sammanträden, till vilka alla medborgare har tillgång. Ledamöternas löner är också offentliga. Med andra ord är det fullkomligt möjligt för medborgarna att få tag på denna information.

Jag förstår därför att det är fantastiskt när det gäller den allmänna opinionen och att det ser bra ut att försvara insynen, men ni måste inse att insyn innebär att se till att saker och ting framträder som de verkligen är, och att vi, genom att bidra till att förvrida hur saker framstår, inte bidrar till bättre insyn. Tack för er generositet, herr talman.

**Michael Cashman**, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Tack, Marco, för ett mycket bra betänkande. Tyvärr måste jag hålla med andra personer i kammaren om att du har överskridit dina befogenheter – och jag vet varför.

Föregående talare sa att det är omöjligt. Om vi inte strävar efter det omöjliga, hur ska vi då någonsin kunna uppnå en förändring?

Men det råder ingen tvekan om att du har överskridit dina befogenheter. Vi ska inte tv- eller radiosända partigruppernas sammanträden. Att parlamentsledamöter lägger ut information om sina aktiviteter och resor på webbplatser eller genom parlamentets informationstjänst innebär inte att de är effektiva. Det innebär inte att de gör ett bra arbete.

Förordningen handlar om tillgång till alla handlingar som har innehafts, mottagits eller utarbetats av de tre institutionerna när de handlar i egenskap av lagstiftare. Det är vad vi måste återkomma till. Vi måste definiera vad "egenskap av lagstiftare" är. Vi måste titta på hur förordningen har fungerat hittills, och vi måste förbättra den. Det är vad jag vill göra i samverkan med alla aktörer, och det gläder mig att få välkomna den svenska ministern Cecilia Malmström, som ursprungligen arbetade med detta. Vi vill alla göra framsteg med denna fråga om tillgång.

Varför? För att vi har förstått att många människor inser att det händer saker, framför allt i rådet, liksom du har beskrivit, där deras ministrar är inblandade, deras nationella ministrar, men hur de debatterar och röstar är hemligt. När detta hemliga element väl yppas och vi avslöjar hur medlemsstaternas ministrar faktiskt röstar så kommer dessa ministrar att hållas ansvariga i sina medlemsstater, och de nationella medborgarna kommer plötsligt att känna sig förbundna med allt europeiskt.

Du har alltså tyvärr överskridit dina befogenheter, Marco, framför allt med denna dröm som du har. Om du inte hade klargjort att du är en italiensk radikal så hade jag aldrig kunnat gissa det utifrån detta betänkande, men att du förväntar dig att politiska partier ska tv- eller radiosända sina interna debatter – det kommer inte



att ske, och, som föregående talare sa, allt du gör är faktiskt att visa på en delning snarare än att underbygga det faktum att vi är här för att vi tror på ett Europa som är ansvarigt inför sina medborgare. Det är anledningen till att det kommer att bli svårt att utarbeta omröstningslistan. Jag håller med dig i mitt hjärta, men jag måste följa mitt huvud.

**Alexander Alvaro**, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, välkommen fru kommissionsledamot! I morgon ska vi rösta om betänkandet som har lagts fram av min kollega Marco Cappato om allmänhetens tillgång till handlingar. Michael Cashman, en mycket bra och väldigt kompetent kollega, har redan påpekat att det viktigaste är att ge allmänheten tillgång till de handlingar som diskuteras och beslutas om här.

Man skulle kunna anklaga Marco Cappato, som Luis Herrero-Tejedor och Michael Cashman har gjort, för att ha överskridit sina befogenheter. Det är säkerligen en tolkningsfråga, och i detta fall dessutom inte helt berättigat. Den principiella diskussionen om huruvida partigruppernas sammanträden ska sändas ut är säkert något som vi kan diskutera. Frågan är då om vi skulle ha rätt att hålla sådana sammanträden inom stängda dörrar på begäran av en majoritet av gruppens ledamöter, eftersom det helt klart finns känsliga frågor – vilket vi alla känner till från våra egna sammanträden – som behöver klargöras internt innan vi kan göra dem offentliga. Enligt mig är det normalt att tvätta smutsvätten hemmavid och inte ute på gatan.

Jag kan även tillägga att detta exempel visar att politiska partier – inte partigrupperna i detta fall – alltid är i viss mån intresserade av allmänheten när det passar dem. Annars skulle inte partikonferenserna sändas i så stor utsträckning. Intressant nog är det ingen som kritiserar att vissa politiska partiers konferenser, där debattens vågor kan gå höga, kan sändas i sin helhet.

Jag tycker därför att jag kan säga att Marco Cappato har gjort ett bra arbete, även om förslag till förbättringar kan väntas från andra grupper, vilket vi är vana vid. I vissa fall är de faktiskt så bra att de bör beaktas.

Jämfört med de andra två institutionerna kan parlamentet fortfarande betraktas som ledande när det gäller insyn, och därför skulle jag inte prioritera det, eftersom vi med tanke på både tillgången till handlingar och insynen i sammanträdena och parlamentsledamöternas verksamhet är öppnare än nationella parlament. Det innebär inte att det inte finns behov av förbättringar, inklusive när det gäller andra institutioner, särskilt rådet, som tyvärr inte är närvarande nu. Michael Cashman har just sagt att vi behöver känna till vem som har fattat vilket beslut och hur, i syfte att kunna fastställa ansvarighet för politiska handlingar.

Det är dock ännu viktigare att exempelvis ge tillgång till handlingar som upprättas inom ramen för kommittéförfarandet. Ett konkret exempel är förordningen om vätskor i handbagage, vars bilaga inte var tillgänglig för medborgarna och inte heller för parlamentsledamöterna. Det är inte utan goda skäl som kravet på insyn har införts i de flesta av EU:s medlemsstater, och skälet är att ge folk möjlighet att förstå den politiska verksamheten, att kunna fastställa ansvarighet och sedan kanske också fatta andra beslut i valen.

Tack så mycket för den extra tiden, herr talman. Lycka till, Marco. Jag kommer att stödja dig i omröstningen i morgon, och jag tror att vi kommer att föra det i hamn på ett tillfredsställande sätt.

**Ryszard Czarnecki**, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Om Europeiska unionen ska finnas till för medborgarna och inte eurokraterna måste den utan tvekan bli mer öppen, vilket också gäller verksamheten i Europeiska unionens organ. Endast då kan unionen återvinna den trovärdighet som den tanklöst har kastat bort. Dess trovärdighet har exempelvis skadats genom försöken att tvinga igenom konstitutionsfördraget och genom bristen på nationella folkomröstningar. Det är skälet till att det är berättigat att kräva att alla rådets debatter, som avgör Europas framtid, ska vara tillgängliga för medborgarna i EU:s medlemsstater. Dessa debatter omfattar dock inte debatter i de politiska grupperna.

Det är också viktigt att parlamentet, rådet och Europeiska kommissionen antar samma principer för tillgång till handlingar, så att de inte förblir ensamma stjärnor på informations- och IT-himlen. Jag anser att betänkandet utgör ett viktigt steg i riktning mot insyn. Jag är dock av den fasta övertygelsen att man i betänkandet när det gäller vissa frågor går ett steg för långt. Till och med kamrat Lenin sa en gång att vi måste ta två steg framåt för att kunna ta det där steget tillbaka. Föredraganden skulle kunna hålla det i minnet.

**Eva-Britt Svensson**, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! Föredragande Cappatos betänkande visar att det finns stora brister i tillgången till EU-handlingar. Jag stöder föredragandens förslag till förbättringar med anledning av årsrapporten. Jag stöder även de ändringsförslag som föredraganden har lagt fram. Jag utgår också ifrån att parlamentet kommer att rösta för en verklig offentlighetsprincip i den kommande omröstningen om öppenhetsförordningen, Cashmans betänkande.

I årsrapporten vill jag särskilt framhålla att det är helt oacceptabelt att öppenheten inte är garanterad när det gäller delegerad lagstiftning, som omfattar 90 procent av de rättsligt bindande rättsakter som varje år antas av EU:s institutioner. Likaså måste ledamöternas deltagande i parlamentets arbete och ledamöternas alla ekonomiska förhållanden med anledning av uppdraget i parlamentet vara helt offentliga. Jag stöder förslaget om ett samlat offentligt register.

Till slut: Ökad öppenhet är inte ett populistiskt krav utan ett demokratiskt krav.

### ORDFÖRANDESKAP: MAURO

*Vice talman*

**Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen.** – Herr talman! Öppenhet är ett honnörsbegrepp i demokratin. I demokratiska länder väljer medborgarna styrande. Dessa tillsätter tjänstemän för att genomföra demokratiskt fattade beslut. Det vore då absurt om dessa valda företrädare och anställda tjänstemän skulle ha rätt att undanhålla sina uppdragsgivare information. Att så ändå sker har två förklaringar. Den första är arvet från ett fördemokratiskt samhälle som innebar att folket sågs som undersåtar till icke valda härskare. Undersåterna fick inte snoka i härskarens angelägenheter. Den andra är att rikets säkerhet, hänsyn till medborgares integritet, affärshemligheter, marknadspåverkan och liknande kan kräva undantag från öppenheten.

Den första förklaringen är idag helt irrelevant. Överheten får inte i sin egenskap av överhet undanhålla information från folket. Den andra förklaringen är däremot solid och medför svåra avvägningar. Dessa legitima krav på avvägningar används tyvärr ofta av överheten för att bevara möjligheten till hemlighetsmakeri.

EU har inga stolta traditioner av öppenhet. I EU:s barndom och tidiga ungdom var nästan allt hemligt, t.o.m. kommissionens interna telefonkatalog. EU började som ett mandarinvalde och är det fortfarande, men viktiga steg har tagits. Uppförandekoden från 1993, acceptandet av Svenska Journalistförbundets krav 1998, förordningen 2001.

Det är med en viss stolthet som jag konstaterar att mitt eget land, Sverige, har den längsta historiska traditionen av lagstadgad öppenhet. Därför blev det så att den svenska staten medverkade i det s.k. Turco-målet och fick EG-domstolen att köra över rådet och förstainstansrätten i somras. Därmed togs ännu ett steg bort från mandarinvaldet, men vägen är lång för att etablera demokratisk öppenhet i EU. Det finns mycket internt motstånd att krossa. Kollega Cappatos betänkande bör därför få kammarens fulla stöd – ännu ett steg i den långa marschen.

**Luca Romagnoli (NI).** – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ska bara tala i några sekunder, för att säga att jag instämmer i en stor del av Marco Cappatos betänkande. Det skulle vara förvånande om jag ansåg något annat, eftersom jag tror att jag är den ende italienske parlamentsledamoten som har försökt offentliggöra en närvarolista och antalet frågor som har tagits upp i parlamentet av den italienska delegationen. Detta har jag gjort år efter år i det lilla häftet där jag rapporterar om min parlamentariska verksamhet.

Jag skulle bli mer tillfreds om exempelvis den italienska pressen, som alltför ofta pekar finger åt oss, publicerade information som kanske inte är världsomvälvande i sig men ändå skulle tjäna till att illustrera den typ av verksamhet som en italiensk parlamentsledamot ägnar sig åt här. Än bättre skulle det vara om det kunde tjäna till att framhäva hur vår verksamhet, rätt utförd, är oberoende av de politiska sammanslutningar för vilka vi har blivit valda, i den mening att vi försöker tjäna hela systemet.

Jag välkomnar Marco Cappatos initiativ. Jag kommer att rösta för nästan allt som ingår i förslaget.

**Marian-Jean Marinescu (PPE-DE).** – (RO) Europeiska unionen är grundad på principen om insyn, vilket anges i artiklarna 1 och 6 i EU-fördraget, liksom i artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

EU har från början förespråkade en beslutsprocess som är så öppen och nära medborgarna som möjligt. Europaparlamentet är genom sin själva natur det första att främja allmänhetens tillgång till beslutsprocessen, eftersom skiljaktiga åsikter om lagstiftningsarbetet och det övriga arbetet bidrar till att öka EU-medborgarnas förtroende för EU:s institutioner.

För närvarande är allmänhetens tillgång till EU-institutionernas handlingar förhållandevis god. Det är dock uppenbart att EU:s lagstiftning från 2001 om rätten till tillgång behöver uppdateras.

År 2006 bad parlamentet kommissionen att lämna in förslag till ändringar av förordningen, och föreslog flera rekommendationer:

- Alla förberedande handlingar till rättsakter bör vara direkt tillgängliga för allmänheten.
- Man bör upprätta en enda gemensam portal för förberedande handlingar.

Kommissionen tog hänsyn till dessa rekommendationer, som även inkluderades i ett nytt förslag till förordning 2008.

Under beslutsprocessen ställs de inblandade parterna inför olika uppfattningar, som ibland motsäger varandra. Förhandlingar leder till det mest godtagbara beslutet för alla inblandade. EU:s medborgare måste upplysas om den process som har lett fram till de antagna besluten, eftersom dessa beslut har direkt inverkan på deras liv.

**Marianne Mikko (PSE).** – (ET) Mina damer och herrar! Demokrati grundas på insyn och öppenhet. Detta är särskilt viktigt nu när vi närmar oss Europaparlamentsvalet i juni.

En förenkling av webbmiljön skulle bidra till att öka valdeltagandet i Europaparlamentsvalet. Om vi förser medborgarna med fullkomligt begriplig information om företrädarnas verksamhet och Europaparlamentets verksamhet i allmänhet, kommer vi att kunna intressera unga och gamla för det vi gör. E-parlamentet är ett mycket välkommet initiativ.

På grundval av sökkriterierna bör all information om företrädarnas arbete vara tillgänglig för medborgarna. Jag håller med föredraganden om att enskilda utöver plenarförsamlingens verksamhet även bör få tillgång till utskottens och delegationernas arbete. Medborgarna måste kunna få en fullständig bild av vår verksamhet.

Jag stöder också tanken att inrätta ett gemensamt register för information och handlingar. Det är viktigt att medborgarna kan följa förfaranden som är av intresse för dem och komma åt alla handlingar från ett och samma ställe. Upprättandet av en gemensam portal kommer att ta tid, men vi bör gå i den riktningen. Det är vår väg nu och i framtiden. Jag stöder Marco Cappatos betänkande.

**Marian Harkin (ALDE).** – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera min kollega Marco Cappato till hans betänkande. Det är viktigt att vi diskuterar det här i parlamentet.

När vi talar om ansvarsskyldighet och insyn måste vi börja med oss själva, och det innebär samtliga EU-institutioner. Jag håller med om mycket i detta betänkande. Jag har ett par invändningar. Vi måste till exempel se till att all information som vi tillhandahåller om ledamöternas verksamhet är heltäckande, annars kommer det att sluta med att vi vet priset på allt men värdet på intet. Med detta menar jag att arbetsbördan verkligen är mycket bred. Det rör sig inte bara om närvaro i utskott eller vid plenarsammanträden. All sådan information om ledamöters verksamhet skulle behöva omfatta all verksamhet. Annars skulle en del mycket värdefullt arbete som inte koncentreras till parlamentet kunna gå förlorat, eftersom det skulle vara osynligt.

Beträffande min kollega Luca Romagnolis kommentarer om att hans goda arbete inte uppmärksammades av medier vill jag säga att det bara är nyheter om man inte gör sitt arbete.

Avslutningsvis vill jag säga att kärnan i denna fråga är att det borde råda insyn när vi handlar i egenskap av lagstiftare. Jag håller med Michael Cashman om att alla medborgare borde veta hur deras ministrar röstar i rådet. Det är mycket viktigt. Annars spelar vi brigaden "skyll på Bryssel" i händerna när något går snett på hemmaplan.

**Hans-Peter Martin (NI).** – (DE) Herr talman! Min erfarenhet liknar antagligen miljoner andra EU-medborgares. Fru kommissionsledamot, jag kom till parlamentet 1999 med en hel del entusiasm, som inte var mindre än den entusiasm som ni fortfarande visar. Sedan gjorde jag det så många andra medborgare gör. Jag ville få veta någonting, och det var: hur fattas besluten? Vart går pengarna? Vem tar emot dem? Fler och fler väljare har kommit till mig och sagt: vi vet inte var vi har EU. Det var också min erfarenhet. Olyckligtvis upptäcker man sedan att det bakom många beslut finns en överlagd avsikt att dölja den oansvarighet som fortfarande förekommer inom institutionerna, inklusive en lagstiftande församling med otydlig uppgift. Jag kan endast uppmanera er att hålla fast vid beslutet att gå längre än Marco Cappatos betänkande, och göra denna grundläggande information tillgänglig. Det skulle vara en bedrift, vilket jag säger efter tio år.

**Carlos Coelho (PPE-DE).** – (PT) Herr talman, fru Wallström, mina damer och herrar! Principen om insyn är en grundläggande princip för Europeiska unionen. Genom den stärks våra institutioners demokratiska karaktär och medborgarnas delaktighet i beslutsprocessen underlättas. På det sättet garanteras större legitimitet

för offentliga myndigheter genom att göra dem mer effektiva och ansvariga inför befolkningen. Jag stöder principen att alla demokratiska institutioner ska vara skyldiga att se till att deras verksamhet, handlingar och beslut offentliggörs. Tillgång till handlingar är en grundläggande del av det solidariska samarbetet mellan EU:s institutioner.

I samband med undersökningen av CIA:s verksamhet i EU kritiserade jag kraftfullt rådet för att ha kränkt detta solidariska samarbete, på grund av att det införde fullständiga och partiella inskränkningar för tillgången till viktiga handlingar. Det är också skälet till att jag välkomnade EG-domstolens beslut i Turcomålet, där den drog slutsatsen att rådets rättstjänst i princip är skyldig att avslöja sina yttranden i ett lagstiftningsförfarande. Dessa yttranden skulle kunna vara avgörande för att förstå beslutsprocessens inriktning.

Jag instämmer i att revideringen av 2001 års förordning bör fortsätta, inte bara för att åtgärda de brister som sedan dess har upptäckts i den, utan även för att införliva senaste rättspraxis, särskilt domen i Turcomålet. Icke desto mindre måste vi klart respektera vår rättsliga grund. Vissa av föredragandens förslag går mycket längre än vad som är tillåtet enligt den rättsliga grunden, vilket redan har påpekats av Luis Herrero-Tejedor och Michael Cashman.

Vissa av reglerna för nationella parlament har exempelvis ingen rättslig grund. I domen i Turcomålet erkänner EG-domstolen själv att tillämpningen av förordningen måste ske med respekt för balansen mellan offentliggörandets risker och det allmänintresse som tjänas genom att göra handlingen tillgänglig. I vissa fall lägger Marco Cappato fram förslag som enligt mig hotar denna balans.

**Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE).** – (RO) Jag skulle vilja betona att medan Marco Cappato i början hade brett stöd för sitt initiativ, har de 18 ändringar som infördes i ett senare skede lett till att detta stöd har gått förlorat.

Icke desto mindre stöder jag uppfattningen att allmänhetens tillgång till parlamentets, rådets och kommissionens handlingar är avgörande för att föra Europeiska unionen närmare dess medborgare. Jag skulle först av allt vilja betona behovet av att offentliggöra de viktigaste handlingarna som upprättas under kommittéförfarandet.

För det andra anser jag att det vore en bra idé att på Europaparlamentets webbplats, i delen för personliga profiler med detaljer om varje parlamentsledamots verksamhet, även offentliggöra de ändringsförslag som läggs fram av parlamentsledamöterna i deras utskott. Medborgarna behöver tydligt kunna se vilka ändringsförslag som lagts fram av ledamöterna under EU:s beslutsprocess, förutom betänkandena, resolutionerna och plenardebatterna.

För det tredje bör Europeiska rådet i egenskap av medlagstiftande institution vid sidan av parlamentet offentliggöra sina debatter precis som parlamentet offentliggör sina debatter. Rådet bör uppvisa öppenhet genom att offentliggöra sina debatter från och med nu, innan det genom Lissabonfördraget blir skyldigt att göra det.

**Ewa Tomaszewska (UEN).** – (PL) Herr talman! I de medborgerliga rättigheterna ingår rätten till information om verksamheten för de folkvalda företrädare som innehar viktiga offentliga funktioner. Detta gäller särskilt i fråga om EU:s institutioner, inklusive rådet, vars handlingar är svårare att få tillgång till. Informationsprogrammen på Internet bör vara användarvänliga och på ett enkelt sätt vägleda den som är intresserad till handlingen som efterfrågas. Men trots att många människor idag har tillgång till Internet, så har inte alla det. Vi behöver tillgång till offentliggjorda dokument på biblioteken, och sammanfattningar som är mer tillgängliga för personer som inte har så stor läsvana. Vi bör dock överväga om man ska offentliggöra fullständiga referat från de politiska gruppernas diskussioner.

**Charlotte Cederschiöld (PPE-DE).** - Herr talman! Öppenhet! Öppenheten har verkligen genomgått en dramatisk förändring i EU – det tror jag kommissionären verkligen håller med om – sedan vi har fått tillämpningen av förordning 1049 och hemsidorna.

Jag vill också understryka att jag tycker att kommissionen och kommissionsledamoten under senare år har kommit med väldigt fina och bra bidrag i denna fråga. Från början var det inte så lätt, men jag tycker att samarbetet under de senare åren har varit väldigt bra, vilket ni ska ha en eloge för. Alla bara skäller ständigt över kommissionen, vilket jag inte tycker är riktigt rättvist i alla sammanhang.

Naturligtvis kan man inte ha det på det sättet att RIF-lagstiftning inte är öppen när det gäller motiveringarna. Det har ju Alexander Alvaro fullständigt rätt i. Det är ju omöjligt. Men att gå så långt att exempelvis en

tjänsteman eller europaparlamentariker varje dag ska lämna en rapport om vad man har gjort varje dag är ganska orimligt. Till sist ägnar man halva dagen åt att skriva en rapport om vad man har gjort.

Jag vill avsluta med att säga att vi stöder Cappatos betänkande så länge det leder till en rättssäker, tydlig lagstiftning som inte är onödigt byråkratisk.

**Bogusław Rogalski (UEN).** – (PL) Herr talman! Om vi förutsätter att demokratiska system enligt rättsstatsprincipen bör kunna utfärda bestämmelser som är tvingande för medborgarna, bör vi se till att det finns insyn och öppenhet i institutionernas verksamhet. I praktiken bör sammanträdena och debatterna i demokratiska lagstiftningsorgan, liksom deras omröstningar, så långt som möjligt vara öppna, och förslag till lagstiftning bör vara tillgängliga för allmänheten. Olyckligtvis fungerar rådet ofta på ett sådant sätt att det är svårt att koppla samman en handling med ett förfarande, vilket sedan gör det omöjligt för medborgarna att få tag på dessa handlingar.

Som vi vet spelar Internet en oerhört viktig roll i att ge medborgarna tillgång till EU-handlingar. Vi behöver därför en enda EU-portal som underlättar tillgången till handlingar, förfaranden och institutioner. Vi bör slå fast gemensamma regler för genomförandet av administrativa förfaranden, samt för framläggande, klassificering, registrering och spridning av handlingar. Vårt parlament måste föregå med gott exempel för de övriga institutionerna.

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Herr talman! Jag noterade noggrant vad föredraganden sa. Det rör sig om två kategorier i detta sammanhang: tillgång till information om EU:s lagstiftningsarbete och tillgång till dokument utanför lagstiftningsområdet. I förhållande till det förstnämnda stöder jag det som kallas aktiv insyn, som syftar till informationsfrihet enligt normen, och en mycket begränsad användning av hemliga sammanträden och mötesdokument på rådsnivå. Jag anser att vi bör veta hur våra ministrar röstar, så att de kan hållas ansvariga och vi kan sätta stopp för den kultur av "skyll på Bryssel" som råder i de nationella parlamenten. Jag förespråkar också enkel tillgång till uppgifter om parlamentsledamöternas närvaro och röstning på alla nivåer i det parlamentariska arbetet.

Vi är utvalda av medborgarna för att utföra ett arbete, och vi har rätt att hållas ansvariga inför dem. Att å andra sidan föreslå att alla politiska grupper och partisammanträden ska vara öppna för allmänhetens insyn är klart nonsens och ett sätt att undergräva en dagordning. Jag är inte rädd för insyn. Vi gör ett hedervärt arbete här som politiker, och vi måste stå upp för vårt yrkes värdighet.

**Carlo Fatuzzo (PPE-DE).** – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är fullkomligt övertygad om att Marco Cappato i sitt betänkande försiktigt har undvikit att trampa de offentliga tjänstemän på tårna som är bekymrade över sin integritet och behovet att hålla vissa saker hemliga. Detta är säkerligen ett mycket starkt skäl till att godkänna betänkandet, men jag skulle också vilja vederlägga oron som vissa av oss hyser, vilka är rädda för att vår rätt till handlingsfrihet och integritet blir kränkt.

Låt oss titta på vad som händer när vi vänder på det hela och den offentlige tjänstemannen vill få reda på vad medborgarna gör. Vi får inte ha några hemligheter: i vissa av medlemsstaterna uppsnappas till och med telefonsamtal mellan man och hustru, mellan föräldrar och barn och så vidare. Vi bör absolut inte vara rädda för att medborgarna får reda på exakt hur lagarna utarbetas och besluten fattas i kommissionen eller i rådet, och det gäller också parlamentets lagstiftningsbeslut. Jag välkomnar detta initiativ.

**Czesław Adam Siekierski (PPE-DE).** – (PL) Tydlighet och insyn bör utgöra grunden för EU-institutionernas verksamhet. Endast om vi uppnår en lämplig insynsnivå kommer vår verksamhet att bli begriplig för medborgarna och därför komma dem närmare. Den institutionella krisen i unionen visar tydligt följderna av att välja fel strategi i denna fråga. Enligt min åsikt var det precis denna avfärdande inställning gentemot EU:s medborgare som ledde till att de institutionella reformerna slutade i fiasko och att man misslyckades med att ratificera Lissabonfördraget i Frankrike, Nederländerna och Irland.

Vi bör därför dra rätt slutsatser och vara medvetna om att den samhälleliga acceptansen av Europeiska unionens verksamhet bör vara vår grundläggande prioritering. I syfte att uppnå denna acceptans bör medborgarna vara medvetna om vad vi gör, hur vi fungerar och i sista hand vilka beslut vi fattar. Vi behöver en tydlig, övergripande och läsvänlig källa till information om samtliga EU-institutioners verksamhet. Europaparlamentets plats är helt i bräsch för denna förändring, eftersom det är den institution som är närmast EU:s medborgare. Vi bör komma ihåg att unionen upprättades för just dessa medborgare.

**Margot Wallström**, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! Tack för denna debatt och diskussion. Den är enligt min uppfattning svår att sammanfatta, men om jag skulle göra det så skulle jag upprepa vad några av er har sagt om att detta är en grundläggande del av en demokrati.

Jag föredrar att se det utifrån medborgarnas synvinkel: medborgarnas rätt att veta vad som händer och rätt till tillgång till information och handlingar och rätten att sedan kunna göra ett informerat val. Det här året kommer att vara av avgörande betydelse, eftersom Europas medborgare kommer att rösta den 7 juni. Det är naturligtvis högst relevant att de har tillgång till information.

Vi bär fortfarande en börda av historiska skillnader i kultur och åsikter om vad som bör offentliggöras och inte. Enligt min uppfattning brottas vi fortfarande med detta i vissa fall. Jag kommer från ett land där öppenhetsprincipen och tillgång till handlingar har en mycket lång tradition, medan fallet har varit det motsatta i andra medlemsstater: informationen är i första hand hemlig, och bara de saker som man beslutar inte ska vara hemliga bör offentliggöras. Detta måste vi också fortsättningsvis försöka ta itu med och hantera. Enligt min uppfattning framgår också alla kopplingar och inbördes kopplingar mellan alla dessa frågor i betänkandet, och vi måste betrakta det utifrån en politisk synvinkel.

Det förträffliga med Lissabonfördraget är att det faktiskt skulle utvidga rätten till information och tillgång till handlingar och förhoppningsvis bidra till att vi slutar att skylla på varandra, eftersom det också skulle ge oss en chans att följa vad som sker i Europeiska rådet. Michael Cashman med flera har nämnt detta, och jag anser att det är mycket viktigt för oss alla.

Jag hoppas att ni vet att ni kan räkna med att jag ska fortsätta att dagligen sträva efter att se till att kommissionen förbättrar tillgången till sina dokument. Vi kan se på vad vi gör i kommittéerna, vi kan förbättra vad vi gör i fråga om register och i fråga om ett antal punkter som Marco Cappato har tagit upp och som är givande för oss. Jag anser att ni bör fortsätta att pressa kommissionen, men ni har också visat att det även gäller parlamentet. Ni kan också förbättra öppenheten och insynen och bidra till dessa. Detta utgör verkligen en del av en starkare demokrati i Europa. Vi kommer att få chansen att arbeta med detta under förberedelserna inför valet till Europaparlamentet. Det kommer att bli ett av de ultimata testen för oss alla.

Tack så mycket för denna diskussion. Vi kommer att återkomma till den mycket snart, när vi diskuterar förordning (EG) nr 1049/2001.

**Marco Cappato**, *föredragande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill varmt tacka kommissionsledamoten. Jag nämnde inte detta tidigare, men i betänkandet erkänner man att det har skett en förbättring av den effektiva tillgången, av positiva svar på ansökningar om tillgång till handlingar. Det som jag har försökt att framhålla är behovet att ändra inställning, skulle man kunna säga, till ett paradigm där information redan utarbetats för att vara offentlig i det ögonblick som den framställs.

Fru Cederschiöld! Jag uppmanar inte till mer pappersarbete på grund av behovet att avslöja och offentliggöra allt, utan till ett system som redan inrättats för att se till att vi inte bara har tillgång till en handling när vi ber om den, utan att vi även har tillgång till uppgifter vid den tidpunkt som de framställs, medan vi naturligtvis ska respektera konfidentialiteten när det gäller politiska grupper och politiska gruppmöten. Detta är även riktat till Avril Doyle och Luis Herrero, som har gått sin väg.

Jag talar om mer och lättare tillgänglighet till uppgifter här. Detta innebär naturligtvis inte att grupperna inte längre kan hålla möten bakom stängda dörrar. Jag talar inte om en absolut och ideologisk skyldighet som gäller för ett möte, utan om att se till att infrastrukturen finns där, om vi vill ha den. Jag anser inte att det som Luis Herrero sa stämmer, att uppgifter om närvaro, omröstningar och så vidare sparas fullständigt och är fullständigt tillgängliga. Detta är inte sant. Protokollen finns tillgängliga för enskilda utskott, och uppgifterna kan bara sammanställas genom att göra en undersökning möte för möte.

Jag personligen har direkt drabbats av detta. En italiensk dagstidning publicerade en jätterubrik som sa att jag var mer frånvarande än någon annan, helt enkelt eftersom jag började i mitten av mandatperioden, och de grundade sina beräkningar på de få månaderna efter jag hade anslutit mig, och jämförde dem med närvaron för de tidigare tre åren. Detta är ett exempel för att visa att vi själva måste göra uppgifterna tillgängliga för att möjliggöra maximal öppenhet, för att förebygga manipulering och missbruk av dessa uppgifter.

Jag är väl medveten om att värdet på en parlamentsledamots arbete inte bara ligger i närvaro och frånvaro, men jag kan inte förstå varför vi själva ska halvt dölja dessa uppgifter, genom att öppna dörren till den värsta och mest demagogiska typen av manipulering. Jag hoppas därför att när det gäller dessa aspekter och aspekterna på funktionshindrades tillgång till uppgifter – jag kan inte föreställa mig varför gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har bett om en särskild omröstning om

detta – jag hoppas verkligen att vi inte får några överraskningar i sista minuten, eftersom jag anser att detta är av grundläggande vikt för alla. Herr talman! Tack för er förståelse.

**Talmannen.** – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 14 januari 2009 kl. 12.00.

*Skriftliga förklaringar (artikel 142)*

**John Attard-Montalto (PSE), skriftlig.** – (EN) I fråga om den sistnämnda så är detta inte fallet med alla ledamöter av kommissionen, och det är beklagligt att vi i nuläget inte kan offentliggöra uppgifter som är knutna till andra medel som mottagits. Det råder dock en allmän missuppfattning om våra intäkter.

För det första har alla ledamöter av Europaparlamentet hittills fått samma lön som ledamöterna i deras nationella parlament. Detta innebär att den maltesiska delegationen i Europaparlamentet får ett arvode som är identiskt med det som parlamentsledamöter får för att vara anställda och verka vid parlamentet både i Bryssel och Malta.

Det skulle kanske vara en bra idé om ledamöter av kommissionen och parlamentet skulle vara tvungna att fylla i granskade ekonomiska redovisningar av alla erhållna intäkter. Dessa redovisningar borde vara tillgängliga för allmänheten. Enligt min uppfattning skulle detta förslag kunna utgöra en balans mellan de två betydelsefulla frågorna om dataskydd och insyn.

**Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig.** – (FI) Herr talman! Jag instämmer i många av de frågor som tagits upp i detta betänkande, som vi ska rösta om på torsdag. I framtiden måste rådet se till att alla dess debatter, handlingar och uppgifter är öppna för allmänhetens insyn.

Jag stöder också förslaget i betänkandet att det bör finnas mer uppgifter på parlamentets webbplats om ledamöternas verksamhet och närvaro.

#### 14. Offentlig upphandling inom områdena för försvar och säkerhet (debatt)

**Talmannen.** – Nästa punkt är ett betänkande av Alexander Graf Lambsdorff, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om samordning av förfarandena vid tilldelning av vissa offentliga kontrakt för bygg- och anläggningsarbeten, varor och tjänster på försvars- och säkerhetsområdet (KOM(2007)0766 – C6-0467/2007 – 2007/0280(COD)) (A6-0415/2008).

**Alexander Graf Lambsdorff, föredragande.** – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! För närvarande hjälper vi till att skapa fred och stabilitet genom 13 EU-uppdrag runt om i världen. Nio uppdrag är redan avslutade. Under många av dessa operationer går väpnade styrkor, som ofta inkluderar poliser, från våra medlemsstater in i svåra förhållanden. Samtidigt vet vi alla att det fortfarande finns många fler oroscentrum och att efterfrågan på europeiska ingripanden i internationell politik snarare kommer att öka än minska, och tyvärr vet vi också att vi européer ofta inte befinner oss i en position för att kunna utföra våra uppdrag som vi verkligen skulle vilja, med optimal utrustning och på ett driftskompatibelt och strategiskt sätt. Vi måste åstadkomma detta, för vi är skyldiga våra soldater och de poliser som ingår i operationer runt om i världen detta. Detta mål är dock långt borta.

En anledning till detta är vår fragmenterade marknad för försvarsmateriel. Våra 27 medlemsstater hänger sig åt 89 olika, ibland till och med likadana, forskningsprogram. USA har bara 29 stycken. Samarbetet mellan medlemsstaterna i samband med produktutveckling är fortfarande alltför bristfälligt. Man föredrar så kallade traditionella leverantörer framför icke-traditionella, men kanske bättre, leverantörer, och det är detta som vi vill ändra på.

Varor och tjänster till ett värde av omkring 91 miljarder euro förvärvas varje år på den europeiska marknaden för försvarsmateriel. Av detta har EU bara infordrat anbud på 13 procent i genomsnitt. Det eländiga land som kommer sist i detta fall är, kan jag tillägga, Tyskland, med bara omkring 2 procent. Slutsatsen är att den inre marknaden för försvarsmateriel inte fungerar. Många viktiga innovationer inom denna högteknologiska näring kan inte användas, våra väpnade styrkor får inte den bästa utrustningen och skattebetalarnas pengar slösas bort. Till följd av detta blir välutvecklad försvarsmateriel allt dyrare, medan försvarsbudgeten förblir densamma eller till och med sänks. I denna situation står det klart vad allt handlar om. Det handlar inte om

större vapenutgifter, utan om att använda de medel som finns till hands på ett klokare sätt. Det är detta som vi måste göra. Det är vi skyldiga våra skattebetalare.

Parlamentet uppmanade därför kommissionen att lägga fram ett direktiv för denna sektor i ett betänkande från 2005. Det har kommissionen gjort, i överenskommelse med både parlamentet och rådet. Det var viktigt för oss, och för mig som föredragande, att president Nicolas Sarkozy uttryckligen nämnde EU:s marknad för försvarsmateriel i sitt tal om det franska ordförandeskapets prioriteringar. Därmed stod det klart att parlamentet, rådet och kommissionen skulle samarbeta för detta i en enad insats. Överenskommelsen vid första behandlingen är ett resultat av denna gemensamma politiska vilja. I morgon kommer vi – förhoppningsvis tillsammans – att lägga grunden till en ny europeisk rättslig ram, i vilken man ska se till att marknaden verkligen öppnas och säkerställa större insyn och konkurrens vid upphandling.

Vi måste också se detta direktiv mot denna bakgrund. I december antog vi med framgång direktivet om överföring av försvarsmateriel inom gemenskapen. Det direktiv som ligger framför oss i dag är den näst viktigaste byggstenen i det europeiska försvarsmaterielpaketet. Även om de två direktiven fungerar var för sig i teorin är de i praktiken beroende av varandra. Detta är ytterligare ett skäl till att det är så viktigt att slutföra vårt arbete om försvarsmaterielpaketet i morgon. Det kommer inte att innebära en revolution på marknaden över en natt, det är uppenbart, men det är ett viktigt steg i rätt riktning, och det kan ta europeisk säkerhets- och försvarspolitik ett stort steg framåt.

Jag skulle uppriktigt vilja tacka mina kolleger, skuggföredragandena Charlotte Cederschiöld, Barbara Weiler och Gisela Kallenbach för deras alltid rättvisa, ibland kritiska, men alltid konstruktiva samarbete. Jag skulle också vilja tacka rådet och kommissionen. Alla som har engagerat sig har visat en underbar blandning av politisk vilja, professionalism och kompromissvilja.

Vi är alla skyldiga våra medborgare att genomföra konstruktiv politik för EU tillsammans. Jag hoppas att vi kommer att uppfylla denna skyldighet i morgon på vårt behörighetsområde genom att anta detta paket. För övrigt borde vi föra denna debatt i Bryssel och inte i Strasbourg. Tack så mycket.

**Charlie McCreevy**, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag be om ursäkt för min svaga röst. Jag är väldigt förkyld.

Ni ska rösta om ett förslag till direktiv om upphandling inom områdena för försvar och säkerhet som kommissionen lade fram i december 2007 som en del av det så kallade "försvarspaketet". Detta förslag är ett stort steg framåt mot att inrätta en europeisk marknad för försvarsmateriel, som i sig självt är ett viktigt bidrag till unionens säkerhets- och försvarspolitik. Detta direktiv är med andra ord ett politiskt mycket betydelsefullt instrument som kommer att bidra till att stärka Europas försvarskapacitet, göra de offentliga utgifterna mer effektiva och förbättra våra medborgares säkerhet.

Förhandlingsprocessen för förslaget har gynnats av det nära samarbetet mellan parlamentet, rådet och kommissionen. Därför vill jag varmt tacka föredraganden, Alexander Graf Lambsdorff, för hans koncentrerade och effektiva arbete för att nå en överenskommelse med rådet vid första behandlingen. Jag vill också tacka skuggföredragandena för deras konstruktiva samarbete. Jag vill också gratulera det franska ordförandeskapet, tillsammans med det slovenska ordförandeskapet, till att de drev på förhandlingarna i rådet på ett framgångsrikt sätt. Sist men inte minst vill jag tacka det tjeckiska ordförandeskapet för dess engagemang i att slutföra detta ärende.

Kommissionen välkomnar den text som nu ligger framför oss. Det nya direktivet är skräddarsytt för säkerhets- och försvarsupphandling. Det kommer att ge upphandlande myndigheter den flexibilitet som de behöver för att förhandla fram kontrakt som ofta är mycket komplexa och känsliga. Det kommer också att ge dem möjlighet att be om särskilda säkerhetsklausuler för att skydda hemlighetsstämplade uppgifter och garantera deras försörjningstrygghet. Allt detta gör direktivet till ett instrument som medlemsstaterna kan tillämpa på de flesta av sina försvarsupphandlingar utan att riskera sina säkerhetsintressen.

Det nya direktivet kommer också att gälla för känsliga upphandlingar på det icke-militära säkerhetsområdet. Denna strategi är i linje med dagens strategiska miljö, där transnationella hot och ny teknik har suddat ut skiljelinjen mellan militär och icke-militär, inre och yttre säkerhet. Man kan inte bortse från denna utveckling inom offentlig upphandling; i fall där exempelvis utrustning för polisstyrkor har egenskaper som liknar dem för försvarsutrustning är det logiskt att tillämpa samma bestämmelser för upphandling.

Allt detta kommer att medföra stora fördelar: med det nya direktivet kommer medlemsstaterna att kunna begränsa användningen av undantaget inom ramen för artikel 296 i EG-fördraget till särskilda fall. Följaktligen kommer principerna för den inre marknaden slutligen att gälla för betydelsefulla delar av försvars- och



säkerhetsmarknaderna i Europa. Rättvisa och öppna bestämmelser om offentlig upphandling kommer att bli tillämpliga över hela unionen och ge företagen möjlighet att lättare genomföra en upphandling i andra medlemsstater. Europeiska industrier kommer att få en mycket större "hemmamarknad" med längre tillverkningsserier och stordriftsfördelar. Detta kommer i sin tur att minska kostnaderna och leda till lägre priser.

I slutändan kommer vi att nå en större öppenhet på marknaderna, till fördel för alla: industrierna kommer att bli mer konkurrenskraftiga, militära styrkor kommer att få mer valuta för pengarna och skattebetalarna kommer att gynnas av större effektivitet inom offentliga utgifter. Allt detta är också ett resultat av ert arbete och era ansträngningar. Jag vill därför tacka er igen och gratulera er till detta.

**Charlotte Cederschiöld, för PPE-DE-gruppen.** – Herr talman! En europeisk försvarsmaterielmarknad skapar man inte över en natt, men föredraganden har byggt upp ett förtroendefullt samarbete som har hjälpt oss att tillsammans med rådet, och inte minst kommissionen, ta ett första, mycket viktigt steg. Nu ingår försvarsmateriel tydligt i inre marknadens spelregler, vilket bör bidra till lägre priser. Med den öppnare marknaden följer ökad europeisk konkurrenskraft och effektivare materielproduktion.

Den franska regeringen förtjänar också en eloge för sin konstruktiva roll, men mest har givetvis föredraganden, Lambsdorff, betytt. Jag vill även tacka försvarsindustrin för värdefulla bidrag, vilket har ökat flexibiliteten. Många element från 2004 års upphandlingsdirektiv förs här vidare. Samtidigt visas respekt för nationella säkerhetsintressen och särskilda villkor för t.ex. leverans och informationstrygghet. Tillämpningen av artikel 296 finns kvar enligt gällande regelverk, men missbruk förhindras. Det borde även industrin välkomna. Genomförandet av direktivet kan ju industrin fortsätta att påverka liksom utvecklingen av ny praxis.

Vi är glada i parlamentet att rådet har kommit oss till mötes vad gäller tröskelvärden och öppenhet – för att ta ett par exempel på Europaparlamentets, IMCO:s och föredragandens många framgångar. Personligen är jag glad att de mest kontroversiella frågorna har kunnat lösas med befintlig EG-rätt. Om parlamentet, som jag tror och hoppas, samlas till ett brett stöd för detta betänkande, har ett betydelsefullt och logiskt steg tagits.

Varmt tack till alla kolleger och aktörer som deltagit för en konstruktiv och spännande process.

**Barbara Weiler, för PSE-gruppen.** – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I slutet av förra året kunde man läsa några anmärkningsvärda rubriker som tillkännagav att "världen återupprustas", "vapenhandeln blomstrar", "försvarsindustrin – dyr på grund av konkurrensbrist" och andra fall av korruption i både Tyskland och andra EU-länder. Vi socialdemokrater motsätter oss fullständigt denna typ av kapprustning, denna ökade vapenframställning och också låtgåattityden gentemot korruption. Vi instämmer med våra landsmän i denna fråga.

Målen med detta lagstiftningspaket, med dessa två direktiv om överföring och upphandling som vi diskuterar här i dag, är att se till att det inte bara handlar om konkurrenskraft, utan även om att sätta stopp för slöseriet med skattebetalarnas pengar på produktion av försvarsmateriel och förebyggande av korruption. Detta är tillräckligt bra skäl för att socialdemokraterna ska godta resultatet.

Det kommer att inrättas en europeisk rättslig ram för att tilldela kontrakt för varor och tjänster på området försvar och säkerhet, det kommer att skapas mer samarbete mellan medlemsstaterna, med andra ord inga onödiga överlappningar och inga vapenföretag som vilseleder medlemsstater, och det kommer att bli mer konkurrenskraft totalt sett och färre undantag enligt artikel 296.

För oss ledamöter – för alla grupper, tror jag – var det viktigt för oss att ha infört direktivet om rättsmedel, med andra ord det direktiv som Jean-Claude Fruteau utarbetade. För rådet var det inte alls så entydigt. För oss var det viktigt att det skulle finnas sanktioner i händelse av korruption, till och med ned till undantag från kontrakt. Jag anser att detta är något nytt för denna industri, som hittills har varit bortskämd.

Men det var också viktigt för oss att resultaten är genomförbara i alla de 27 medlemsstaterna. Även om bara sex eller sju medlemsstater har sin egen produktion och några färre är engagerade i handel, är det viktigt att 27 stater står bakom oss. Vi har lyckats med detta. Jag är inte säker på om allt kommer att fungera så som vi har tänkt oss, och därför har vi lagt till att parlamentet ska fortsätta att utöva en viss kontroll. Vi vill hållas informerade, inte bara per automatik av kommissionen, utan vi vill få information om resultaten och om införlivandet av detta paket med direktiv.

I framtiden kommer vi att ha en ännu starkare europeisk inre marknad och uppnå europeiska befogenheter, som Nicolas Sarkozy naturligtvis har planerat. Därefter måste Europaparlamentet, som en vald institution inom EU, medverka i verklig kontroll, en kontroll som vi har i de nationella parlamenten, men inte ännu i

Europaparlamentet. Det här är dock en mycket viktig uppgift för framtiden. I Tyskland har vi till exempel bränt oss på fingrarna flera gånger på produktion av försvarsmateriel och höjda priser. Vi har Eurofighter – ett orimligt dyrt, om inte *det* dyraste, projektet – och jag är säker på att alla medlemsstater har liknande erfarenheter.

Slutligen vill jag uttrycka mitt tack. Samarbetet var mycket konstruktivt, och resultaten är dessutom viktiga. Men jag skulle helt öppet vilja säga att parlamentets förfarande var oacceptabelt. Att nå kompromisser med rådet och kommissionen vid första behandlingen bör inte vara parlamentets uppgift. Av denna anledning måste detta förfarande bli ett absolut undantag i framtiden. Det var faktiskt inte nödvändigt för detta lagstiftningspaket. Vi bör stå på oss och omedelbart efter omröstningen göra oss av med denna typ av förfarande för icke-parlamentariskt arbete.

**Cristian Silviu Buşoi**, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera min kollega, Alexander Graf Lambsdorff, till hans utmärkta betänkande. Jag vet att han engagerade sig djupt i detta mycket betydelsefulla arbete. Jag anser att det är nödvändigt att skapa en europeisk marknad för försvarsmateriel och att upprätta en rättslig ram för detta för att utveckla den europeiska säkerhets- och försvarspolitik (ESFP) ytterligare.

Jag välkomnar också den viktiga prestationen att principerna i fördraget, framför allt om insyn, icke-diskriminering och öppenhet, också kommer att genomföras på försvars- och säkerhetsmarknaden, och detta kommer, vilket redan nämnts, att leda till en förbättring av effektiviteten av försvarsanslagen.

Det har fastställts en uppsättning regler om upphandlingskontrakt på säkerhets- och försvarsområdet i kommissionens förslag och i Lambsdorffs betänkande, med vilka den europeiska marknaden för försvarsmateriel kan fungera ordentligt.

Jag vill hänvisa till åtminstone två stora förbättringar för både leverantörer och upphandlande myndigheter som syftar till att skydda säkerheten i EU och dess medlemsstater. Här vill jag nämna de bestämmelser som är knutna till försörjningstryggheten, nämligen information om anbudsgivare och underleverantörer som tillhandahåller upphandlande myndigheter och de åtaganden som anbudsgivarna måste göra för att garantera försörjningstryggheten. Å andra sidan skyddas anbudsgivare också av införandet av prövningsförfarandet, vilket garanterar att tilldelningsförfarandet är rättvist och att ingen diskriminering sker.

Insynen i arbetsprocessen ökar i och med förslaget, men medlemsstaterna bör inte alls vara tveksamma till det eftersom deras säkerhetsintressen skyddas, i synnerhet genom ett upprätthållande av undantagen från offentliggörande av uppgifter när säkerhetsintressen står på spel.

Sammanfattningsvis vill jag betona att det är mycket viktigt för oss att ha en europeisk marknad för försvarsmateriel. Samtidigt bör vi, när vi diskuterar denna fråga – den europeiska marknaden för försvarsmateriel – eller kanske om vi diskuterar känsligare frågor som motkrav i framtiden, allvarligt överväga varje enskild medlemsstats strategiska intressen och konkreta situation.

**Mieczysław Edmund Janowski**, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Alexander Lambsdorff har gjort ett utmärkt arbete. Jag vill gratulera honom. Användningen av offentliga medel har alltid rört upp starka känslor. Detta stämmer särskilt bra i fallet med upphandling för armén eller försvarsstyrkor. Det handlar om stora penningssummor, och vi måste välja ut tillverkare och tjänsteleverantörer som tillhandahåller de bästa tjänsterna i stället för de billigaste lösningarna. Vi måste få hög kvalitet till ett rimligt pris.

Vi måste också överväga hur genomgripande allt arbete ska vara och kvaliteten på de använda materialen, liksom särskilda frågor som konfidentialitet, till och med sekretess, särskilt i förhållande till avgörande ärenden. Dessa ärenden hör också till frågorna om att kompensera och garantera en avkastning på investerat kapital. Jag menar att vi måste återkomma till detta ämne. Jag anser att den ståndpunkt som läggs fram i förslaget till direktiv är korrekt. Enligt min mening kommer de föreslagna lösningarna att öka effektiviteten i det europeiska systemet för öppet anbudsförfarande på försvarsområdet. De förtjänar vårt godkännande.

**Gisela Kallenbach**, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja tacka föredraganden för hans konstruktiva samarbete, eftersom detta samarbete, på grund av all den berättigade kritiken mot förfarandet vid första behandlingen, faktiskt var förutsättningen för att parlamentets röst skulle höras tydligt under trepartsdialogen.

I dag beslutar vi om en kompromiss när det gäller ett föremål för handel, den tidigare marknaden som var begränsad till bara några få medlemsstater. Det har varit en riktigt intressant erfarenhet för mig bara detta

att få uppleva att principiella förespråkare för den inre marknaden och konkurrensen gör allt vad de förmår för att även i fortsättningen få möjlighet att använda nationellt beslutsfattande och isoleringsmekanismer. De lyckades inte, och detta är inte bra.

Vad berodde detta på? Det berodde på att mer konkurrens inom handeln med försvarsmateriel förhoppningsvis kommer att resultera i att vi i framtiden rör oss från dikterade priser och när det gäller möjligheten att mindre offentliga medel kommer att anslås till detta och användas mer effektivt. Detsamma gäller för minskningen av korruption. Det är vi skyldiga våra medborgare. Det är också tydligt att entydiga upphandlingsvillkor nu kommer att gälla, som kommer att leda till mer öppenhet i samband med tilldelning av kontrakt och som också kommer att ge små och medelstora företag en verklig möjlighet att komma in på marknaden. Dessutom har alla tänkbara kryphål för att undvika upphandlingsförfarandet också minskats, och man måste komma överens med kommissionen om eventuella planerade avvikelser på förhand. Det köpsläende som hittills har varit förbjudet enligt lag, men som trots detta har varit vanligt förekommande, har inte legaliserats genom detta direktiv. Sist men inte minst kan nu rättsmedel användas för första gången.

Jag hade hoppats att vi skulle europeisera det ytterligare, minska gränsvärdena och på så sätt få större insyn, men detta är ett stort steg i rätt riktning och jag ser fram emot dess införlivande.

**Tobias Pflüger, för GUE/NGL-gruppen.** – (DE) Herr talman! Detta direktiv är en del av försvarspaketet, vars kontext är, och jag citerar, "en strategi för en starkare och mer konkurrenskraftig försvarsindustri i EU". Den huvudsakliga riktlinjen, som när det gäller så många saker, är en fri marknad även för försvarsmateriel, med andra ord vapen, och vapen är till för att döda och föra krig. Syftet med direktivet är att förbättra effektiviteten och konkurrenskraft inom den europeiska vapenindustrin. Hannes Swoboda var tydlig i den tidigare debatten. Han sa att vi behöver bättre ingångsvillkor för den europeiska vapenindustrin när det gäller konkurrens, särskilt från Förenta staterna.

År 2005 blev för första gången medlemsstaterna gemensamt den världsledande vapenexportören. Av denna export kommer 70 procent från de fyra stora nationerna Frankrike, Tyskland, Storbritannien och Italien. De viktigaste importstaterna är staterna i Mellanöstern. Vi bör inte oroa oss för en mer effektiv vapenindustri, utan snarare nedrustning, och till skillnad från effektiviteten inom vapenindustrin finns det inget direktiv för detta. Det är fullständigt uppenbart vad detta egentligen handlar om.

**Andreas Schwab (PPE-DE).** – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle också vilja uttrycka mitt uppriktiga tack till föredraganden från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, men också underutskottet för säkerhet och försvar och dess ordförande, samt föredraganden för yttrandet om Lambsdorffbetänkandet, min vän Karl von Wogau.

Vi talar inte om vapenexport till stater utanför EU:s inre marknad här, utan diskuterar bara frågan om hur försäljningen och handeln med vapen på EU:s inre marknad, det vill säga i EU:s 27 medlemsstater, kan göras mer kostnadseffektiv och mer ändamålsenlig. Jag välkomnar mycket varmt att parlamentet har intagit en gemensam ståndpunkt i detta fall, eftersom medborgarna till följd av detta till sist kommer att göra betydande besparingar på en marknad på omkring 70 miljarder euro per år, och därför kan på sätt och vis en fredsvinst betalas ut.

Detta arbete och – jag är lite besviken över att så få företrädare för rådet är här i dag – detta beslut är oerhört välkommet mot bakgrund av en oerhört svår tidigare diskussion mellan medlemsstaterna. Även om jag instämmer i yttrandet om de svårigheter som man upplevde i trepartsmötet, som uttrycktes av socialdemokraterna, måste jag säga att vi en dag kommer att skapa en milstolpe i EU:s försvarspolitik med detta. Jag är ännu mer besviken på att så få kolleger vill närvara vid detta beslut.

Denna förmiddag firar vi eurons tioårsdag. Jag hoppas att vi också kan se tillbaka på den här dagen om några år, som en milstolpe i EU:s samarbete mellan medlemsstater på försvarsområdet samt det utrikes- och säkerhetspolitikiska området, eftersom det i framtiden i princip kommer det att bli så att alla eventuella krav som vi fastställer i vår egen medlemsstat också automatiskt kommer att gälla i alla andra medlemsstater. Detta innefattar en stort förtroende i förskott som medlemsstaterna nu har blivit villiga att ge. För detta är jag särskilt tacksam.

Men jag skulle också vilja tacka kommissionen, som har lagt ned mycket energi på detta direktiv, övervunnit oppositionen i medlemsstaterna och på ett konstruktivt sätt har försökt att hjälpa parlamentet att finna en väg genom den snärviga undervegetationen av lagstiftning om offentlig upphandling. De positiva punkterna har redan nämnts, däribland de förbättringar av upphandlingslagstiftningen som kommer att göras, och jag vill inte upprepa dessa.

Med paketets andra del, som syftar till att skapa denna äkta europeiska inre marknad för försvarsmateriel, har vi faktiskt kommit ytterligare ett viktigt steg på vägen. Detta stärker också EU:s självständiga förmåga att möta internationella kriser, ett arbete som Karl von Wogau särskilt har ägnat sig åt i underutskottet för säkerhet och försvar. Om det då, som man nyligen beskrev, är möjligt med en självständig operation som utförs av Europeiska unionen i Afrika under ledning av en irländsk general med en polsk ställföreträdare och trupper som omfattar medlemmar från 15 olika medlemsstater, då visar det hur långt EU har kommit när det gäller att bygga ett försvarets Europa. Vi måste gå längre på denna väg. Tack så mycket.

**Joel Hasse Ferreira (PSE).** – (PT) Herr talman! För det första skulle jag vilja visa erkänsla för föredraganden, Alexander Lambsdorff, och skuggföredragandena, särskilt Barbara Weiler.

Jag anser att det är grundläggande att vi går mot en integrering av nationella försvarsmarknader och till och med en strategisk samordning av deras produktion. Vi måste göra framsteg, med alla nödvändiga egenskaper och försiktighetsåtgärder, när det gäller att tillämpa de grundläggande reglerna för den inre marknaden för försvarsindustrin, genom att öka öppenheten i de upphandlingsförfaranden som genomförs och i de kontrakt som tilldelas som omfattar EU:s medlemsstater. Men samtidigt måste vi bidra till att få till stånd förutsättningar som kommer att göra europeisk utrustning och materiel mer konkurrenskraftig på världsmarknaderna.

Kommissionsledamot McCreevy! Det är viktigt för mig att detta direktiv ska kunna garantera förbättringar av den rättsliga ramen för offentliga upphandlingar på området försvar och säkerhet. Det måste främja byggandet av den inre marknaden, samtidigt som det naturligtvis ska respektera medlemsstaternas rättigheter och intressen, särskilt på säkerhetsområdet. Jag hänvisar i synnerhet till de som tillverkar vapen, ammunition samt försvars- och säkerhetsutrustning, som till exempel mitt eget land.

Jag skulle också vilja framhålla de bestämmelser som möjliggör en enklare tillgång för små och medelstora företag till denna marknad, särskilt genom att förbättra bestämmelserna för underleverantörskontrakt. Jag framhåller också möjligheten att i framtiden att göra ett större och djupare intryck på industristrukturen i syfte att skapa en äkta europeisk marknad för försvarsindustrin. Detta kan också bidra till att stärka forskning och utveckling, inte bara inom denna industri, utan också i en sektion av den europeiska industrin som när sig på deras utveckling.

Avslutningsvis anser jag att det skulle kunna hänvisas till den uppenbara länken mellan försvarsindustrin och unionens utrikespolitik. Men som svar på ett anförande som gjordes nyss skulle jag vilja citera en klassisk romare som sa: "om du vill ha fred, förbered dig för krig". Inom EU, som är en nästan pacifistisk supermakt, kallar vi denna industri för "försvarsindustri" och inte "krigsindustri", för vi vill ha fred, inte krig. Det är också av denna anledning som vi behöver försvarsindustrier.

**Janusz Onyszkiewicz (ALDE).** – (PL) Herr talman! USA lägger omkring 500 miljarder US-dollar på försvar. EU använder lite mer än 200 miljarder på detsamma. Men frågan är om de militära resurserna i EU:s medlemsstater verkligen återspeglar denna investering, så som är fallet i USA. När jag var försvarsminister mötte jag företrädare för industrin och talade om för dem att jag var ansvarig minister för det nationella försvaret, inte för det industriella försvaret. Jag anser att den typ av direktiv som vi diskuterar i dag, och som jag skulle vilja uttrycka mitt tack och min tacksamhet till Alexander Lambsdorff för, kommer att leda till att de stora summor som vi använder på försvar används på ett betydligt mer förståndigt och rimligt sätt, och att EU:s militära resurser kommer att återspegla hur mycket vi använder på försvar.

**Angelika Beer (Verts/ALE).** – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle åter vilja påpeka att vi talar om ett paket: resolutionen i december och dagens debatt. Först när vi betraktar de båda tillsammans – förordningen om överförande av försvarsmateriel inom gemenskapen och nu upphandlingsdirektivet – blir de begripliga.

Jag har utarbetat yttrandet från utskottet för utrikesfrågor. Vi hade ett politiskt centralt mål, nämligen att tillsammans med harmoniseringen av den europeiska vapenindustrin och avreglering inom EU bör vi samtidigt tillämpa strängare kontrollmedel när det gäller frågan om export utanför EU. Om vi ska ta upp de dåliga nyheterna bör vi nämna de goda också. Vid sitt sista möte för året antog rådet, under det franska ordförandeskapet, uppförandekoden som ett rättsligt bindande instrument. Detta är bra, och det är detta som parlamentet alltid har uppmanat till.

Jag skulle därför åter vilja påpeka att denna harmonisering som vi anser riktig – och inte bara harmoniseringen utan också utvecklingen av en sanktionsmekanism som ska användas om detta direktiv upphävs – nu också står under nationalstaternas och medlemmarnas kontroll. Vi kommer att följa denna process, och inte bara harmoniseringen, med stort intresse.

**Jacques Toubon (PPE-DE).** – (FR) Herr talman! Jag skulle också vilja ge mitt stöd till den linje som Andreas Schwab intog för ett stund sedan. Jag skulle vilja säga att antagandet av detta direktiv i dag är ett viktigt beslut, och detta tack vare de mycket anmärkningsvärda insatserna av vår föredragande Alexander Lambsdorff, skuggföredraganden Charlotte Cederschiöld, som jag tackar, och naturligtvis det franska ordförandeskapet som i slutet av förra året gjorde stora ansträngningar för att nå en kompromiss.

Det som vi gör i dag är i själva verket att avsluta en cykel som har varit anmärkningsvärt snabb, det vill säga några månader, och som omfattar både direktivet om den inre marknaden för försvarsmateriel, som antogs i december, uppförandekoden för export, som blev lag samtidigt, och slutligen detta direktiv, som förenar artikel 296 i fördraget med gemensamma regler om offentliga upphandlingar. Hela denna uppsättning, om man säger så, förbinder oss faktiskt att göra försvarsekonomin till en gemenskapsfråga. Detta kan naturligtvis verka missgynna önskan om suveränitet eller till och med försvarspolitikens själva kännetecken. Detta uppfattas faktiskt som en önskan om integrering av statens suveränitet.

Samma sak kommer att konstateras på det rättsliga området. Under hela det franska ordförandeskapets mandatperiod och sedan de portugisiska och slovenska ordförandeskapen har det gjorts enorma framsteg på ytterligare ett område där nationell suveränitet ville blockera ett avtal eller samarbete.

Genom att anta en sådan text anser jag i själva verket att vi bidrar till att få ett slut på den ideologiska debatten om EU-projektets art och utformning. Det är ett område och en befogenhet, och det kommer att erkännas alltmer på försvarsområdet och det utrikespolitiska området.

**Geoffrey Van Orden (PPE-DE).** – (EN) Herr talman! I egenskap av brittiska konservativa är vi i allmänhet starka förkämpar för öppna marknader, men som ett antal talare har bekräftat är det underliggande syftet med detta betänkande att stärka integrationen av ESFP och EU snarare än några verkliga ekonomiska fördelar. Det har verkligen inget att göra med att stärka försvarskapaciteten.

Jag inser att ett lättare tillträde för Storbritannien till vissa andra europeiska länders marknader i fråga om försvarsupphandling skulle kunna innebära vissa marginella fördelar. Men det är en mycket större fördel för andra att få tillträde till den brittiska marknaden, som har de största försvarsutgifterna – och Storbritannien har förresten redan den mest öppna marknaden för försvarsupphandlingar i Europa.

Det är särskilt oroväckande att en regering eller ett företag som har gjort en enorm investering i någon aspekt inom forskning och utveckling i försvaret inte längre får vara i stånd att återvinna investeringen under utvecklings- och produktionsfasen inom ramen för de regler som föreslagits. Det förväntas att utvecklingskontrakt öppnas för europeisk konkurrens, vilket innebär att en nationell regering lämnas utan medel för att kunna skydda immaterialrätt, arbetstillfällen eller exportmöjligheter. Detta kommer att bromsa forskningen och utvecklingen.

Det finns också andra problem med detta, men jag måste säga att detta betänkande inte är riktigt nödvändigt utifrån en försvarsrelaterad, industrirelaterad eller ekonomisk synvinkel.

**Ioan Mircea Pașcu (PSE).** – (EN) Herr talman! Direktivet om försvarsupphandlingar är ett viktigt steg mot både en europeisk marknad för försvarsmateriel och ESFP. Jag medger svårigheterna med att förena principerna om en fri marknad med ett obligatoriskt omdöme i fråga om försvarsfrågor, och gemensamma regler som täcker tilldelningen av offentliga upphandlingar med individuella förfaranden beträffande försvarsupphandlingar.

Denna mycket komplicerade uppsättning regler måste naturligtvis bestå det praktiska provet, för att försöka passa in motsatta element som insyn och sekretess, och gemensamhet och individualitet i samma fack kommer att kräva konstant kontroll och en beslutsamhet om att straffa alla individuella försök att favorisera det ena över det andra i ett ständigt försök att behålla en balans mellan alla dessa fyra element.

En ordentlig funktion kommer då att innebära både en funktion och en återspeglingsmekanism av beslutsamheten från EU-organens sida att fungera som skiljedomare på denna gryende europeiska marknad och av den sanna viljan hos nationella förespråkare för försvar och de medlemsstater som står bakom dem att respektera och följa dessa nya spelregler.

Ett par ord om motkrav. För länder som mitt, Rumänien, är motkrav, åtminstone i nuläget, en viktig mekanism för att garantera överlevnaden för vår nationella industri.

**Marian-Jean Marinescu (PPE-DE).** – (RO) Europeisk enhet och säkerhet har nu åter äventyrats av både den finansiella och ekonomiska krisen och energikrisen. Detta har åter visat att bara enhet och solidaritet gör det möjligt för oss att framgångsrikt ta itu med de centrala problemen i en modern värld.

Införandet av gemensamma, genomblickbara bestämmelser som styr upphandling på marknaden för säkerhet och försvarsmateriel är ett viktigt steg mot att skärpa EU:s säkerhetspolitik. Det är också en mekanism som är specifik för den marknadsekonomi som gör det möjligt för den europeiska industrin att med framgång konkurrera med stora globala aktörer, särskilt USA.

Ett sunt gemenskapsprogram måste inrättas så snart som möjligt för att behandla informationssäkerhet, medan ett adekvat kontrollsystem måste införas för export av säkerhets- och försvarsmateriel och utrustning till tredjeländer. Ratificeringen och genomförandet av Lissabonfördraget kommer att möjliggöra upprättandet av ett välstrukturerat samarbete på en permanent basis på det säkerhetspolitiska området, som är grundläggande för EU:s framtid.

**Bogusław Rogalski (UEN).** – (PL) Sedan 1990-talet har det stått klart att uppsplittringen av det europeiska försvaret har fått negativa ekonomiska återverkningar. Under de senaste 20 åren har resurserna till försvaret skurits ned, vilket har lett till lägre omsättning och sysselsättningsnivåer, samt nedskärningar i investeringar på forskningsområdet och inom ny militärteknik.

I dag har till och med stora medlemsstater svårt att finansiera nya försvarssystem. En europeisk försvarsteknik och försvarsindustriell grund borde skapas för att utveckla medlemsstaternas grundläggande försvarsförmåga. Detta steg är livsnödvändigt för att möta de globala utmaningarna på försvarsområdet.

Det är också viktigt att ha en harmoniserad europeisk ramlagstiftning som skulle göra det möjligt för medlemsstater att tillämpa gemenskapsbestämmelser utan att hota sina egna försvarsintressen. Vi får inte glömma ett viktigt element, nämligen införandet av ett kontrollförfarande. Det ska syfta till att garantera anbudsgivare effektivt rättsskydd, gynna öppenheten och förebygga diskriminering under upphandlingsförfarandet.

**Emmanouil Angelakas (PPE-DE).** – (EL) Herr talman! Även jag skulle vilja gratulera föredraganden, Alexander Lambsdorff, och skuggföredragandena till det viktiga arbete som de har gjort.

Det viktigaste kännetecknet för den europeiska marknaden är den fragmentering som florerar på nationell nivå. Export av produkter som hör samman med försvars- och säkerhetssektorn i fråga är föremål för nationella licensieringssystem som skiljer sig i fråga om förfarande, räckvidd och tidsfrister.

I denna nya lagstiftning främjas öppenhet, och man lägger grunden för att inrätta en enda öppen europeisk marknad för försvarsmateriel, som också är en grundfaktor för att stärka den europeiska säkerhets- och försvarsindustrin.

Det är också viktigt att det finns grundläggande bestämmelser som styr försörjningstryggheten och informationssäkerheten. Citatet från artikel 296 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen har också klargjorts, men är nu begränsat till faktiska undantag, såsom föreskrivs i fördraget och enligt EG-domstolens begäran.

För att avsluta skulle jag vilja påpeka att det är viktigt att det finns flexibla arrangemang som stärker de små och medelstora företagens roll, eftersom denna sektor sysselsätter tusentals arbetstagare i vissa medlemsstater.

**Nikolay Mladenov (PPE-DE).** – (EN) Herr talman! Jag vill också gratulera Alexander Graf Lambsdorff till hans utmärkta arbete, och naturligtvis skuggföredragandena, framför allt Charlotte Cederschiöld, men jag vill också understryka något som Jacques Toubon sa: det fantastiska arbete som det franska ordförandeskapet har uträttat i fråga om att nå en överenskommelse om detta direktiv.

Jag hoppas att vi, när vi återkommer till det om några år, kommer att inse att vi inte hade behövt vara rädda för att tala om en europeisk marknad för försvarsmateriel på grund av en gemensam europeisk marknad. Mer konkurrens ligger i Europas försvarsintresse och i Europas gemensamma intresse.

Jag vill belysa en del av detta direktiv som är mycket viktig för många medlemsstater. Detta gäller framför allt texten om anlitande av underleverantörer. Det gläder mig verkligen att de överenskommelser som nåtts med rådet och kommissionen om texten som rör anlitande av underleverantörer i hög grad har återspeglat det som parlamentet har arbetat för, nämligen en större insyn i fråga om anlitande av underleverantörer, för det andra att det inte råder någon diskriminering på nationell grund när underleverantörskontrakt utarbetas

och slutligen att nationella myndigheter har möjlighet att låta entreprenörer anlita underleverantörer för upp till 30 procent av deras kontrakt.

Detta syftar till att sammanföra industrin över hela Europa.

**Charlie McCreevy**, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka alla som deltagit i debatten. Det är tydligt att den befintliga texten är en kompromiss och att den som sådan inte kan införliva alla de förslag som framförts i syfte att förbättra den. Samtidigt har parlamentet dock många anledningar att vara nöjt.

För det första var det parlamentet som i sin resolution av den 17 november 2005 i grönboken om försvarsupphandlingar bad kommissionen att utarbeta detta direktiv. Det är följaktligen i mångt och mycket parlamentets förslag.

För det andra, vilket är ännu viktigare, har era insatser under processen varit till mycket stor fördel för den befintliga texten. Ett enormt antal ändringsförslag från betänkandet av utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd har införlivats, framför allt med avseende på räckvidd, bestämmelser om prövning och insyn.

Kommissionen kan godkänna alla dessa ändringsförslag och stöder därför texten. Vi är övertygade om att detta direktiv kommer att skapa förändring och bidra till en verklig europeisk marknad för försvarsmateriel. Det är faktiskt bara fem år sedan som idén om att bygga denna marknad med gemenskapsinstrument var ren science fiction för de flesta, men i dag är det på väg att bli verklighet. Vi bör inte låta detta tillfälle gå oss förlorat.

#### ORDFÖRANDESKAP: ROURE

*Vice talman*

**Alexander Graf Lambsdorff**, *föredragande*. – (DE) Fru talman! Jag skulle vilja uppmana min kollega Geoffrey van Orden att begrunda att den enda personen här som stöder honom är den tyska extremisten på den yttersta vänstern. Till Tobias Pflüger från vänstern skulle jag vilja säga att ett snabbt ögonkast på lagen kommer att göra det lättare att förstå den. Den handlar inte alls om export; den handlar om EU:s inre marknad.

Annars var det som Barbara Weiler sa korrekt. Hon sa att dessa produkter är dyra på grund av bristfällig konkurrens. Ja, när det saknas konkurrens är de dyra. Vi kommer förhoppningsvis att införa mer konkurrens på EU:s inre marknad. Detta kommer med säkerhet inte att göra dessa produkter billiga, men prissättningen kanske blir rimligare. Detta är en stor möjlighet, ett tillfälle för industrin att öppna nya marknader och ett tillfälle för medelstora företag att också penetrera dessa marknader. Men – och detta är mycket viktigt – det är också en viktig möjlighet för öppenhet och följaktligen för civilsamhället, som kommer att kunna hålla bättre uppsikt över hur marknaden är strukturerad och det som händer, samt för många icke-statliga organisationer.

Jag skulle vilja tacka Nickolay Mladenov och Jacques Toubon för deras hänvisningar till det ovanliga arbete som detta projekt medförde. Det är i grund och botten ett projekt under den andra pelaren, det vill säga att stärka EU:s säkerhets- och försvarspolitik genom att använda ett instrument från den första pelaren, nämligen ett direktiv om den inre marknaden. Utan det franska ordförandeskapets utmärkta medlingsarbete mellan medlemsstaterna – en oerhört svår uppgift – skulle det aldrig ha varit möjligt.

Vi måste utvidga dessa möjligheter. Det kommer att vara ett tillfälle för det politiska Europa. Det kommer att vara ett tillfälle för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och ett tillfälle för ett EU av värderingar och fred. Detta är ett tillfälle som vi inte får missa.

**Tobias Pflüger (GUE/NGL)**. – (DE) Fru talman! Jag skulle vilja framföra en begäran enligt artikel 145 i arbetsordningen. Om man tilltalas personligen har man möjlighet att ge ett kort svar.

Det kommer att bli uppenbart relativt snabbt vilka som är extremister här, om man tittar på vad allt detta handlar om. Det handlar om marknadsextremism, som är uppenbar på detta område. Jag sa att en mer effektiv försvarsindustri inom EU naturligtvis skulle påverka vapenexporten. Ingen kan förneka att så är fallet. Att påstå något annat skulle tyda på en total fixering vid EU.

**Talmannen**. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

*Skriftliga förklaringar (artikel 142)*

**Bogdan Golik (PSE), skriftlig. – (PL)** Jag skulle vilja betona vikten av förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om samordning av förfarandena vid tilldelning av vissa offentliga kontrakt för bygg- och anläggningsarbeten, varor och tjänster på försvars- och säkerhetsområdet, som jag kraftfullt stöder. Direktivet banar väg för att grunda offentlig upphandling på försvars- och säkerhetsområdet på ett kriterium som medger insyn utan att diskriminera anbudsgivare från andra EU-medlemsstater, medan det samtidigt garanterar säkerheten i dessa länder. Det är därför som det är så viktigt att kunna återopa den artikel i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen som föreskriver att dess bestämmelser kan åsidosättas om denna åtgärd är nödvändig för att skydda en EU-medlemsstats grundläggande intressen.

Gemensam produktion, gemensamma inköp, offentlig upphandling – särskilt när det gäller den mest tekniskt avancerade, och därmed den dyraste, utrustningen – kommer att ge den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken en bättre möjlighet att lyckas. Förslaget till ett direktiv, som jag stöder, är ett positivt steg mot att öppna marknaderna i EU:s medlemsstater och minska konkurrens mellan länder i sektorn, som skulle kunna använda gemensamma och kostnadseffektiva lösningar.

Samtidigt skulle jag vilja framföra mina reservationer när det gäller prioritetsordningen för av de standarder som granskats under processen med att utarbeta tekniska specifikationer för inköp av försvarsmateriel. Det bör vara försvarsministrar som ansvarar för att fastställa genomförandeprioriteringar.

Dessutom noterade jag bristen på hänvisningar i detta förslag till koden för bästa praxis i leverantörskedjan inom Europeiska försvarsbyrån, som tillämpas av leverantörer. Det är därför inte uppenbart om detta kriterium bör fortsätta att beaktas när man väljer leverantörer.

**Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG)** Det är min fasta övertygelse att försvar och säkerhet är av största vikt för varje medlemsstat, men det handlar framför allt om att dessa områden ligger i varje EU-medborgares intresse, liksom i EU:s försvarsindustris intresse.

Det säger sig självt att alternativet med undantag från detta direktiv kommer att fortsätta att tillämpas. Av denna anledning är det avgörande att medlemsstaterna uppmanas till att förbättra sin lagstiftning som styr offentlig upphandling på området nationell säkerhet. De bör också använda den möjlighet som anges i artikel 296 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, uteslutande under förutsättning att de har garanterat en liknande nivå för öppenhet, ansvarsskyldighet, fokus på resultat och effektivitet, inbegripet en adekvat mekanism för att klara upp uppkomna tvister.

Jag skulle vilja påstå att ett direktiv, oavsett hur heltäckande och specifikt det än är, inte kan ersätta behovet inom EU:s försvarsindustri, och mer generellt inom dess säkerhetsindustri, att ha en tydlig vision. Bristen på en vision och strategi kan inte ersättas av regler och undantag som kommer att få länder att "fuska" för att skydda sina privata intressen, på grossistnivå eller i detaljhandeln, i enlighet med storleken på deras försvarsindustri. Av denna anledning måste en strategi uppfinnas på detta område som ska syfta till att upprätthålla europeiska principer.

## 15. Frågestund (frågor till kommissionen)

**Talmannen.** – Nästa punkt är frågestunden (B6-0001/2009).

Vi ska ta upp en rad frågor som ställts till kommissionen.

*Del I*

**Talmannen.** – Fråga nr 30 från **Colm Burke** (H-0992/08)

Angående: Tio år med euron

Nyligen firades att euron infördes för tio år sedan. Kan kommissionen mot den bakgrunden kommentera de viktigaste lärdomarna i fråga om samordning av skattepolitiken i hela euroområdet, i synnerhet i ljuset av den pågående finansiella och ekonomiska krisen?

**Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen.** – (EN) Även om erfarenheten av budgetär samordning i stort har varit positiv kan vi dra vissa lärdomar. Analysen av de första 10 åren förstärker argumenten för att förbättra effektiviteten hos budgetövervakning i goda tider. Det visar också behovet av att ta itu med bredare



frågor som skulle kunna påverka en medlemsstats makroekonomiska stabilitet och Ekonomiska och monetära unionens totala funktion.

Samordningen av finanspolitiken borde styra den nationella budgetpolitiken över konjunkturcykeln, dvs. i både goda och sämre ekonomiska tider. Det bör ges större uppmärksamhet åt att övervaka hur den offentliga skuldsättningen utvecklas, samtidigt som medelfristiga budgetmål bör stärkas för att hantera implicita skulder. All denna typ av utveckling kräver en mer ingående budgetövervakning.

Men övervakningen bör också utvidgas till att ta hänsyn till utveckling inom medlemsstaterna som skulle kunna påverka hållbarheten i de offentliga finanserna, som ökande bytesbalansunderskott, bestående avvikande inflationsutveckling, bestående avvikande utveckling av enhetsarbetskostnader eller en obalanserad tillväxttrend.

Övervakning måste bygga på befintliga instrument. Huvudinstrumenten för övervakning av finanspolitik och samordning av ekonomisk politik är klart förankrade i fördraget och i stabilitets- och tillväxtpakten.

Kommissionens antagande nyligen av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa den 26 november förra året bryter också ny mark vad gäller styrning och budgetsamordning.

Det belyser kommissionens roll som katalysator för en kortsiktig krispolitik för att stabilisera ekonomin. Kommissionen har, baserat på vår ekonomiska bedömning, snabbt utarbetat en heltäckande och kvantifierad ekonomisk strategi för den ekonomiska nedgången. Kommissionens snabba agerande är ett svar på de tydliga riskerna med nationella ekonomiska riktlinjer med större omfattning än någonsin vid denna tidpunkt.

I återhämtningsplanen erkänns den inneboende fördelningen av uppgifter som infogats i EU:s ram för den ekonomiska politiken. Eftersom medlemsstaterna är ansvariga för budgetpolitiken har kommissionen satt upp ett globalt mål för finanspolitiska åtgärder, med beaktande av det belopp som krävs för att sätta fart på EU:s ekonomi som helhet.

Medlemsstaterna är fria att tänka ut omfattningen och sammansättningen av sina respektive finanspolitiska åtgärder. Det omfattar i nuläget utmaningar i fråga om samordning och övervakning av genomförande av nationella åtgärder. Kommissionen och rådet (ekonomiska och finansiella frågor) kommer gemensamt att övervaka genomförandet av de nationella åtgärderna i enlighet med de principer som fastställs i återhämtningsplanen.

Om man ser framåt kommer ett välavvägt genomförande av den finanspolitiska övervakningsramen att förankra förväntningar på en framtida finanspolitisk utveckling. Detta kommer, tillsammans med en förstärkning av nationella budgetramar och -bestämmelser och ett genomförande av reformer som sätter stopp för ökningen av åldersrelaterade utgifter, att utgöra en garanti för att hållbara positioner återupprättas.

Detta medför alltså skadliga effekter av förväntningar på växande underskott och skulder för riskpåslag och privat konsumtion och investering.

**Colm Burke (PPE-DE).** – (EN) Herr kommissionsledamot! Jag uppskattar verkligen ert svar. Ser ni, mot bakgrund av att vi har en gemensam monetär politik, men med tanke på de fortsatta problemen, en större roll för Eurogruppen, samtidigt som skattepolitiken i de enskilda staterna respekteras? Anser ni att ett genomförande eller antagande av Lissabonfördraget på något sätt skulle påverka detta område i förhållande till beskattning? Enligt min uppfattning är det viktigaste att vi samarbetar. Hur föreställer ni er nya sätt att försöka skapa stimulans i EU-ländernas ekonomier?

**Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen.** – (EN) Vilken är Eurogruppens roll? Som ni vet är Eurogruppen ett informellt organ i nuläget, och det kommer den också att fortsätta att vara efter det att Lissabonfördraget trätt i kraft. Eurogruppen kan alltså inte anta formella beslut, inte ens om de bara rör medlemmar i euroområdet som hör till rådet (ekonomiska och finansiella frågor).

Men under de senaste tre eller fyra åren, i synnerhet sedan vi inledde ordförandeskapet under Jean-Claude Juncker i januari 2005, har Eurogruppen förbättrat innehållet för diskussionsprogrammet. Medlemmar i Eurogruppen diskuterar tillsammans med kommissionen och Europeiska centralbanken denna mer ingående budgetövervakning och bredare övervakning av ekonomin som jag nämnde i mitt inledningsanförande. Eurogruppen diskuterar ofta andra frågor som rör eurons externa roll och vilken den externa aspekten av euro är.

Skattefrågor är, som ni mycket väl känner till, en väldigt känslig fråga. Enligt det befintliga fördraget, men också enligt Lissabonfördraget i framtiden, kräver skattebeslut enhällighet på EU-nivå, och jag förväntar mig inga förändringar i ramen för beslutsfattande under den närmaste framtiden.

**Jörg Leichtfried (PSE).** – (DE) Herr kommissionsledamot! Jag är intresserad av följande punkt. Under de senaste 10 åren har Eurogruppen varit en enorm framgång, och andra länder har, särskilt under den senaste krisen, uttryckt ett intresse för att ansluta sig till gruppen. Har kommissionen redan någon planering för vilka länder som möjligen skulle kunna bli medlemmar i framtiden? Är andra länder intresserade av att ansluta sig till euroområdet, eftersom det har visat sig så värdefullt att vara medlem?

**Nils Lundgren (IND/DEM).** – Jag har för det första följande fråga: Om det har varit så framgångsrikt under dessa tio år, varför har då Italien och Grekland, för att ta ett par exempel, räntenivåer på tioåriga statsobligationer som ligger ett par procentenheter över den tyska?

För det andra: Varför har Sverige 0,4 procentenheter lägre tioårsränta än Tyskland, och Finland sex tiondelar högre – båda välskötta länder?

**Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen.** – (EN) Slovakien anslöt sig, som ni vet, till euroområdet den 1 januari i år, vilket innebär att 16 av EU:s 27 medlemsstater nu deltar fullt ut i Ekonomiska och monetära unionen och har samma valuta. Vilket land står på tur nu? Det är inte upp till kommissionen att besvara den frågan. Det är upp till de kandidater som vill ansluta sig till euroområdet att ansöka om detta. I nuläget vet vi vilka EU-medlemsstater som skulle vilja ansluta sig till euroområdet så snart som möjligt men som olyckligtvis inte uppfyller alla de kriterier som krävs enligt fördraget – de baltiska staterna, Ungern m.fl. – och vi vet att det finns två EU-medlemsstater, nämligen Storbritannien och Danmark, som beviljats undantag, vilket innebär att de kan uteslutas från EU-medlemsstaternas ansvar att förbereda sig själva och sina ekonomier för att ansluta sig till euroområdet en dag.

Jag vet inte vilket land som kommer att bli först att ansluta sig till euroområdet efter Slovakien. Det kanske blir en av de två medlemsstaterna med en undantagsbestämmelse. Det är möjligt att t.ex. Danmark bestämmer sig under de kommande månaderna för att inte längre ha ett undantag utan ansöker om att få ansluta sig till euroområdet. Danmark uppfyller faktiskt alla kriterier för att få ansluta sig till euroområdet enligt fördraget, men det är upp till de danska myndigheterna och det danska folketinget att besluta om detta, och kanske till de danska medborgarna i en folkomröstning.

I morse firade vi eurons 10-årsjubileum här. Jag är övertygad om att alla – eller nästan alla – EU-medlemsstater kommer att ansluta sig till euroområdet under de kommande 10 åren, för i dessa kristider under denna svåra ekonomiska period har fördelarna med att vara medlem i euroområdet ökat en hel del. De som ännu inte har anslutit sig till euroområdet inser att fördelarna är mycket större och mycket viktigare än de skyldigheter som de åläggs som medlemmar i euroområdet, och svårigheterna.

Beträffande era kommentarer så skulle jag i ert ställe inte argumentera mot euroområdet i räntenivåbaserade banor. Fråga Danmark vad som har hänt med deras räntenivåer under denna krisperiod. Danmark är en medlemsstat som inte är ansluten till euroområdet, vars valuta är knuten till euron och vars centralbank noggrant följer de beslut som fattas av Europeiska centralbanken. De länder som inte tillhör euroområdet belönas inte av marknaderna. Deras riskpremier höjs.

**Talmannen.** – Fråga nr 31 från **Paulo Casaca** (H-1016/08)

Angående: Priskollaps för mjölkprodukter på den europeiska marknaden

Enligt ett arbetsdokument från kommissionen av den 21 november 2008 om övervakning av prisutvecklingen (bilaga till meddelandet om livsmedelspriserna i Europa, s. 9), har smörpriset på EU marknaden gått ned med 30 procent mellan oktober 2007 och oktober 2008 och priset på mjölkpulver har sjunkit med 40 procent, vilket obönhörligen för dem närmare interventionspriserna.

Anser kommissionen att man med tanke på marknadsutvecklingen bör hålla fast vid det förslag om ökade mjölkkvoter som kommissionen lade fram för ett år sedan och som godkänts av Europaparlamentet och rådet?

Anser kommissionen att de befintliga gränserna för intervention av mjölkpulver och smör räcker till för att undvika förödande konsekvenser för jordbrukarnas inkomster t.ex. på Azorerna, där produktionen är fullständigt beroende av marknaderna för sådana mjölkprodukter som mjölkpulver och smör?

**Mariann Fischer Boel**, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag vill börja med att beskriva hur situationen såg ut för bara några år sedan. Vi minns alla att mejerisektorn var väldigt stabil med mycket få prisväxlingar, men under de senaste åren har situationen förändrats dramatiskt. År 2007 upplevde vi först en enorm prisökning på mejeriprodukter, jag minns tydligt att det var i augusti och september, och sedan upplevde vi en motsvarande, eller till och med värre, prisminskning förra året, och situationen i dagsläget är sådan att priserna ligger mycket nära interventionspriser, och i vissa delar av Europa till och med under interventionspriserna.

Jag kan försäkra ledamöterna om att jag är oerhört oroad över den snabba försämringen av den europeiska mejerimarknaden. Vi har förberett stödåtgärder som kan aktiveras till stöd för mejerisektorn, och vi har redan vidtagit åtgärder.

Till skillnad från den normala situationen, då systemet för privat lagring för smör normalt aktiveras den 1 mars, har vi beslutat att aktivera systemet från och med den 1 januari, vilket innebär att den produktion som har ägt rum i december också lämpar sig för detta system. Interventionsinköp och beviljande av exportbidrag är andra instrument som är tillgängliga för att stödja mejerisektorn och mejerimarknaden på ett effektivt sätt.

Vad gäller det interventionssystem som inleddes i mars – och som följaktligen också omfattar den produktion som kommer att äga rum i februari – kan smör och skummjölkspulver köpas fram till slutet av augusti. Först i begränsad mängd till ett fast pris, och därefter via ett upphandlingssystem om situationen skulle kräva det.

Jag vill också påminna er om den situation som rådde 2007. Jag tror att vi alla minns den omedelbara och snabba reaktion som Europaparlamentet såg av rådet, av medlemsstaterna, som satte en enorm press på mig att genast – i går snarare än i morgon – öka kvoterna för att mildra situationen med konsumentpriser.

Jag vill också vara mycket tydlig i dag för att försöka undanröja det missförstånd som cirkulerar om att dagens mycket svaga mejeripriser beror på ökningen av mjölkkvoterna. Faktum är att mjölkproduktionen faktiskt har sjunkit trots den ökning av kvoterna på 2 procent som ägde rum efter april i år. Det är vad som sker nu, på grund av att en ökning av kvoterna är möjlig att producera för medlemsstaterna och för jordbrukarna, men absolut ingen skyldighet. Detta visar tydligt att producenterna av mejeriprodukter reagerar på marknadssignaler.

De relativt små förändringar som vi upplevt i kvotsystemet kan därför inte på något sätt förklara den instabilitet som vi ser på marknaden. Den minskade efterfrågan från konsumenterna är förmodligen en reaktion på de höga priser som vi upplevde förra året, eftersom konsumenter då försökte sluta eller ville sluta köpa dyra mejeriprodukter av hög kvalitet. Vi befinner oss naturligtvis också i ett komplicerat ekonomiskt klimat i nuläget. Av den anledningen är det viktigt att vi inte lurar oss att tro att vi beslutar för hela sektorn genom att förvalta mejerimarknaden in i minsta detalj. Slutsatsen måste bli att det inte har varit möjligt att skapa stabilitet på marknaden med kvotsystemet.

Vad gäller frågan om Azorerna så har de portugisiska myndigheterna tagit varje tillfälle i akt att be om en ökning av mjölkkvoterna för dessa öar, på grund av att Azorerna verkar vara oerhört konkurrenskraftiga och gynnas av den ökade produktionen. Jag är säker på att de ökade kvoterna och kvotsystemets slutgiltiga upphörande kommer att gynna mejerisektorn på Azorerna. Detta kommer enligt min uppfattning att bli fallet, trots att dessa vackra öar ligger ganska avlägset och mjölken måste flyttas runt mellan nio öar.

Avslutningsvis kan jag försäkra ledamöterna om att jag kommer att hantera styrmedlen inom mejerisektorn på ett ansvarsfullt sätt, med som mål att garantera ett effektivt säkerhetsnät för mejerisektorn.

**Paulo Casaca (PSE)**. – (PT) Herr kommissionsledamot! Tack för era klargöranden. Jag beklagar att jag inte kan dela er optimism när det gäller hur dessa ökade tillåtna produktionsnivåer ska gynna Azorernas produktion.

Jag kan försäkra er att dessa effekter – enligt en tidskrift som publicerades i veckan har de redan uppskattats till lite mer än 60 procent av världsmarknadspriset på mjölkpulver sedan augusti 2007 – får en stor effekt på inkomsterna för jordbrukare i den autonoma regionen Azorerna, och säkert i flera andra delar av EU. Dessa åtgärder, som jag hoppas kommer att visa sig ha viss effekt, har fortfarande inte alls inverkat. Herr kommissionsledamot! Det är därför som jag ber er att ägna denna situation er fulla uppmärksamhet.

**Mariann Fischer Boel**, ledamot av kommissionen. – (EN) Ni vet att det alltid gläder mig att föra en dialog och diskussion med er om betydelsen av jordbrukssektorn, också på Azorerna.

I nuläget befinner vi oss i en situation där marknaden är oerhört komplicerad. Detta gäller inte bara Azorerna, utan situationen är likadan i hela Europa, och vi måste inse att priserna sjunker till en nivå som vi inte hade kunnat föreställa oss för bara sex månader sedan. Jag kan bara försäkra er om – och jag tror att ni har förtroende för min förmåga att finna rätt lösningar vid rätt tillfälle – att detta kommer att vara det sätt som vi hanterar systemet på under dessa förhållanden.

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – (EN) Jag vill önska kommissionsledamoten ett gott nytt år, fastän det inte är några goda tider för mejerisektorn.

Jag vill fråga kommissionsledamoten särskilt – eftersom ni har hänvisat till vissa av de faktorer som har resulterat i priset – med tanke på att det inte klargjorts varför priserna steg så dramatiskt, om det finns en detaljerad analys om varför priserna har sjunkit så dramatiskt? Är ni säkra på att reformerna av hälsokontrollen är tillräckliga, med tanke på all denna osäkerhet? Är det slutligen tillräckligt med ett säkerhetsnät om vi urholkar producenternas förtroende och de lägger ned mjölkproduktionen, vilket är vad som sker i nuläget?

**Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen.** – (EN) För det första tror jag att det finns olika orsaker till de mycket låga mjölkpriserna.

Den främsta orsaken är kanske att den ryska marknaden har en oerhörd betydelse för Europeiska unionen, och vi har alldeles nyligen upplevt en enorm devalvering i den ekonomiska sektorn i Ryssland, vilket innebär att priserna har ökat dramatiskt för de ryska konsumenterna. Jag känner inte till de exakta siffrorna, men devalveringen är på minst 50 procent. Följden av detta har varit att möjligheten att sälja våra produkter i Ryssland har minskat dramatiskt. Så har vi också, som jag nämnde tidigare, följderna av de höga priser som vi upplevde 2007, då många människor tog ett steg tillbaka från de höga priserna på mejeriprodukter – och de har uppenbarligen inte återkommit. Och så har vi situationen i nuläget, med osäkerhet kring det allmänna ekonomiska läget.

Mairead McGuinness frågade varför vi tror att det vi utträttade i hälsokontrollen var tillräckligt. Faktum är att hälsokontrollen inte inleddes förrän den 1 januari 2010, med alla de olika verktygen tillgängliga för att stödja de olika sektorerna. Vi har märkt under diskussionerna att vi har nya utmaningar, och vi har reserverat de modulerade pengarna för dessa nya utmaningar. Men de kommer inte att vara i kraft under 2009. Det är anledningen till att vi har föreslagit Europaparlamentet, rådet och Ekofinrådet att spendera en del av de så kallade oanvända pengarna – totalt 5 miljarder euro från jordbruk, och för politiken för landsbygdsutveckling är det närmare bestämt 1,5 miljarder euro – nu under 2009. Det ligger alltså i parlamentets och rådets händer att undersöka om det är möjligt att spendera en del av dessa pengar.

Som ni kanske minns så nämndes mejerisektorn på listan över nya utmaningar. Därför hoppas jag att det också kommer att finnas en förståelse i parlamentet för att en del av dessa pengar börjar användas, inte enbart men bland annat, på att lösa de utmaningar som mejerisektorn står inför.

**Talmannen.** – Fråga nr 32 från **Johan Van Hecke** (H-1018/08)

Angående: Mikrokrediter

I maj 2008 hävdade kommissionär Mariann Fischer Boel att EU-medel som tidigare användes till exportbidrag, prisstöd och förvaring av överskott skulle anslås till mikrokrediter med vilka bönder i utvecklingsländer skulle kunna köpa utsäde och konstgödsel. Mikrokrediter är onekligen ett viktigt hjälpmedel i kampen mot fattigdom och ett instrument som tjänar millennieutvecklingsmålen. I april 2008 förespråkade Europaparlamentet i en skriftlig förklaring att mer medel skulle göras tillgängliga för mikrokreditprojekt.

Vad har kommissionen hittills gjort rent konkret till följd av detta förslag?

**Jim Allister (NI).** – (EN) Är det inte brukligt att ta två följdfrågor efter frågeställaren, och tillkännagav jag inte precis i början av frågan till kommissionsledamoten att jag ville ställa en följdfråga?

Varför fick jag inte ställa den?

**Talmannen.** – Herr Allister! Jag uppmärksammade inte alls att ni hade en fråga. Om jag hade varit medveten om det skulle jag naturligtvis ha gett er ordet.

**Jim Allister (NI).** – (EN) Med all respekt så tillkännagav er personal att min förfrågan hade noterats. Om er personal kände till den så kände ni alltså också indirekt till den.

Varför informerades ni inte om den?

**Talmannen.** – Tyvärr såg ingen er, enligt min personal.

**Louis Michel, ledamot av kommissionen.** – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Diskussionerna mellan parlamentet och rådet om antagandet av förordningen om inrättandet av en europeisk livsmedelsmekanism ledde till beslutet att inte använda tillgängliga medel i utgiftskategori 2 i budgeten för att finansiera denna mekanism, i motsats till kommissionens förslag. Genom Europaparlamentets och rådets förordning, som antogs den 16 december 2008, tillhandahölls dock en budget på 1 miljard euro i utgiftskategori 4 i budgeten för perioden 2008–2010. Den kommer att användas för att finansiera åtgärder som stöder jordbruk och livsmedelssäkerhet i de utvecklingsländer som har drabbats värst av livsmedelskrisen. Mikrokrediter förekommer i stor utsträckning i många av dessa åtgärder, och andra åtgärder som syftar till att stärka produktion inom jordbruket och på landsbygden. Parlamentet kommer att få rätt att granska programplaneringen för det arbete som utförs genom denna mekanism, i enlighet med bestämmelserna i förordningen om kommittéförfarande. Jag kan tala om för er att ett första paket på omkring 300 miljoner euro, som omfattar 24–25 länder, kommer att läggas fram i februari, medan den allmänna planen för användning av hela mekanismen i vilket fall som helst kommer att läggas fram av kommissionen och antas den 1 maj 2009.

Kommissionen är för en utveckling av mikrokredit- och mikrofinansieringsinstitut mer allmänt. Förutom kredit erbjuder de senare en lång rad finansiella tjänster, däribland sparande, försäkringsprodukter, penningöverföring och betalningssystem. Kommissionen är skyldig att hjälpa de mest missgynnade individerna och personer med låga inkomster att få tillgång till dessa finansiella tjänster. Den anser att det största hindret för att utveckla finansiella system för de mest missgynnade inte är bristen på ekonomiskt stöd, utan snarare en brist på institutionell och teknisk kapacitet. Därför inriktar huvudsakligen kommissionen sina ansträngningar på att stärka de institutionella befogenheterna för mikrofinansiella aktörer. Dessutom kan kommissionen, där tillgången till kapital visar sig vara en stor begränsning för mikrofinansieringsinstitut, till exempel där ett mikrofinansieringsinstitut vill utveckla sina tjänster i landsbygdsområden, finansiera dessa instituts kapitalbehov genom specialiserade finansinstitut, som Europeiska investeringsbanken (EIB), genom att använda kredit för att bevilja lån eller för att bidra till kapitalet. I vissa fall, där nya mikrofinansieringsinstitut inrättas, kan kommissionen också besluta att tillhandahålla ekonomiskt stöd till dessa nyetableringar genom specialiserade icke-statliga organisationer. Dessutom hanterar EIB, på grundval av dessa komparativa fördelar, mikrofinansiella operationer inom den allmänna ramen för de mekanismer som finansieras av EU:s budget, nämligen FEMIP (facilitet för investering och partnerskap för Europa–Medelhavsområdet) i fallet med Medelhavsregionen, eller genom Europeiska utvecklingsfonden, som är investeringsmekanismen för länderna i Afrika, Västindien och Stilla havet.

**Johan Van Hecke (ALDE).** – (NL) Herr talman! Alla här har välkomnat beslutet att örönmärka en miljard euro för de fattigaste jordbrukarna i de länder som har drabbats hårdast av livsmedelskrisen, men jag personligen beklagar att kommissionens förslag att använda outnyttjade jordbruksfonder i detta syfte har misslyckats, till följd av påtryckningar från vissa medlemsstater och även från en av parlamentets avdelningar.

Som kommissionsledamoten sa fäster kommissionen stor vikt vid ett effektivt instrument för att bekämpa fattigdom, men nyligen uppkom vissa frågor och kritik, särskilt när det gäller instrumentens tillgänglighet. Folk säger att detta är ett instrument för stadsområden som landsbygdsområden inte har tillgång till.

Min fråga till kommissionen är: har man gjort en övergripande utvärdering av detta instrument?

**Louis Michel, ledamot av kommissionen.** – (FR) Som jag sa arbetar vi naturligtvis med att färdigställa den mekanism som borde göra det möjligt för oss att omedelbart använda de finansiella resurser som har avsatts i detta syfte.

Enligt min mening utgör varken fondernas karaktär eller deras ursprung något problem när det gäller kapacitet. Det står klart att det inte kommer att vara några problem alls, inte ens i fallet med landsbygdsprojekt. Jag kan därför lugna er när det gäller den här frågan. Det borde inte uppstå några svårigheter, och vi kommer hur som helst att i stor utsträckning, som ni kommer att få se, ta itu med den oro som ni upplever i det första paketet, som kommer i slutet av februari och också i den allmänna planen, som kommer att finnas tillgänglig senast den 1 maj.

**Jörg Leichtfried (PSE).** – (DE) Jag har bara en kort fråga. Har ni övervägt att inrätta vissa kontroller av dessa mikrolån för att uppmuntra folk att fokusera på rättvis handel och ekologisk odling, och anser ni att kontroll av detta slag är nyttigt? Eller anser ni att det i själva verket inte spelar någon roll om krav av detta slag tillämpas eller inte?

**Louis Michel**, ledamot av kommissionen. – (FR) Jag kan naturligtvis inte blanda mig i utvecklingsländers direkta förvaltning. Utvecklingsländer har i allmänhet en extremt sårbar politik för dessa saker. Jag tror att jag har förstått kärnan i er fråga, och jag anser att den strategi som ni föreslår i princip låter lovande. Jag förstår även vad ni skulle hoppas uppnå med detta. Jag kanske kan se över denna fråga igen och försöka införliva den i de aktuella diskussionerna, och sedan återkomma till er för att se hur vi skulle kunna ordna det.

Jag antar att ni tänker på det incitament som skulle göra det möjligt för oss för att inrikta viss politik mot små familjejordbruk, och så vidare, i mycket högre grad. Jag anser att ekologiskt jordbruk utan tvivel är ett alternativ i ett antal utvecklingsländer, förutsatt att det skulle vara möjligt att skapa sektorer. Men detta är bara lösa tankar. Om vi kan skapa en sektor i ett land där det alltid finns ett överskott av jordbruksproduktion skulle detta naturligtvis kunna utgöra en intressant diversifiering med bra mervärde. Jag kan i alla fall tydligt se att ert förslag är användbart, och jag lovar att involvera er, så att ni kan arbeta med min personal för att se hur vi kan införliva det i våra diskussioner.

**Mairead McGuinness (PPE-DE)**. – (EN) Är kommissionsledamoten orolig över att frågan om global livsmedelssäkerhet, som utgör en del av denna fråga, har halkat ned på den politiska dagordningen till följd av den globala ekonomiska krisen? Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att se till att den fortsätter att stå högt på den politiska dagordningen, eftersom 30 000 barn fortfarande dör av hunger och svält varje dag?

**Louis Michel**, ledamot av kommissionen. – (FR) Ibland blir jag överraskad av vissa frågor, och det beror inte på att vi inte talar om dessa saker eller arbetar med dem dagligen. Er fråga antyder att kommissionen inte verkar vara pigg på att fortsätta det arbete som till stor del faktiskt inleddes av kommissionen med parlamentets hjälp och stöd.

Jag kan försäkra er. Jag måste tala om för er att detta är en intressant punkt, eftersom det faktum att priserna har fallit sedan livsmedelskrisen för några månader sedan skulle kunna leda några att tro att problemet har lösts. Även om de har gått ned kommer inte priserna att återgå till den relativt låga nivå de tidigare låg på. Ni gör därför rätt i att betona detta och påpeka att livsmedelskrisen fortfarande pågår och kommer att förbli ett verkligt problem i många år framåt. Jag försäkrar er att jag kommer att övervaka detta ärende. Det ska inte glömmas bort.

## Del II

**Talmannen**. – Fråga nr 33 från **Marian Harkin** (H-0970/08)

Angående: Översyn av budgeten

I resultaten från kommissionens offentliga samråd om översynen av budgeten, "Reforming the Budget – Changing for Europe", uppmanades kommissionen att förbättra ändamålsenligheten och effektiviteten i genomförandet av budgeten genom att öka öppenheten och allmänhetens tillgång till den. Utöver detta ingår det olika rekommendationer i revisionsrättens senaste rapport från 2007 när det gäller balansen mellan kostnader och risker, övervakning och rapportering, förenkling av instrument och förbättring av den information och kontroll som medlemsstaterna tillhandahåller. Kan kommissionen tala om vilka åtgärder den ämnar vidta för att ta itu med de främsta resultaten från det offentliga samrådet och revisionsrättens rapport i syfte att öka prestandan och minimera de administrativa bördorna?

**Dalia Grybauskaitė**, ledamot av kommissionen. – (EN) I dag har jag fått två frågor om översynen av budgeten, en mer allmän och en som är mer inriktad på jordbruksfrågor. Det gläder mig verkligen att åtminstone få två frågor, för vi har efterlyst ett större intresse från parlamentets sida.

Den första frågan är mer allmän och rör i första hand tillhandahållandet av och effektiviteten hos genomförandet av den europeiska budgeten. En del av det offentliga samrådet var särskilt koncentrerat på hur genomförandet av den europeiska budgeten skulle kunna göras effektivare, snabbare, enklare och mer öppet. I det offentliga samrådet uppmanades starkt till en förbättrad effektivitet och slagkraft i EU:s budget, framför allt genom en förenklad och proportionell administrativ budget och kontroll.

I detta sammanhang identifierades en rad frågor, varav några redan har tagit konkret gestalt i kommissionen. Europeiska öppenhetsinitiativet hör till de initiativ som redan har införts. Tack vare detta initiativ har kommissionen redan gett ett första svar på behovet av en ökad öppenhet och tillgång till budgeten.

Några andra frågor som nämns i samrådet förtjänar noggrann uppmärksamhet. Den första är införlivande av utgifter som för närvarande ligger utanför budgeten – den så kallade integreringen i budgeten av fonderna. Detta skulle naturligtvis öka samverkan, legitimitet och administrativ förenkling, men vi har inte lyckats så

bra under de år som gått. Ni är medvetna om detta i fråga om vissa fonder. Medlemsstaternas ansvar är en annan viktig del. Det är viktigt att ytterligare förstärka medlemsstaternas ansvar, eftersom de förvaltar mer än 80 procent av EU:s budget, framför allt på områden med gemensam förvaltning. Det krävs en tydligare ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna och kommissionen. Detta kommer förhoppningsvis också att förbättras om Lissabonfördraget träder i kraft.

Den tredje delen är bristen på flexibilitet i budgeten. EU:s befintliga budget är inte tillräckligt flexibel än, och aktuella exempel på detta är förhandlingarna för livsmedelsmekanismen och återhämtningsplanen för Europa, i synnerhet i den nuvarande miljön. Vi har också problem med gasförsörjningen i Europa, eftersom vi inte kan leverera eller ha ett avtal mellan medlemsstaterna om att investera i framtida projekt som sammankopplingar eller lagring av gas. Detta visar också i hur hög grad vi måste investera i EU-budgetens operationella kapacitet för att reagera.

Den tredje gruppen problem som har nämnts i samråden rör en minimering av den administrativa bördan. Kommissionen har också redan gjort vissa åtaganden. I handlingsplanen för en integrerad ram för intern kontroll har kommissionen åtagit sig att lägga fram förslag för förenklade regler om frågor beträffande godkända utgifter. Detta omfattar en utvidgning av användningen av klumpsummor eller enhetsbetalningar där detta är möjligt. I sitt senaste meddelande om acceptabel risk föreslår kommissionen en omdefiniering av kontrollsystemet i fråga om riskmål och en godtagbar nivå av felaktigheter. Vi hoppas på parlamentets stöd i dessa politiska diskussioner och senare i förhandlingarna med rådet.

Kommissionen ser fram emot parlamentets stöd i allmänhet i rationaliseringen och förenklingen av genomförandet av budgeten och därefter i granskningen av framtida lagstiftning i allmänhet. Jag vill tacka er för era frågor. Detta är den minst tilltalande fråga som vi vanligtvis får eftersom den ibland behandlas som om den vore för teknisk. Det spelar ingen roll hur bra de politiska beslut som fattas är, för en bra politik kan ändå misslyckas om vi inte har effektiva mekanismer för genomförande.

**Marian Harkin (ALDE).** – (EN) Tack för ert omfattande svar, fru kommissionsledamot. Ni talade om medlemsstaternas ansvar. Kan ni specificera vilka framsteg som gjorts i fråga om att förenkla grunden för beräkning av stödberättigande kostnader och en ökad användning av betalning i klumpsummor, framför allt på området för strukturfonder?

Min andra fråga relaterar till själva samrådsdokumentet och den till största delen negativa responsen på jordbruk. Om vi tittar på samrådsdokumentet så omfattar det en förteckning över morgondagens utmaningar, som mångfald, vetenskaplig och teknisk utveckling, kunskapsekonomin, klimatförändringar och energisäkerhet, men det står ingenting om livsmedelssäkerhet. Påverkas alltså den negativa responsen på jordbruk på ett olämpligt sätt av själva dokumentet?

**Silvia-Adriana Țicău (PSE).** – (RO) Jag skulle vilja nämna att 2009 är Europeiska året för kreativitet och innovation.

Vi har också en annan prioritet, klimatförändringarna. Vi får inte glömma att behovet att finansiera prioriterade infrastrukturer, som infrastrukturer för energi och transport, som en del av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, också är en prioritering.

Hur återspeglas detta i budgetreformen?

**Dalia Grybauskaitė, ledamot av kommissionen.** – (EN) Tre följdfrågor alltså.

I fråga om strukturfonderna och vad vi redan gör: i samarbetet med parlamentet om antagande av budgeten för budgetåret 2009 har vi redan enats och framfört en förklaring om att vi kommer att påskynda upptagningen, och vi kommer att göra beslutsprocessen mer flexibel för medlemsstaterna, inklusive i fråga om hur strukturfonderna ska användas. Detta ingår också i återhämtningsplanen. Det är viktigt, och enligt våra beräkningar kommer det att hjälpa till att påskynda användningen av strukturfonder på omkring 6 miljarder euro bara under 2009. Det är vår skyldighet gentemot parlamentet, och vi enades också med medlemsstaterna om det i rådet, som stödde dessa ansträngningar.

Därför har kommissionen vidarebefordrat två paket med förändringar i lagstiftningen, och jag hoppas att det redan finns någonstans i parlamentet, åtminstone i Regionkommittén, och i rådet, och vi hoppas att de kommer att antas snabbt så att medlemsstaterna kan börja tillämpa dem.

Vad gäller livsmedelssäkerhet och förbindelser inom den gemensamma jordbrukspolitiken: det är mycket intressant att höra er fråga, och jag kan föreställa mig vilka frågor jag kommer att få från andra ledamöter.

Det är en mycket förnuftig fråga om GJP generellt. Vi har fått mycket kritik under samrådsförandet för kvaliteten på GJP, inte för politiken, utan för kvaliteten och förmågan att reagera och hjälpa i tid.

Politiken är ganska dyr till sin natur, och det är så deltagarna huvudsakligen uppfattat denna politik. Och ni har förstås helt rätt: det är vår uppfattning att denna politik kommer att ändras till att investera mer i miljö- och hälsoaspekter, inklusive livsmedelssäkerhet, på kort och medellång sikt. Det är så vi förmodligen kommer att se framtiden på medellång sikt.

Men allt passade naturligtvis inte alla deltagare. Vi försökte vara så objektiva som möjligt. Vi publicerade allt material från samrådet. Det diskuterades vid konferensen i november med ordförande José Manuel Barroso som ordförande, och allt har publicerats, inklusive vår undersökning om inlägg från tankesmedjor, allt material från samrådet och vår sammanfattning. Det har följaktligen offentliggjorts, och det finns tillgängligt. Det speglar inte vår uppfattning än. Vi försökte att vara objektiva och inte tillskriva oss en uppfattning, men vi ville se allmänhetens reaktioner. Vi ville ge er en objektiv uppfattning av hur vi betraktas från utsidan med vår politik och budget, och vi ville använda det för en framtida förberedelse av det politiska beslutet.

Vad gäller den tredje frågan om prioriteringar så har ni helt rätt. Alla diskuterar detta. Vi vet vad vi måste göra. Medlemsstaterna vet, regeringarna vet, men de är inte alltid överens i fråga om pengar. Förhandlingar om färdigställande av budgeten koncentreras oftast på förhandlingar om rättvis återbäring. Från vem kommer återbäringen? Framför allt under denna nedgång i ekonomin – när vi har sådana allvarliga problem inom energi och i den övriga världen – särskilt nu måste vi koncentrera oss igen och inte glömma att det strategiska mål som vi alla måste uppnå tillsammans, kommissionen och ni, är att förbereda det strategiska dokumentet om reformen av EU:s budget.

**Talmannen.** – Fråga nr 34 från **Mairead McGuinness** (H-0996/08)

Angående: EU:s budgetreform

Anser kommissionen att resultatet av det offentliga samråd som genomfördes nyligen, "Reformen av EU:s budget – att förändra Europa" återspeglar de flesta unionsmedborgarnas åsikt, eller kan man ifrågasätta om "budskapet" från "hundratals deltagare" verkligen återspeglar hela opinionen i EU?

Kan kommissionen redogöra för de viktigaste slutsatserna i detta hänseende och ange vad den anser kommer att bli de viktigaste förändringarna i EU:s framtida utgifter?

Exakt vilka viktiga reformer förväntar sig kommissionen i fråga om jordbruksutgifterna?

**Dalia Grybauskaitė**, ledamot av kommissionen. – (EN) Frågan ställdes med huvudsaklig betoning på jordbruksresultatet från samrådet om jordbruk, men mer allmänna element har inkluderats i frågan, så jag ska börja med några allmänna kommentarer.

Vad gäller de samråd som vi har inlett har vi varit mycket nöjda eftersom det är första gången i Europas historia som debatten ägt rum på ett så öppet sätt, med alla dem som kunnat och velat delta i processen. Det har gjorts enorma insatser av icke-statliga organisationer, regeringar, tankesmedjor och det civila samhället, och det har varit och kommer att fortsätta att vara till stor nytta för oss.

Det speglar naturligtvis många olika åsikter och perspektiv som inte kan reduceras till ett eller två särskilda budskap, men bidraget har i stort inneburit ett stöd för kommissionens allmänna strategi i fråga om reformen av budgeten som syftar till en strategisk vision om att maximera det europeiska mervärdet från varje euro som spenderas i EU:s budget. De erbjuder kriterier för att utvidga föreställningen och åsikterna om hur stabiliteten och lyhördheten i EU:s budget ska balanseras.

Många av dem som bidragit håller med om att budgeten med tiden har utvecklats på ett betydande sätt, men det är bara ett fåtal som är helt nöjda med den befintliga budgetstrukturen. I samråden samlas en känsla av prioriteringar i form av utmaningar som Europa måste ta itu med, med klimatförändringar och global konkurrens överst på listan.

Bidragen består också av en rad möjliga reformer i fråga om politik för specifika utgifter, det finansiella systemet och det sätt som budgeten genomförs på. Mer detaljerad information finns, som jag nämnt tidigare, på kommissionens webbplats.

Slutligen, vad gäller jordbruk, visar samrådet ett relativt ökande samförstånd i fråga om behovet av en ytterligare reform av GJP. Vissa anser att det är bäst att fortsätta reformen i samma banor som den tidigare hälsokontrollen, eller halvtidsöversynen, medan andra förespråkar mer radikala förändringar. De flesta som



bidragit betonar nödvändigheten av att förvandla GJP till, eller koncentrera oss på, en konkurrenskraft i det europeiska jordbruket, lyhördhet för klimatförändringar, livsmedelssäkerhet och kvalitetskrav, samt andra miljömässiga mål. Åsikterna går däremot isär i fråga om karaktären och omfattningen på den förändring som krävs.

Kommissionens förväntningar när det gäller viktiga utgiftsområden, framför allt inom jordbruk, är föremål för ett pågående arbete som baseras på samråd, teknisk bedömning, vetenskapliga resultat och sektoriella politiska diskussioner. De kommer att utgöra en del av den politiska respons som kommer att följa senare i år. Därefter kommer kommissionen att förbereda det strategiska dokumentet, och jag hoppas verkligen att vi tillsammans med er kommer att kunna utföra vår uppgift.

**Mairead McGuinness (PPE-DE).** – (EN) Tack, fru kommissionsledamot, inte bara för ert svar utan också för era kommentarer beträffande vad Marian Harkin sa om livsmedelssäkerhet. Enligt min uppfattning finns det en stor klyfta på marknaden.

Jag vill uppmärksamma er på det betänkande som jag utarbetat och som röstades igenom i parlamentet i dag av en överväldigande majoritet av människor som stöder GJP och dess roll i fråga om global livsmedelssäkerhet, och på den diskussion som vi hade om sjunkande inkomster för mjölkproducerande gårdar. Det behövs en utvärdering av verkligheten i detta sammanhang i fråga om dem som föreslår befängda reformer. Vi talar om livsmedel för europeiska medborgare och inkomster för dem som lever på och förvaltar landsbygden. Jag vill att ni har dem i åtanke i fortsättningen.

**Göran Färm (PSE).** - Jag har en kort fråga till kommissionären. Jag deltog i kommissionens utmärkta konferens i december om halvtidsöversynen av budgeten. Då höll kommissionären ett utmärkt offensivt tal om vikten av att nu lägga fram förslag till förändringar. Nu nås vi dock av rykten om att det inte kommer något förslag om halvtidsöversynen av budgeten förrän *efter* valet till Europaparlament och efter det tyska förbundsdagsvalet i september. Min fråga är enkel: Kommer kommissionären att lägga fram något förslag till halvtidsöversyn av budgeten före sommaren eller först efter det tyska förbundsdagsvalet?

**Justas Vincas Paleckis (PSE).** – (LT) Fru kommissionsledamot! Jag skulle vilja tacka er för era exakta och öppna svar och säga att diskussionerna om budgetreform har pågått en viss tid, redan i över ett år. Hur påverkar finanskrisen dessa diskussioner? Jag skulle vilja veta om andra utvägar kommer att sökas under reformen av budgeten, så att vi i framtiden kan undvika finanskriser av det slag som vi upplever nu?

**Dalia Grybauskaitė, ledamot av kommissionen.** – (EN) Vad gäller en utvärdering av verkligheten instämmer jag helt i att alla eventuella beslut som vi fattar, framför allt strategiska sådana, måste vara mycket politiskt ansvarsfulla. Vi bör inte förändra det som fungerar bäst, men vi måste göra oss av med det som är föråldrat och inte särskilt effektivt.

Vad gäller halvtidsöversynen anser jag att det har uppstått ett missförstånd. Vi har aldrig ombetts att utarbeta en halvtidsöversyn av EU:s budget. Vi har ombetts att utarbeta ett dokument över alla indikatorer på reformen av budgeten till i slutet av 2009, och tidsplaneringen är vår uppgift – där det politiskt sett är lämpligare och där vi på så sätt kan få ett effektivare och mer ändamålsenligt svar. Personligen skulle jag vilja vara ute tidigare med förberedelserna – kanske under våren. Men jag måste vara realistisk, för det är ett val på gång, och kanske en ratificering av Lissabonfördraget etc. Vi bör inte låta ett bra förslag gå till spillo och låta operativa händelser överskugga det. Låt oss överlåta på ordförande José Manuel Barroso att fastställa ett slutgiltigt datum, men vi är beredda, och kommissionen är redo att göra sitt jobb.

(LT) Herr Paleckis! Er fråga är verkligen mycket viktig, mycket djup, jag skulle till och med kunna säga så djup och viktig att inte ens EU:s hela budget skulle kunna tillhandahålla ett svar. Era frågor är i sanning strategiska, medan ingen budget skulle kunna reagera effektivt nu eller i framtiden på den typ av finanskris som har inträffat.

EU:s budget motsvarar bara en procent av bruttonationalprodukten, men finanskrisen orsakades inte av penningbrist, utan i hög grad av, skulle jag kanske vilja påstå, övervakningsfrågor, globaliseringen av finanssystemet, dess monopolisering och många andra skäl.

EU:s budget, liksom en mycket liten internationell organisations budget, har utan tvivel ett visst urval av instrument, men det är verkligen inte stort. Detta urval består i stor utsträckning inte av faktiska finanser eller pengar, utan snarare av reglerande åtgärder, kontrollåtgärder, rekommendationsåtgärder, som också ingår på området makroekonomisk politik. Detta är förmodligen ännu viktigare än frågan om hur mycket pengar som vi faktiskt har eller kan tillföra.

För närvarande har vi faktiskt Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, vi har flexibilitetsinstrumentet med flera, men de är inte riktigt effektiva eller ändamålsenliga. Det var av just denna anledning som kommissionen i vår återhämtningsplan föreslog att dessa 5 miljarder euro ska investeras i strategiska strukturella ändringar av sammankopplingar av energinät och andra energiinfrastrukturprojekt, och hittills har inga länder visat prov på skyndsamhet och är inte särskilt villiga att diskutera denna fråga.

Krisen i sig visar att det är extremt viktigt att investera i strategiska energiprojekt och andra strategiska gemensamma europeiska projekt. Jag hoppas verkligen att denna kris blir en av de lärdomar som EU bör ta på mycket stort allvar. Jag hoppas också att det kommer att bidra till att koncentrera och i framtiden använda EU:s budget där vi kan uppnå mest förmåner, eftersom den är alltför liten för att täcka allt och lösa allt.

Det är därför inte lätt att svara på era mycket allmänna frågor, men som jag nämnde hoppas jag verkligen att denna krissituation i världen och den ekonomiska recessionen, som nu kan iakttas i hela EU, verkligen borde hjälpa politiker att investera mer i europeisk strategi.

**Talmannen.** – Fråga nr 35 från **Seán Ó Neachtain** (H-0972/08)

Angående: Cyberbrott

På grund av att tekniken ständigt utvecklas och allt fler människor använder Internet har det blivit allt svårare att övervaka Internet. Vad gör Europeiska kommissionen på EU-nivå för att bekämpa cyberbrott?

**Jacques Barrot**, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman! För att svara på Seán Ó Neachtains fråga, kommissionen har under många år fört en politik för att bekämpa cyberbrott i nära samarbete med medlemsstaterna och andra EU-institutioner.

Kommissionen bidrar till att bekämpa cyberbrott på fyra sätt: uppmuntran till samarbete mellan medlemsstater, underlättande av samarbete mellan den offentliga och privata sektorn, utveckling av olika rättsliga instrument och slutligen genom samarbete med tredjeländer.

Meddelandet från 2007 med titeln "Att införa en allmän politik för kampen mot IT-relaterad brottslighet" gjorde det möjligt för kommissionen att främja utbyte av information på området cyberbrott mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter, antingen bilateralt eller genom Europol.

Medlemsstaterna måste utse permanenta kontaktpunkter där andra medlemsstater kan begära hjälp eller information. Kommissionen hjälpte också till att utarbeta rådets slutsatser om en strategi för att bekämpa cyberbrott, som antogs i november förra året.

I denna strategi föreslår man en rad åtgärder som syftar till att främja samarbete mellan medlemsstater i kampen mot brott som barnpornografi, terrorism, attacker på informationssystem och bedrägeri. En plattform för att inrapportera brott som upptäcks på Internet måste inrättas för att centralisera cyberbrotten, så att de kan undersökas av Europol.

Samtidigt utvecklar kommissionen en politik för partnerskap mellan brottsbekämpande myndigheter och den privata sektorn som syftar till att vidta åtgärder mot cyberbrott.

Vid rådets (rättsliga och inrikes frågor) möte den 8 december 2008 framfördes rekommendationer om ett samarbete mellan den offentliga och privata sektorn mot cyberbrott. Kommissionen vill också inrätta en europeisk finansiell koalition mot kommersiella barnpornografiska bilder. Syftet med denna koalition är att ena olika offentliga och privata parter ansträngningar i kampen mot produktion, spridning och försäljning av barnpornografiska bilder på Internet.

Slutligen spelade kommissionen en viktig roll när det gällde att utarbeta lagar om att fastställa minimistandarden för att harmonisera tillämplig straffrätt. Detta är fallet med rambeslut 2005/222/JHA om attacker mot informationssystem och rambeslut 2004/68/JHA om bekämpande av sexuell exploatering av barn och barnpornografi.

Kommissionen granskar nu hur man ska kunna uppdatera och tillämpa dessa instrument.

Jag vill avsluta med att säga att vi måste komma ihåg att Internet är ett globalt informationsnätverk. Europeiska unionen kan inte reglera det på egen hand. Det är därför som kommissionen hoppas kunna uppmuntra till ett internationellt samarbete på detta område och i år ska anordna ett möte med internationella organisationer och EU:s byråer för att försöka samordna dessa organs respektive verksamhet.

Detta är mitt svar till Seán Ó Neachtain.

**Seán Ó Neachtain (UEN).** – (GA) Fru talman! Jag skulle vilja tacka kommissionsledamoten för det svaret. Herr kommissionsledamot! Jag vill ställa en följdfråga. När det gäller cybermobbing eller cyberförtal, som oftast drabbar ungdomar som använder sociala webbplatser som Bebo och Facebook, bör förtal och mobbing som begås mot ungdomar på dessa webbplatser stoppas. Vad har Europeiska unionen för avsikt att göra för att se till att samhället uppmärksammar denna mobbing i högre grad?

**Silvia-Adriana Țicău (PSE).** – (RO) Jag skulle vilja fråga vilka åtgärder som kommissionen överväger för att ge medlemsstaterna möjlighet att anta Europarådets konvention om IT-relaterad brottslighet, vilken handlingsplan som kommissionen överväger för att förbättra och bekämpa cyberbrott och även vilka åtgärder ni överväger när det gäller driftskompatibilitet för digitala signaturer?

**Den Dover (PPE-DE).** – (EN) Jag välkomnar det svar som kommissionsledamoten gett hittills, men ber honom också att se till att de mänskliga rättigheterna på detta område genomgående hålls i åtanke. Jag är med andra ord helt för att undanröja cyberbrott, men kan vi se till att Internetföretagen inte använder för hårda tag, med polismyndigheter och liknande, i hanteringen av allmänheten, som använder Internet för sitt eget nöjes skull?

**Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande.** – (FR) Fru talman! Ni har rätt, och jag ska svara på frågan om mänskliga rättigheter och kampen mot cyberbrott direkt. Vi måste verkligen vara mycket uppmärksamma för att se till att det finns ett åtagande att respektera mänskliga rättigheter i kampen mot cyberbrott. Jag skulle till och med gå så långt och säga att vi måste tvinga fram respekt för de mänskliga rättigheterna.

Inom ramen för det fleråriga programmet, som löper under perioden 2010–2014, kommer vi att införa en hel rubrik om bekämpande av cyberbrott i syfte att, som jag har sagt och skulle säga igen till Seán Ó Neachtain, få ett observationscentrum inom Europol, något som just kommer att göra det möjligt för oss att bättre samordna de nationella institutioner som ansvarar för att övervaka tvivelaktiga webbplatser, från vilka barnpornografi sprids till en särskilt sårbar publik. Ni har rätt. Vi måste också lära oss hur ungdomar dras till vissa webbplatser, där de riskerar att på olika sätt attackerar av dessa webbplatser grundare och besökare. Det är detta som jag kan tala om för er. Jag skulle åter vilja säga att detta faktiskt utgör en fullständig strategi som ska utföras på ett ännu mer målinriktat sätt än tidigare, mot bakgrund av att vi har större förståelse för riskerna på Internet.

Jag har också stora förhoppningar om den europeiska finansiella koalitionen mot kommersiella barnpornografiska bilder. Vi kommer att sammanföra olika offentliga och privata organ för att ta itu med produktion, spridning och försäljning av bilder av barnpornografi på Internet, och även försöka lokalisera och gripa brottslingarna. Om vi når ett avtal om finansieringen under kommittéförfarandet hoppas jag kunna lansera denna koalition i februari 2009. Jag tackar parlamentet för allt stöd som det kommer att kunna ge i denna fråga.

**Talmannen.** – Fråga nr 36 från **Liam Aylward** (H-0978/08)

Angående: Terroristhot

Under terroristattacker i Bombay i november svävade många EU-medborgare i livsfara. Mot bakgrund av bombdåden i Madrid och London 2004 respektive 2005 står det klart att vi riskerar liknande attacker i EU. Kan kommissionen berätta vad som görs för att säkerställa och stärka informationsutbytet mellan medlemsstaternas polismyndigheter för att motverka sådana attacker?

**Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande.** – (FR) Fru talman! Jag ska svara Liam Aylward. Lösningen för att effektivt bekämpa terrorism och andra former av allvarliga brott är att se till att rätt människor har tillgång till rätt uppgifter vid rätt tidpunkt, något som är en enorm utmaning på EU-nivå.

Vi har försökt att främja och underlätta ett effektivt utbyte av information mellan polisväsendet i de olika medlemsstaterna. Rambeslutet av den 18 december 2006, känt som det svenska beslutet, som alla medlemsstater skulle börja tillämpa senast i mitten av december 2008, det vill säga helt nyligen, utgör en gemensam rättslig ram för ett snabbt utbyte av information och upplysningar mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter.

I detta rambeslut föreskrivs att när poliskåren i en medlemsstat får en förfrågan, måste den behandlas genom att man använder samma kriterier som man tillämpar när det gäller nationella förfrågningar. Detta är ett sätt för oss att behandla denna fråga på.

Ett annat exempel är rådets "Prümbeslut" av den 23 juni 2008 som fastställer en detaljerad mekanism för utbyte av särskilda typer av uppgifter, däribland fingeravtryck, DNA-profiler och information som hör samman med fordonsregistrering, vilka alla kan leda till framgångsrika brottsutredningar.

Enligt rådets Prümbeslut beviljar medlemsstaterna varandra en begränsad tillgång till sina databaser för DNA och fingeravtryck för att kontrollera överensstämmelser. Detta är mycket användbart, eftersom detta rådsbeslut bidrar till ett oerhört effektivt utbyte av DNA och fingeravtryck.

Europol spelar också en avgörande roll. Europolns informationssystem (EIS) gör det möjligt för medlemsstater att upptäcka om de brottsbekämpande myndigheterna i andra medlemsstater innehar några uppgifter som behövs på operativ nivå. För att Europol ska kunna utföra sin uppgift måste naturligtvis medlemsstaterna bidra till EIS på ett nöjaktigt sätt.

Det säger sig självt att vi nu måste planera för nya åtgärder för informationsutbyte under nästa femårsprogram efter Haagprogrammet. Detta femåriga program måste kunna säkerställa en koordinerad, konsekvent strategi för informationsutbyte och bör införliva en EU-strategi för informationshantering. Men utbyte av information väcker naturligtvis också oro när det gäller skyddet av personuppgifter.

Strategin måste möjliggöra ett övergripande tillvägagångssätt för informationsutbyte som uppfyller polisens behov och grundas på IT-systemets driftskompatibilitet.

Detta är mitt svar till Liam Aylward.

**Liam Aylward (UEN).** – (EN) Jag vill tacka kommissionsledamoten för hans svar. Jag vill ställa en mycket kort följdfråga, om vad Europeiska unionen gör för att beslagta terroristers tillgångar inom unionen, och om kommissionsledamoten kan ange hur många enheter som utreder tillgångar som härrör från brott som för närvarande verkar i Europeiska unionen?

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Jag vill be kommissionsledamoten att ange huruvida alla 27 medlemsstater samarbetar fullt ut i fråga om informationsutbyte mellan polisstyrkor. Om så inte är fallet, vilka länder väljer en annan linje, och har den irländska regeringen begärt ett undantag på just detta område?

**Paul Rübig (PPE-DE).** – (DE) Herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja fråga er om det finns en säkerhets- och trygghetspolitik när det gäller terroristhot mot kärnkraftverk.

**Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande.** – (FR) Vi är nu mitt i en studie om konfiskeringen av tillgångar som generas av denna olagliga verksamhet. Framför allt domare Jean-Louis Bruguière har fått i uppgift att övervaka SWIFT via programmet för att spåra finansiering av terrorism. Hans resultat kommer snart att finnas tillgängliga. EU har dragit nytta av uppgifter som framkommit genom programmet för att spåra finansiering av terrorism, och domare Bruguière har ansvarat för att kontrollera att det har gjorts i enlighet med uppgiftsskyddet. Jag kan säga att detta på lång sikt kommer att hjälpa oss att konfiskera tillgångarna för ett antal individer som har gjort illegala vinster.

När det gäller informationsutbyte har jag redan talat om för er att Europolns informationssystem skulle kunna vara mer effektivt om medlemsstaterna bidrog med uppgifter på ett mer förtroendefullt och öppet sätt. Vi kommer att arbeta med detta. Ett av mina största bekymmer är faktiskt att bygga upp detta förtroende mellan olika upplysningsbyråer i medlemsstaterna, så att vi rör oss mot ett mer effektivt utbyte av information. Jag har inte hört något om en undantagsklausul på detta område. Jag tror att jag mer eller mindre har svarat på era frågor.

När det gäller hot mot kärnkraftverk har kommissionen också föreslagit en text som har utarbetats för att möjliggöra en förbättrad övervakning av nyckelinfrastruktur, något som naturligtvis inbegriper kärnkraftverk.

**Talmannen.** – Fråga nr 37 från **Armando França** (H-0979/08)

Angående: EU:s invandringspolitik

EU:s invandringspolitik bör ha starka humanistiska inslag och bygga på respekt för mänskliga rättigheter. Politiken bör även främja integreringsåtgärder och inte repressiva åtgärder, åtgärder som syftar till att garantera samma rättigheter och skyldigheter för invandare som för nationella medborgare, åtgärder som främjar samarbete mellan medlemsstaterna och mellan dessa och ursprungsländerna samt lösningar som stärker den interkulturella dialogen och främjar respekten för olikheter, minoriteter och frihet. Republiken Frankrike har redan ingått protokoll med olika afrikanska stater, bland annat med Kongo-Brazzaville, Tunisien, Benin, Mauritius, Senegal och Gabon, i syfte att främja utveckling och möjligheter till laglig invandring. Mot denna

bakgrund vill jag veta hur Europeiska kommissionen stöder och bistår de medlemsstater som önskar inleda samma process?

**Jacques Barrot**, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Som svar på Armando França's fråga antogs den övergripande strategin för migration av Europeiska unionen 2005, och den syftade till att ge ett mer adekvat svar på de utmaningar som migrationen utgör för EU i sin helhet. Denna övergripande strategi bygger på förbättrad dialog och samarbete med tredjeländer i alla delar av migrationen, för att bygga ett partnerskap för bättre migrationshantering.

För att ge ett praktiskt innehåll till den övergripande strategin för migration stöder kommissionen samarbetsinitiativ med tredjeländer på områdena migration och asyl. Exempel på detta är Aeneasprogrammet, som finansierade över 100 projekt under perioden 2004–2006, eller programmet om migration och asyl som avlöste det, som fick en budget på 205 miljoner euro för perioden 2007–2010.

Av de initiativ som väljs ut inom ramen för en årlig förslagsinfordran är det många som läggs fram, och de tillämpas av medlemsstaterna i samarbete med tredjeländer. Låt oss ta ett exempel: på grundval av Aeneasprogrammet finansierar kommissionen ett spansk-marockanskt projekt som ska hantera säsongsbetingad invandring mellan provinserna Ben Slimane i Marocko och Huelva i Spanien. Detta program främjar också samarbete mellan Spanien och Colombia för att utveckla cirkulär migration. På liknande sätt finansierade vi tillfälligt återvändande till Kap Verde för högt kvalificerade kapverdier som bor i Portugal, för att informera och utbilda potentiella utvandrare i deras hemland. Förutom dessa åtgärder bidrar också geografiska finansinstrument, som Europeiska utvecklingsfonden och Europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet, till att konkretisera den övergripande strategin för migration. Europeiska kommissionen stödde till exempel nyligen upprättandet av ett informations- och förvaltningscentrum för migration i Mali, ett projekt som ett antal medlemsstater är mycket engagerade i.

Dessutom föreslog kommissionen, som en del av den övergripande strategin, nya redskap för att främja partnerskap med tredjeländer och utveckla större samverkan mellan gemenskapsåtgärder och åtgärder från medlemsstaternas sida. Nu har vi partnerskapet för rörlighet, ett nytt redskap som införts av EU, som för närvarande befinner sig i en pilotfas. Dessa partnerskap för rörlighet är ett medel för att utveckla dialog och samarbete mellan unionen och tredjeländer på områdena laglig invandring, utveckling samt förebyggande och minskning av illegal invandring. Vi har undertecknat de första partnerskapen med Kap Verde och Moldavien, i vilka det detaljerat redogörs för särskilda erbjudanden om samarbete. Enligt partnerskapet med Kap Verde föreslog till exempel Portugal undertecknandet av ett nytt protokoll som ska utvidga räckvidden för ett befintligt protokoll om tillfällig invandring av arbetstagare från Kap Verde, som ska ge arbete i Portugal. Andra tillgängliga redskap omfattar migrationsprofiler som utgörs av analyser av invandringssituationen i ett givet land, och samarbetsplattformar för att, i det aktuella tredjelandet, sammanföra företrädare för landet och de viktigaste finansörerna som är engagerade i migration. Vi har inrättat en samarbetsplattform i Etiopien, på Storbritanniens initiativ, och vi planerar ytterligare en i Sydafrika.

Slutligen kan naturligtvis integrationsfonden och återvändandefonden hjälpa medlemsstater att införa åtgärder i tredjeländer som vidtas före avresan för att hjälpa potentiella utvandrare att hitta arbete i sitt destinationsland och underlätta deras medborgerliga och kulturella integrering, eller, på motsatta sidan, att införa kortsiktiga stödåtgärder för personer som återvänder.

Herr França! Varsågod, jag ville ge er en lång rad exempel, men det viktigaste som jag skulle vilja säga är att jag är fullständigt övertygad om att EU måste hantera migrationsströmmarna genom denna övergripande strategi som förbinder invandring och verkligen möjliggör en planerad migrationshantering. Detta är den kurs som vi bör slå in på, anser jag, och det kommer att göra EU:s migrationshantering till ett föredöme som världen kan följa.

**Armando França (PSE)**. – (PT) Herr Barrot! Jag instämmer med er. Jag instämmer i ert missnöje. Vi måste sannerligen vara missnöjda med alla dessa åtgärder, som är vaga.

Sanningen är att den illegala invandringen till EU fortsätter. Handeln med människor fortsätter. Det finns områden med mycket invandring, särskilt Medelhavet och i riktning mot Italien. Frankrike har kommit med en rad viktiga bilaterala samarbetsavtal, men andra medlemsstater har inte gjort samma sak. Kommissionen måste fortsätta utan att förlora sin entusiasm för denna samarbetspolitik och sitt stöd till medlemsstaterna ...

(Talmannen avbröt talaren.)

**Colm Burke (PPE-DE).** – (EN) Herr talman! Frågan rör det faktum att EU:s politik innehåller ett betydande humanitärt element och garanterar respekt för mänskliga rättigheter. På Irland utvisades en person alldeles nyligen trots att dennes döttrar skulle utsättas för kvinnlig könsstympning.

Har kommissionen uppmuntrat medlemsstaterna att anta en gemensam ståndpunkt i fråga om detta? I vissa europeiska länder är det fortfarande inte olagligt, och kan kommissionen tänka sig att uppmuntra medlemsstaterna att anta en gemensam ståndpunkt i hanteringen av denna mycket svåra fråga?

**Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande.** – (FR) För det första skulle jag vilja försäkra Armando França att jag naturligtvis kommer att göra mitt yttersta för att nu utveckla den övergripande strategin genom partnerskap för rörlighet mellan unionen som helhet och tredjeländer. Ni har rätt i att vissa medlemsstater har slutit bilaterala avtal, men detta borde också vara fallet för hela EU, och ni gjorde rätt i att betona riskerna med illegal invandring som orsakas av en misslyckad organisation av laglig migration.

Nästa punkt. Det fall som ni nämner, herr Burke, är ett fall som uppenbart visar vilken visdom som behövs inom politiken för återvändande. Det får inte förekomma fall där man återsänder människor till tredjeländer där deras liv eller lem kommer att vara i fara. Vi måste därför genomföra denna politik på ett klokt sätt.

Jag vill inte gå tillbaka till återvändandedirektivet igen. Det har varit kontroversiellt, men det ger oss trots allt möjlighet att i viss mån övervaka hur denna politik för återvändande hanteras, förutsatt att den införlivas ordentligt i medlemsstaterna.

Jag, för min del, avser i alla fall att hålla ett vaksamt öga på denna fråga.

**Talmannen.** – De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

### *Del III*

**Talmannen.** – Fråga nr 51 från **Emmanouil Angelakas** (H-0983/08)

Angående: Öppnande av reglerade yrken

I syfte att uppnå den inre marknadens mål vad gäller fri rörlighet för personer, varor och tjänster uppmuntrar kommissionen öppnandet av reglerade yrken i de medlemsstater där de förekommer, vilket rent generellt är ett steg i rätt riktning.

Finns det fall då dessa yrken skulle kunna förbli reglerade, förutsatt att de framgångsrikt tillhandahåller samhället i allmänhet med tjänster utan att skapa problem? Vilka negativa effekter skulle öppnandet av reglerade yrken eventuellt kunna ha? Har kommissionen utfört undersökningar om vilken effekt detta skulle ha på lokalsamhällen, särskilt i regioner med särskilda särdrag (till exempel bergsområden och ö-regioner)?

**Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen.** – (EN) Jag vill först klargöra att kommissionen inte strävar efter ett öppnande av reglerade yrken som en allmän målsättning. I samband med politiken för den inre marknaden anser man dock att medlemsstaternas legitima behov av att reglera viss verksamhet måste förenas med behovet av att säkra den fria rörligheten för yrkesutövare över hela Europa.

Det är självklart att en bättre kvalitet och ett bredare urval inom professionella tjänster måste få positiva följder för hela EU:s ekonomi. I detta syfte åläggs medlemsstaterna i tjänstedirektivet att söka i den nationella lagstiftningen efter krav som tillämpas på vissa yrken, som kvantitativa och territoriella restriktioner, för att bedöma deras lämplighet mot bakgrund av de villkor som fastställts i EG-domstolens rättspraxis. Den 28 december 2009 måste medlemsstaterna lägga fram sin rapport om resultaten av denna sökning och bedömning för kommissionen. Det kommer att ge dem tillfälle att identifiera de eventuella negativa återverkningarna av att öppna vissa reglerade yrken och rättfärdiga eventuella restriktioner.

Utifrån dessa nationella rapporter kommer kommissionen och samtliga medlemsstater att genomföra en ömsesidig utvärdering och undersöka och diskutera förändringar som införts i medlemsstaternas lagstiftning samt alla eventuella krav som skulle ha upprätthållits. Den 28 december 2010 kommer kommissionen att lägga fram en sammanfattningsrapport för Europaparlamentet och rådet om resultaten av denna ömsesidiga utvärderingsprocess. Kraven på att överväga en specifik reglering av yrken kommer naturligtvis att diskuteras i samband med detta. Dessutom har överträdelseförfaranden inletts där nationella bestämmelser anses medföra diskriminerande eller oproportionerliga restriktioner på området för reglerade yrken i fråga om t.ex. tillträde till egendom, oförenligheter eller obligatoriska avgifter, återigen i syfte att garantera att den inre marknaden fungerar väl.

Slutligen syftar kommissionens arbete på området för konkurrens också till att stimulera lämpliga mönster för översyn av befintliga yrkesbestämmelser inom varje enskild medlemsstat enligt föreskrifter i kommissionens två rapporter om konkurrens inom sektorn för professionella tjänster. Nationella konkurrensmyndigheter uppmanas kontrollera att både ett mål i allmänhetens intresse och det minst restriktiva sättet att uppnå detta mål definieras tydligt i en förordning, mot bakgrund av konkurrensreglerna.

**Emmanouil Angelakas (PPE-DE).** – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag inser att det som kommissionen försöker göra är att inrätta en gemensam inre marknad och fri rörlighet för yrkesmän.

Å andra sidan finns det ett antal yrken som jag kallar "reglerade" och som bara kan utövas först då en summa pengar har utbetalats. Jag talar om taxilicens, som i många medlemsstater i EU är dyr, och yrken som apotekare, som utövas inom ramen för demografiska och fördelningsmässiga åtgärder. Jag vill gärna höra kommissionsledamotens åsikter om detta.

**Paul Rübig (PPE-DE).** – (DE) Anser ni att lokalkännedom och regionala bestämmelser bör vara ett grundläggande krav för att se till att dessa yrken kan utföras ordentligt?

**Avril Doyle (PPE-DE).** – (EN) Jag är inte säker på om bookmaker och operatörer av totalisatorspel och totalisatorer hör hemma inom ramen för dessa yrken, men det är tveklöst ett spörsmål i fråga om den inre marknaden och fria rörligheten för tjänster. Vad händer i denna debatt? Jag vet att kommissionens kontor har varit inblandade, och jag får fortfarande en hel del omstridda uppgifter på detta område. För det andra, vad gäller erkännande av direktivet om erkännande av yrkeskvalifikationer och hela det område för ömsesidig utvärdering som kommissionsledamoten hänvisade till, är det sannolikt att det kommer att uppstå problem där? Gör vi en jämförelse mellan jämförbara enheter om vi öppnar yrken i en medlemsstat för en annan?

**Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen.** – (EN) Det är två olika frågor som diskuteras av de olika ledamöter som yttrat sig i detta ämne. En är tjänstedirektivets räckvidd, och den andra är regleringen av yrkeskvalifikationer. Alla tjänster i Europeiska unionen, med vissa begränsade undantag, ingår i räckvidden för tjänstedirektivet. Frågan om apotekare togs upp av Emmanouil Angelakas. Han känner kanske till att vi har inlett överträdelseförfaranden mot vissa medlemsstater på just detta område.

Vad gäller frågan om ömsesidig utvärdering, som krävs inom ramen för tjänstedirektivet, måste varje enskild medlemsstat gå igenom alla sina regler och förordningar före den 28 december i år, och därefter kommer vi att genomföra en ömsesidig utvärdering för att se vad som är proportionellt och inte.

Avril Doyle tar upp en fråga om fördragsbrott i fråga om hasardspel. Hon är säkert medveten om att vi har några åtgärder som, i någon form, rör åtminstone 15 medlemsstater i detta skede. Det har varit fråga om en rättspraxis för just denna fråga. Hasardspel är en tjänst som liksom allt annat hamnar inom räckvidden för tjänstedirektivet, och dessa frågor måste tas upp. Det pågår överträdelseförfaranden i olika faser mot olika medlemsstater på detta område. Vi översvämmas också av många andra eventuella överträdelser på detta område.

**Talmannen.** – Fråga nr 52 från **Georgios Papastamkos** (H-0984/08)

Angående: Kreditvärderingsinstitut

Charlie McCreevy, kommissionsledamot med ansvar för den inre marknaden och tjänster, framförde nyligen följande i samband med regleringen av kreditvärderingsinstitut. "Jag önskar att Europa ska spela en ledande roll inom denna sektor. Detta förslag går längre än de existerande reglerna inom någon annan jurisdiktion. Dessa mycket strikta regler är nödvändiga för att återställa marknadens förtroende för kreditvärderingsverksamheten inom EU."

Kan kommissionen säga varför den inte föreslog en striktare regelram under perioden som föregick den finansiella krisen?

**Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen.** – (EN) Kommissionen har noggrant följt kreditvärderingsinstitutets verksamhet under de senaste åren. Efter Europaparlamentets resolution om kreditvärderingsinstitut i februari 2004 övervägde kommissionen mycket noggrant vilka lagstiftningsåtgärder som skulle krävas för att reglera kreditvärderingsinstitutets verksamhet.

I linje med rekommendationen från Europeiska värdepapperstillsynskommittén (CESR) i mars 2005 antog kommissionen 2006 ett meddelande om kreditvärderingsinstitut. I detta meddelande drog kommissionen slutsatsen att olika direktiv om finansiella tjänster, kombinerade med självreglering av

kreditvärderingsinstituten utifrån den uppförandekod som utarbetats av Internationella organet för värdepappersövervakning (IOSCO) och kreditvärderingsinstitutens metoder, skulle kunna innebära en tillfredsställande lösning på de stora problemen när det gäller kreditvärderingsinstitut. Det framhålls att denna strategi skulle kräva att kommissionen fortsätter att övervaka utvecklingen.

Dessutom bad kommissionen CESR att övervaka efterlevnaden av IOSCO:s uppförandekod och rapportera tillbaka på en årlig basis. Samtidigt angav kommissionen i meddelandet att man kan komma att överväga att lägga fram lagstiftningsåtgärder om det blir klart att efterlevnaden av EU:s bestämmelser eller IOSCO:s uppförandekod är otillräcklig, eller om det skulle uppstå nya omständigheter, inklusive allvarliga problem med misslyckande på marknaden eller betydande förändringar av det sätt som kreditvärderingsinstituten regleras i andra delar av världen.

Den finansiella krisen har kastat ett nytt ljus över kreditvärderingsinstituten. Sedan augusti 2007 har de finansiella marknaderna drabbats av en stor förtroendekris över hela världen. Denna finansiella kris är ett komplicerat fenomen där åtskilliga aktörer är involverade. Kreditvärderingsinstituten befinner sig nära ursprunget av de problem som har uppstått på högriskmarknaderna. I och med krisen har kreditvärderingsinstitutens dåliga resultat framträtt starkt. En förklaring har kunnat finnas i det otillfredsställande sätt på vilket byråerna har hanterat sina intressekonflikter, bristen på kvalitet hos de metoder som de utfärdar, otillräcklig öppenhet kring deras verksamhet och en olämplig intern styrning inom byråerna.

Krisen på högriskmarknaderna har visat att ramen för kreditvärderingsinstitutens verksamhet måste förstärkas på ett betydande sätt. Det är anledningen till att jag i juni 2008 tillkännagav att kommissionen skulle vidta regleringsåtgärder på detta område, och den 12 november 2008 antog kollegiet, med instämmande av parlamentet och rådet, det förslag som täcker lagstiftningsverksamheten för kreditvärderingsinstituten.

**Georgios Papastamkos (PPE-DE).** – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Ni sa personligen i ett svar på en av mina frågor 2006 att kommissionen inte skulle lägga fram något nytt lagstiftningsförslag när det gäller sektorn för kreditvärderingsinstitut genom att hålla sig till rekommendationerna från Europeiska värdepapperstillsynskommittén.

Den massiva finanskrisen inträffade, och nu står ni här och talar om för oss att vi behöver en strängare lagstiftning. Vi behöver verkligen en strängare rättslig ram. Min fråga är: erkänner ni att kommissionen reagerade långsamt i rättsligt avseende i denna fråga?

**Eoin Ryan (UEN).** – (EN) Jag vet att kommissionen har lagt fram förslag om kreditvärderingsinstitut och andra initiativ där osäkerheten på finansmarknader behandlas, t.ex. direktivet om kapitalkrav, system för garanti av insättningar och betalningsbalans för medlemsstater, för att försöka se till att det inte uppstår en kris.

Jag vill fråga vilka förslag som kommissionen planerar att lägga fram för att uppmuntra tillväxt och konkurrenskraft inom den reala ekonomin, framför allt inom sektorn för små och medelstora företag, som är särskilt viktigt nu när alltför många europeiska ekonomier befinner sig i en lågkonjunktur.

**Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen.** – (EN) Som svar på Georgios Papastamkos' fråga vill jag hänvisa till rapporten från 2005. Vid den tidpunkten angav vi att vi skulle bevaka kreditvärderingsinstitutens verksamhet, och 2007, när krisen på högriskmarknaden var som värst, träffade jag kreditvärderingsinstituten och uttryckte vårt missnöje med hur vi hade uppfattat deras hantering av verksamheten.

Frågeställaren känner säkert till att jag i december 2007 skrev till CESR och expertgruppen för de europeiska värdepappersmarknaderna (ESME) för ytterligare råd i fråga om vad jag borde göra i samband med vissa områden. Vid den tidpunkten klargjorde jag tydligt i anföranden och kommentarer att det helt enkelt inte var något alternativ att låta dödläget fortsätta.

Som en följd av detta lade vi fram kommissionens förslag 2008, och nu diskuteras frågan av parlamentet och ministerrådet. Jag anser att jag tidigare, när vi undersökte kreditvärderingsinstitutens verksamhet, klargjort tydligt att vi skulle överväga frågan mot bakgrund av förändrade omständigheter. Och för att citera en person från förra århundradet, som är mycket mer berömd än jag – jag ändrar uppfattning när omständigheterna ändras. Och det är vad som har skett.

Herr Ryan! När det gäller vad vi kommer att göra på de områden för budgetförordningen som han hänsyftade på – förslagen om kreditvärderingsinstitut och direktivet om kapitalkrav – ställde han en berättigad fråga beträffande vad Europeiska unionen gör för att ta itu med problemen inom den reala ekonomin, eftersom



förändringarna som rör budgetförordningen, trots att de otvivelaktigt har varit lägliga på områden med en lucka i budgetförordningen, inte i sig själva kommer att väcka och ge den europeiska ekonomin en skjuts.

Eoin Ryan är säkert medveten om att kommissionen under de senaste månaderna befunnit sig i centrum för samordning av den strategi för finansiell stimulans som antogs av Europeiska rådet vid dess sammanträde i december. Medlemsstaterna har naturligtvis fortfarande rätt att påverka sin egen finansiella stimulans om de anser att det är lämpligt, eftersom medlemsstaternas regeringar fortfarande har företrädesrätt när det gäller dessa frågor. Men kommissionen beviljade också som svar på detta stimulanspaket vissa medel inom vårt ansvarsområde, och samordnade i samråd med de andra europeiska aktörerna en strategi för hur vi ska få fart på saker och ting där.

Jag minns att vi också dessförinnan antog några initiativ i kommissionen som borde hjälpa till att stimulera mindre affärsverksamhet inom sektorn för små och medelstora företag – t.ex. rättsakten för småföretag i Europa och Europabolagsordningen – och de kommer förhoppningsvis att bidra på något sätt till en vändning av den allmänna ekonomin i Europeiska unionen.

**Talmannen.** – Fråga nr 53 från **Gay Mitchell** (H-0990/08)

Angående: Finanskrisen

Mot bakgrund av den pågående finanskrisen tillfrågas kommissionen om den har ändrat reglerna på den inre marknaden för att göra det lättare för enskilda medlemsstater att vidta åtgärder för att skydda sina ekonomier och industrier?

**Charlie McCreevy**, ledamot av kommissionen. – (EN) Vid denna tid av finansiell kris och ekonomisk recession måste både de europeiska regeringarna och de europeiska institutionerna visa beslutsamhet och flexibilitet, vilket ordförande José Manuel Barroso nämnde i inledningen av den ekonomiska återhämtningsplan för Europa som nyligen antogs.

För att visa denna flexibilitet kommer kommissionen till exempel att inrätta ett förenklingspaket för att skynda på beslutsfattandet i fråga om statligt stöd, möjliggöra användningen av påskyndade förfaranden när det gäller offentlig upphandling för alla stora offentliga projekt 2009 och 2010 och begära att medlemsstaterna vidtar korrigeringsåtgärder vid alltför stora underskott inom tidsramar som överensstämmer med ekonomisk återhämtning, för att låta ekonomierna anpassas.

Denna flexibilitet innebär emellertid inte att kommissionen har ändrat eller kommer att ändra bestämmelserna för den inre marknaden. Ett moderniserat tillvägagångssätt när det gäller politik som fastställts i översynen av den inre marknaden från november 2007 måste fortsatt eftersträvas enligt plan.

Lägesrapporten "Översynen av den inre marknaden efter ett år" av den 16 december 2008 belyser en rad åtgärder som vidtagits nyligen och som kommer att bidra till att skapa villkor för en nystart av den europeiska ekonomin. De omfattar främst starkare avtalsmässiga rättigheter för att förbättra förtroendet hos konsumenterna, lägre kostnader och mindre administrativa bördor samt en enhetlig företagsstadga för små och medelstora företag. Det är också uppenbart att vi måste omstrukturera den europeiska ramen för reglering och tillsyn för att minimera risken för kriser i framtiden.

Under året har vi arbetat tillsammans med parlamentet och rådet för att bland annat öka skyddet för sparare, få banker och andra finansiella institutioner att avstå från att ta överdrivna risker i framtiden och bättre reglera kreditvärderingsinstituten. Ett snabbt antagande och genomförande av dessa förslag är grundläggande. Vi måste visa att Europa kan ge konkreta svar.

Under de kommande månaderna kommer kommissionen att på ett heltäckande sätt formulera hur den befintliga ramen för reglering och tillsyn bör reformeras vidare för att stabiliteten och förtroendet ska återställas. Vi bör eftersträva ett stabilt system i vilket det görs ett i motsvarande grad bättre arbete med att tillhandahålla möjligheter att handla med, säkra, diversifiera och samla risker, anslå resurser och mobilisera besparingar. Detta kräver bland annat ett bättre samarbete och en bättre samordning mellan nationella tillsynsmyndigheter samt ett undvikande av protektionism.

För att främja en ekonomisk tillväxt på längre sikt måste vi minska kapitalkostnaderna och förbättra tilldelningen av kapital. I detta sammanhang kommer det helt klart att krävas att den inre marknaden stärks ytterligare.

Denna flexibilitet medför absolut inte någon förändring av principerna för den inre marknaden. Tvärtom: vid en tidpunkt då en ekonomisk nedgång råder måste både de europeiska regeringarna och de europeiska

institutionerna verkligen hålla fast vid principerna för den inre marknaden. Det är av avgörande betydelse att hantera den kris som styrs av de grundläggande friheterna och principerna om icke-diskriminering och proportionalitet. Det har till exempel redan inrättats en ram för nationella räddningsplaner för att förhindra negativa överskottseffekter bland icke samordnade nationella åtgärder.

Vi måste upprätthålla och skydda sådana lika villkor som har gynnat medlemsstaternas konsumenter och företag i så hög grad sedan 1992. Detta är av avgörande betydelse, eftersom alla åtgärder som skulle kunna undergräva den inre marknaden skulle kunna förvärpa följderna av den finansiella krisen på den allmänna ekonomin ytterligare.

**Gay Mitchell (PPE-DE).** – (EN) Jag hoppas att kommissionsledamotens röst blir bättre. Jag vill tacka kommissionsledamoten för hans svar och säga att det gläder mig att höra att protektionismen inte är på väg tillbaka, eftersom det skulle vara ett tecken på att det inte kommer att ske någon återhämtning. Det *kommer* att ske en återhämtning i Europa.

Jag skulle vilja uppmana kommissionsledamoten att börja tala om denna återhämtning. Det mest hoppfulla vi har hört under en tid var de kommentarer av ordförande Jean-Claude Trichet som återgavs i dagens tidningar, där han sa att han förväntade sig en återhämtning 2010. Jag vill uppmana kommissionsledamoten att börja tala om framtiden, så att vi inte förlorar hoppet, och också tala om den möjlighet som Europa har att bli mer konkurrenskraftigt medan just denna kris pågår.

**Brian Crowley (UEN).** – (EN) Fru talman! Jag vill också tacka kommissionsledamoten för hans svar och tipsa honom om att en droppe whisky, lite varmt vatten och en skiva citron är utmärkt för att klara strupen.

När det gäller ert svar och särskilt planerna för ekonomins återhämtning är samordnade åtgärder den enda lösningen för att hantera den nuvarande finanskrisen, precis som man har sagt de senaste månaderna. Min fråga är nu om några planer har upprättats eller om några kontakter har tagits med den tillträdande amerikanska administrationen – Obamaadministrationen – för att se vilka ytterligare samordnade åtgärder som krävs på finansområdet?

**Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen.** – (EN) Jag instämmer definitivt med Gay Mitchell när han säger att protektionism inte är någon lösning. Men jag är säker på att det är många medlemsstater som ser en chans att inleda vissa protektionistiska åtgärder, och jag vill säga två saker om det.

För det första ska vi vara vaksamma när det gäller att hävda EU:s lagstiftning för att förebygga åtgärder som strider mot Europeiska unionens regler.

För det andra vill jag säga till dessa medlemsstater: om man tror på detta särskilda synsätt anser jag, och jag vet att också Gay Mitchell instämmer, att det förlänger den ekonomiska nedgången. Men det har alltid funnits olika uppfattningar om detta synsätt, och det finns sannolikt många medlemmar på andra sidan här i kammaren som inte skulle hålla med vare sig mig eller Guy Mitchell.

Jag instämmer också med Guy Mitchell att vi som motvikt till allt detta negativa tal om en ekonomisk nedgång ändå bör vara realistiska och inte alltför pessimistiska. Jag är rädd att i den värld vi lever – vare sig det är i den medlemsstat vi bäst känner till eller i andra medlemsstater – har det alltid funnits en benägenhet att koncentrera sig, kanske alltför mycket, på det negativa i den ekonomiska nedgången. Nu behöver vi motverka detta och vara realistiska eftersom det behövs realism också i ekonomiska prognoser och bland människorna. Det behövs dock balans mellan att vara alltför pessimistisk och att vara realistisk. Förtroende är något mycket ömtåligt. Det tar lång tid att återvinna det, och det kan försvinna på ett ögonblick.

Jag välkomnar därför kommentarerna från ordföranden i Europeiska centralbanken i dagens tidning om de kommande årens scenario. Men som jag sa behövs denna balans, och människorna bör vara medvetna om var den ska finnas.

Brian Crowley ställde en berättigad fråga om vilka åtgärder som har vidtagits för att diskutera dessa ekonomiska och finansiella frågor med den amerikanska administrationen. Förenta staterna har ett mycket strikt protokoll, vilket ni säkert känner till, och det gäller även för människor som befinner sig i övergångsadministrationen, och de är mycket noga med det.

Men så snart den nya administrationen är på plats kommer vi att kontakta den nya finansministern. Vi har redan en rad forum där vi diskuterar frågan, exempelvis det transatlantiska ekonomiska rådet, lagstiftningsdialogen om finansmarknaderna, som pågår hela tiden. Så snart den nya Obamaadministrationen har tillträtt nästa vecka kommer vi att ta kontakt med våra nya kolleger i frågan.

**Talmannen.** – De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

(Sammanträdet avbröts kl. 19.30 och återupptogs kl. 21.00.)

## ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

*Vice talman*

### 16. Paketet farmaceutiska produkter (debatt)

**Talmannen.** – Nästa punkt är kommissionens uttalande om paketet farmaceutiska produkter.

**Günter Verheugen**, *kommissionens vice ordförande.* – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Förslagen i det så kallade paketet farmaceutiska produkter som jag på parlamentets begäran presenterar här i kväll har ett gemensamt tema. Syftet med paketet är att främja patienternas rättigheter, behov och intressen i våra hälso- och sjukvårdssystem.

Vi anser att patienterna inte bara är föremålet för de tjänster som hälso- och sjukvården tillhandahåller eller för läkemedelsindustrins finansiella intressen. Patienterna är ansvarsfulla medborgare, och hälsan är deras viktigaste tillgång. Patienterna har rätt att få tillgång till de bästa och säkraste behandlingarna och läkemedlen som finns. Patienterna är föremålet för hälso- och sjukvårdspolitiken.

Hälsan eller behandling för att återfå hälsan är dock inte bara en rättighet. Det handlar också om en skyldighet att ta hand om sig själv genom att äta hälsosamt, föra en hälsosam livsstil och om behandling behövs spela en aktiv roll i denna.

Vårt förslag om en effektivare övervakning av godkända läkemedels faktiska verkan utgår till exempel från att patienterna spelar en sådan aktiv roll. Om patienterna inte underrättar myndigheterna om anomalier i samband med de läkemedel som de har tagit blir övervakningsprocessen bara bortkastad tid.

Detta gäller även skyddet mot förfalskade läkemedel. Patienterna kan, och bör, i framtiden försäkra sig om att de inte tar förfalskade läkemedel genom att kontrollera att alla säkerhetsdetaljer som i framtiden måste finnas på förpackningarna faktiskt finns på plats. Om vi anser att aktiva, välunderrättade patienter spelar en viktig roll inom hälso- och sjukvården när det gäller att kontrollera läkemedel och förebygga spridningen av förfalskade läkemedel så är det svårt att förstå varför patienterna inte får tillgång till information om de viktigaste läkemedlen. Paketet farmaceutiska produkter består därför av följande fyra delar: ett politiskt meddelande och tre lagförslag om säkerhetsövervakning av läkemedel, om förfalskade läkemedel och om patientinformation.

Det snabbt ökande antalet förfalskade läkemedel har tvingat oss att agera. Beslagen av förfalskade läkemedel vid EU:s yttre gränser har nästan fyrdubblats mellan 2005 och 2007. Om vi inte agerar nu kommer de första dödsfallen att komma förr eller senare. Problemet har också påverkat den lagliga försörjningskedjan för läkemedel. Vi har upptäckt förfalskade läkemedel i olika stadier av försörjningskedjan. Det rör sig om tusentals förpackningar i varje enskilt fall, och tusentals patienter kan därför vara utsatta för risk. I framtiden måste patienter i Europa kunna ha fullt förtroende för kvaliteten på de läkemedel som de får från lagliga leverantörer, till exempel apotek.

Vi föreslår därför följande: För det första, tydlig lagstiftning för alla i den lagliga försörjningskedjan, för det andra, en skärpt övervakning av läkemedel under transitering eller för export, för det tredje, de senaste säkerhetsdetaljerna på särskilt riskutsatta läkemedel, bland annat sigill, igenkänningsmärken och streckkoder så att varje förpackning kan spåras, och för det fjärde, lagstiftning för säkerhetsövervakning av verksamma ämnen.

Vid utarbetandet av förslaget uppstod ett missförstånd som jag skulle vilja reda ut en gång för alla. Det enda syftet med förslaget är att öka patientsäkerheten. Det är inte avsett att förhindra en viss form av läkemedelsdistribution, såsom parallellhandel. Den berörda sektorn ligger bakom en slående informationskampanj. I det här fallet kan man nästan kalla det för en desinformationskampanj. Jag vill dock än en gång klargöra att parallellhandel med läkemedel är och förblir tillåtet enligt EU-fördraget. Parallellhandlare behöver bara iaktta de nya säkerhetskraven, i likhet med alla andra aktörer i försörjningskedjan. Ingen får vare sig positiv eller negativ särbehandling.

Lagförslaget om säkerhetsövervakning, det vill säga om övervakning av godkända läkemedel, kommer att bidra till att öka patientsäkerheten och minska den onödiga administrativa bördan. Det här är ett bra exempel

på hur minskad byråkrati kan leda till ökad säkerhet. Detta kommer att åstadkommas genom att förtydliga vilka skyldigheter som finns och göra rapporteringsskyldigheten mer effektiv. Dessutom måste tillverkarna införa ett effektivt övervakningssystem. Hela gemenskapens tillgång till information om oönskade eller tidigare okända biverkningar kommer att väsentligt underlätta riskhanteringen i hela gemenskapen.

Slutligen innehåller paketet farmaceutiska produkter ett förslag till ökad patientinformation. Jag vet att det här är en mycket kontroversiell fråga som vi ofta har behandlat här i parlamentet, och jag hoppas att vi kommer att kunna diskutera frågan lugnt och objektivt och utan att gå i polemik.

Patienterna har rätt att få information, och det gäller särskilt i fråga om läkemedel. Hälsan är en av våra viktigaste tillgångar, om inte den viktigaste. Hälsans betydelse kommer att fortsätta öka i vårt åldrande samhälle. I ett demokratiskt samhälle är det därför självklart att patienterna måste få heltäckande information om frågor som påverkar deras hälsa.

Jag måste klart och tydligt säga, och det här är verkligen en grundläggande princip i ett demokratiskt samhälle, att vi inte behöver förklara och motivera att människor bör få information. Vi måste snarare förklara och motivera varför medborgare inte får information.

Patienterna söker redan aktivt efter information. Vi har säkert alla vänner, bekanta eller till och med familjemedlemmar som har varit med om att en allvarligt sjuk person eller dennes släktingar och vänner desperat, och ofta är dessa människor verkligen desperata, försöker ta reda på om det finns bättre läkemedel eller bättre behandling.

Dessa människor söker först och främst på Internet. De kommer i kontakt med information från andra delar av världen och kan inte avgöra om det rör sig om produktreklam eller saklig information. Jag anser att situationen är både förskräcklig och oacceptabel.

Jag vill därför klargöra att den rådande situationen inte uppfyller patienternas krav på god information. Den leder även till diskriminering. Människor som förstår engelska och kan använda Internet har tillgång till information som inte är tillgänglig för människor som inte förstår engelska och inte kan använda Internet. Det rör sig i allmänhet om äldre människor, och det är särskilt viktigt för dem att få tag i saklig information.

Som läget ser ut i Europa för närvarande finns det information om amerikanska läkemedel men inte om europeiska. Vi anser att förbudet mot reklam för receptbelagda läkemedel under inga omständigheter får uppluckras och att det är stor skillnad mellan information och reklam. Vi föreslår därför att viss information bör tillhandahållas. Det gäller framförallt information som har granskats av myndigheterna och som till exempel återfinns i läkemedlens bipacksedel. För det andra bör informationen endast offentliggöras på Internet i skriftliga svar på specifika frågor eller i av medlemsstaterna specificerade medicinska tidskrifter.

För det tredje måste stränga kvalitetskriterier uppfyllas, och för det fjärde måste medlemsstaterna inrätta effektiva kontrollmekanismer. Informationen måste kontrolleras innan den offentliggörs. Undantag från denna regel ska endast tillåtas i effektiva system.

Jag skulle vilja förklara att det naturligtvis finns en gråzon mellan patientinformation och reklam för läkemedel. Enskilda patienter kan inte se igenom denna gråzon där alla typer av information tillhandahålls via alla typer av medier, och där medierna åtar sig utgivaransvaret. I försiktiga ordalag kontrolleras informationen mycket ofta av berörda parter, och läsarna kan inte alltid identifiera källan till informationen eller de berörda parterna.

Jag kommer att arbeta tillsammans med medierna och läkemedelsindustrin för att utarbeta en uppförandekod för att se till att denna mycket tveksamma praxis upphör. För att åstadkomma detta måste vi dock hitta en bättre och modernare lösning på patientinformationsproblemet.

Detta paket innehåller mycket aktuella och progressiva förslag. Medborgarna lägger allt större vikt vid frågor som rör deras egen hälsa, och paketet innehåller uppenbara slutsatser som kan dras av detta. Jag hoppas att jag får Europaparlamentets stöd för paketet. Tack så mycket.

**John Bowis, för PPE-DE-gruppen.** – (EN) Fru talman! Jag välkomnar verkligen kommissionsledamotens uttalande och särskilt hans ton i början när han nämnde att patienterna står i centrum. Jag håller nu på att här i parlamentet få igenom ett betänkande om gränsöverskridande hälsa, och där är patientsäkerheten grundläggande. Jag önskar att detta hade kommit tidigare så att vi hade kunnat komplettera ert paket med andra hälsoåtgärder inom parlamentet. Det kommer inte att vara möjligt, men vi är åtminstone på väg.

Kanske kan ni nämna för åtminstone en av era kolleger att vi också skulle vilja se något om nålsticksskador som en del av säkerhetspaketet.

Nu tittar vi på de tre delar som ni har hänvisat till. Ni har med rätta hänvisat till patientinformation, och ni har uppehållit er vid den detaljen. Jag tror att patienter, och särskilt patienter med neurodegenerativa sjukdomar, är mycket angelägna om att patientinformationen definitivt inte ska vara reklam men ändå vara utformad så att de kan tro att vad de läser – oavsett om det är på Internet, på förpackningen eller i reklam eller meddelanden – är ärligt och trovärdigt. För närvarande kan de inte göra det, och de är därför i farozonen som ni säger.

Den andra punkten handlar om förfalskning som är en av vår tids förbannelser. Det är en sak att ha en klocka eller designkläder som är förfalskade, men det är betydligt allvarigare om det rör sig om medicin. Om medicinen är förfalskad är patienterna i farozonen, och de kan till och med dö. Som vi har hört har statistiken – 2,5 miljoner förpackningar per år som beslagtogs vid EU:s gränser – ökat avsevärt på två år, mellan 2005 och 2007, och det skrämmande är att det i allt större utsträckning sker på apotek och inte bara handlar om förpackningar på Internet.

För det tredje hänvisade ni till läkemedelsövervakning. Vi räknar med att 5 procent av alla sjukhusvister beror på negativa läkemedelsreaktioner och att dessa orsakar en femtedel av onödiga dödsfall på sjukhusen. Det är därför mycket viktigt att vi har ett förenklat, mer tillförlitligt paket även om läkemedelsövervakning.

Om detta kan införas tror jag att mitt betänkande och patientsäkerheten kan gå hand i hand, och det måste stå högst på vår dagordning i kväll, under återstoden av parlamentets mandatperiod och i det parlament som tillträder efter sommaren.

**Dorette Corbey**, för PSE-gruppen. – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är bra att vi diskuterar en ny läkemedelslagstiftning här i kväll. Jag vill också tacka kommissionsledamot Günter Verheugen för att han har gett oss möjlighet till det.

Kommissionsledamot Günter Verheugen har med rätta tagit upp det faktum att det behövs ett antal ändringar av lagstiftningen. Vi behöver större fokus på säkerheten, bättre regler om patientinformation och effektiva åtgärder mot förfalskade läkemedel. Jag vill också betona att patienten måste spela en central roll i det avseendet.

Läkemedel är föremål för strikt övervakning, och det går därför inte att släppa ut vad som helst på marknaden. Det genomförs stränga kontroller av läkemedel innan de kommer ut på marknaden, men när de väl finns på marknaden är det mycket ovanligt att de kontrolleras igen. Läkemedel kontrolleras sällan när de väl har kommit ut på marknaden. Det rapporteras om biverkningar, men det finns inte mycket forskning om läkemedlens verkan. Lagförslaget ger oss möjlighet att göra mycket nödvändiga förbättringar på den punkten.

Kolesterolsänkande läkemedel tas till exempel i mycket stor omfattning, trots att det inte finns mycket kunskap om olika produkters effektivitet och mycket lite kunskap om vilka produkter som är mest effektiva. Detsamma gäller antidepressiva läkemedel och andra läkemedel som påverkar människors mentala hälsa. Det vore bra om läkemedelsindustrin tvingades bedriva mer omfattande forskning om sina läkemedels verkningar och biverkningar. Här behövs det oberoende kontroller.

Vi vet alla att patientinformation om läkemedel är en kontroversiell fråga. Alla som ser på tv på bästa sändningstid i Förenta staterna kan se vilka problem detta kan orsaka. "Fråga er läkare om läkemedel x för bröstcancer eller läkemedel y för blåskatarr." Hittills har vi haft ett förbud mot läkemedelsreklam i Europa, och jag anser att det bör förbli så. Vi kan inte låta vem som helst ge oss en diagnos eller övertala oss att ta ett preparat.

Läkemedelsindustrin vill informera patienterna om sina produkter och tycker att den är bäst lämpad att göra det. Jag kan tänka mig att det mycket väl kan vara så, men det behövs oberoende kontroller även här. Lagförslaget innebär att reglerna om spridning av information via Internet och tryckta medier luckras upp. Som kommissionsledamot Günter Verheugen själv sa är det ett modernt och progressivt förslag. Det måste finnas en mycket tydlig skiljelinje mellan information och reklam, och patienterna bör ha rätt till tillförlitlig information. Det vore därför en god idé att samla information i en europeisk databas, tillsammans med jämförbar information om läkemedlens verkningar och biverkningar.

Det tredje förslaget i paketet innebär en skärpning av reglerna för att förhindra att förfalskade läkemedel kommer ut på marknaden. Det är bara rätt, eftersom det, som min kollega John Bowis betonade, är ett allvarligt brott att släppa ut förfalskade läkemedel på marknaden. Kommissionsledamot Günter Verheugen har också rätt i att det här fenomenet inte så mycket är en konsekvens av parallellhandel som av helt andra mekanismer som vi måste ta itu med. Vi bör fördjupa diskussionerna om patientinformationens fördelar och nackdelar, förfalskade läkemedel och patientsäkerhet framöver, eftersom det är uppenbart att vi har att

göra med ett antal offentliga skyldigheter. Industrin har ett ansvar, patienterna har ett visst ansvar, men det har även myndigheterna.

**Carl Schlyter, för Verts/ALE-gruppen.** – Fru talman! Jag vill tacka kommissionen för uttalandet. Jag tycker att det är bra att ni tar upp till exempel miljöaspekterna. Vi har ett allt större problem med reningsverken när det gäller förorening av läkemedel.

När det gäller reklam för läkemedel vill jag se kraftigast möjliga begränsningar. Jag har själv tröttnat ganska rejält på detta. En kväll när jag tittade på tv handlade en fjärdedel av all reklam om receptfria läkemedel. Jag skulle vilja att kommissionen gjorde en *impact assessment* för att se hur mycket reklamen har påverkat försäljningen av dessa läkemedel. Är det rimligt att vi har så mycket läkemedelsreklam i tv, även i fråga om receptfria läkemedel?

I Sverige hade vi ett exempel med vaccinet Gardasil, som knappast faller inom ramen för receptfria eller epidemiologiska vacciner. Jag skulle därför vilja att vi skärper lagstiftningen på detta område.

När det gäller förfälskningar av medicin hänger det väl också ihop med vårt nuvarande patentsystem. Det blir en väldigt stor prisskillnad. Jag tror att en lösning för att bättre behövsstyra forskningen efter allmänintresset kanske vore att vi i ökad utsträckning inför prisfonder för läkemedel. Då skulle till exempel försummade tropiska sjukdomar, dvs. ett område där det inte finns någon köpkraft, kunna få nya läkemedel. Läkemedel till grupper i samhället som inte har någon stark köpkraft skulle kunna forskas fram bättre.

Jag skulle önska att kommissionen tittar närmare på möjligheterna att i ökad utsträckning använda prisfonder, vilket innebär att den som uppfinner ett läkemedel får en engångssumma. Sedan skulle det bli en licensfri tillverkning. Jag tror att det i vissa fall kan vara ett bättre system för att förbättra forskningen och framför allt också för att få bort meningen med att förfälska mediciner. Jag ser många fördelar med att man då från politiskt håll kan försöka styra in forskningen på att lösa ett sjukdomsproblem istället för att ha en för företagen lönsam symtombehandling med medicinering i 30 år.

Slutligen vill jag bara säga något om nanotekniken. Det finns nanopartiklar i medicin, men vi har låg kunskap om toxikologiska effekter. Jag önskar att vi införde bättre metoder för att undersöka nanopartiklars toxikologi.

**Irena Belohorská (NI).** – (SK) Många av oss kommer förmodligen att prata om subsidiaritet inom sjukvården i samband med paketet farmaceutiska produkter. Situationen på läkemedelsmarknaden tyder dock på att det krävs ett närmare eller bättre samarbete mellan medlemsstaterna på området om Europa ska vara konkurrenskraftigt inom forskning och utveckling, samt inom distribution och försäljning av nya läkemedel.

Patienterna behöver få mer information om läkemedel, och naturligtvis om deras oönskade biverkningar, så att de på ett mer effektivt sätt kan delta i behandlingen. På grund av den begränsade finansieringen av forskning och utveckling på läkemedelsområdet i Europa kan läkemedelsindustrin inte konkurrera med Amerika, Japan eller Kanada. Därför har läkemedelspriserna ökat oproportionerligt mycket på de europeiska marknaderna.

Vi har i Europaparlamentet vid upprepade tillfällen diskuterat den bristande tillgången på vissa läkemedel, till exempel för behandling av cancer eller så kallade sällsynta sjukdomar. Vi försätter patienter som redan befinner sig i en svår situation i en tiggares position i och med att de måste skaffa sponsorer för att få behandling. De höga priserna på många läkemedel tvingar hälso- och sjukvårdssektorn att försöka hitta billigare alternativ, generiska läkemedel med andra ord. Tyvärr är det just dessa som ofta förfälskas och ofta inte innehåller något verksamt ämne bortsett från socker och tablettens sammansättning.

Ovannämnda omständigheter visar hur viktigt det är att utbyta åsikter, diskutera och därefter anta hela paketet farmaceutiska produkter för att se till att patienterna behandlas med överkomliga läkemedel av hög kvalitet. Här ser jag fram emot ett effektivt samarbete med de föredragande som utsetts för specifika delar av paketet i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Jag måste hålla med kommissionsledamoten om att det främst är läkemedel som säljs via Internet som verkligen äventyrar läkemedelpolitikens säkerhet.

**Anne Ferreira (PSE).** – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag blir alltid förvånad när hälsofrågor behandlas av generaldirektoratet för näringsliv. När jag läste igenom förslagen om patientinformation blev det emellertid snart uppenbart att läkemedel med några smärre undantag behandlas som om de vore vilken annan konsumentprodukt som helst.

I den här frågan anser jag att den information som industrin själv tillhandahåller, bortsett från märkning och obligatoriska meddelanden, kallas reklam, och det är genom upprepning som den blir en konkurrenskraftig kommersiell tillgång.

Kommissionen kan mycket väl presentera vissa bestämmelser för att definiera sina förslag, och den kan mycket väl påpeka för oss att det är patientorganisationerna som otåligt väntar på sådana bestämmelser. Många av oss luras inte av effekterna av direktivet om "patientinformation" och vet att det inte kommer att ha någon effekt när det gäller att faktiskt förbättra européernas hälsa.

Vi kan redan vara säkra på att om texten antas så skulle läkemedelsindustrins marknadsföringsbudget skjuta i höjden, säkert på bekostnad av forskningen. Redan idag ägnas 23 procent av omsättningen åt reklam och endast 17 procent åt forskning. Om vi ser på Förenta staterna och Nya Zeeland, där det redan är tillåtet med den här typen av marknadsföringsinformation, kan vi se att det har lett till en ökning av antalet recept och av hälso- och sjukvårdskostnaderna utan att det har skett någon synlig förbättring av vårdkvaliteten eller medborgarnas hälsa. Låt oss dra lärdom av det.

Till sist vill jag avsluta med att säga att en modern lösning vore att hysa större tilltro till hälso- och sjukvårdspersonal, eller att utbilda dem bättre, så att de kan lämna information om behandlingar och receptbelagda läkemedel.

**Åsa Westlund (PSE).** - Fru talman! Kommissionär Verheugen! Det har precis som ni säger talats mycket om detta paket redan innan det lades fram. Det är kanske inte särskilt konstigt eftersom läkemedel berör alla människor. Samtidigt berör de dock även mäktiga företag med starka intressen samt användningen av skattemedel.

Jag har själv ställt frågan till kommissionen om att inkludera läkemedlens miljöpåverkan i informationen. Jag är mycket glad över att kommissionen har tagit med detta i sitt förslag som något som man får ta med i den information som får ges. Däremot tycker jag nog egentligen att denna information kunde vara obligatorisk när man informerar om läkemedlet.

Jag vill inte se reklam för receptbelagda läkemedel. Därför är jag glad att kommissionen tycks dela denna åsikt. I likhet med kommissionen anser jag dock att patienter och allmänhet ska ha rätt till bra och rättvisande information om läkemedel. Detta finns i flera fall redan idag. I Sverige har vi till exempel ett system som kallas för FASS. Det är viktigt att man som vanlig medborgare kan hitta pålitlig information snabbt, inte minst med tanke på att det finns gott om så kallad information som är direkt vilseledande på inte minst Internet i olika chattrum som man lätt tar del av om man befinner sig i en utsatt situation. Precis som kommissionen föreslår så krävs det då emellertid att informationen övervakas på ett objektivt sätt för att man ska kunna lita på den. Det är väl denna del som jag är ganska tveksam till i kommissionens förslag. Det kommer att bli oerhört viktigt att reglera hur dessa informationskanaler faktiskt kan och ska se ut, så att de är lättillgängliga men samtidigt bara tillgängliga för dem som söker informationen och alltså inte likt reklam ges till personer som inte har efterfrågat den.

Jag är också lite tveksam till om det verkligen behövs en fullständig reglering av detta på EU-nivå. Det rör sig trots allt om ett område som berör hälso- och sjukvård och som medlemsstaterna ska ha mest kompetens på. Därför skulle jag helst vilja bli lite mer övertygad om att det verkligen behövs en rättslig reglering på EU-nivå av denna fråga.

**Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE).** – (FR) Fru talman! Jag har två frågor som jag skulle vilja ställa till kommissionsledamoten. Tänker ni försöka hitta ett sätt att förhindra att en tidskrift som distribueras kostnadsfritt på apotek i Tyskland och som diskret finansieras av läkemedelsindustrin påverkas av direktivet?

Min andra fråga handlar om läkemedlens namn i gränsregioner. Namnen är ofta olika trots att läkemedlen innehåller identiska ämnen. Skulle man inte kunna förenkla saker och ting för dem som bor i gränsregioner?

**Avril Doyle (PPE-DE).** - (EN) Fru talman! Jag välkomnar kommissionens uttalande i kväll och ser fram emot att mer i detalj läsa exakt vad paketet består av.

För några år sedan hade vi här en läkemedelsöversyn. Den innefattade såväl veterinärmedicinska läkemedel som humanläkemedel. Jag undrar bara varför dessa två har skilts åt på detta stadium av förhandlingarna? Kommissionen känner säkert till mitt intresse genom lagstiftningen om resthalter som kommer in i livsmedelskedjan via veterinärmedicinska läkemedel. Jag har varit kritisk mot allvarliga brister i direktivet om veterinärmedicinska läkemedel ett tag nu.

Kan kommissionsledamoten bara kommentera frågorna om interaktion mellan läkemedel och multiterapi och läkemedelsresistens i förhållande till diskussionen här i kväll? Precis som andra tycker jag att det skulle finnas betydligt mer patientinformation nu. Patienter ska inte behöva "tävla" – om det nu är rätt ord – med vad som finns på Internet, där det ibland förekommer en mängd desinformation. De bör få korrekt genomgången vetenskaplig förstahandsinformation tillsammans med sin medicin.

Avslutningsvis är jag oroad över läkemedelsföretagens roll när det gäller att påverka läkarnas förskrivningsvanor. Kan kommissionsledamoten vara snäll och kommentera det?

**Günter Verheugen**, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Till svar på Dorette Corbeys synpunkter vill jag först säga att jag för flera år sedan gav klartecken till en europeisk databas över receptbelagda läkemedel. Arbetet med databasen går bra, och den kommer att stå färdig någon gång inom den närmaste framtiden.

Inte bara Dorette Corbey utan även flera andra parlamentsledamöter har ställt följande fråga: Går det att dra någon tydlig skiljelinje mellan information och reklam? Jag vill än en gång tydligt förklara att kommissionen är helt emot att tillåta reklam eller marknadsföring, eller vad ni nu vill kalla det, för receptbelagda läkemedel i Europa. Vi kommer inte under några omständigheter att tillåta det. Jag måste emellertid också säga emot er när ni ger intrycket av att det inte är någon skillnad mellan information och reklam. Alla som säger att det inte går att skilja mellan information och reklam förolämpar hundratusentals journalister som i sitt arbete på tidningar, radio eller tv varje dag tydligt visar att det är skillnad mellan information och reklam. De förordningar som vi utarbetar är så korrekta och så precisa att det inte alls är tal om att sudda ut gränserna mellan information och reklam. Informationen måste bygga på uppgifter som redan har godkänts av den godkännande myndigheten. Den måste godkännas innan den offentliggörs och är föremål för stränga kvalitetskontroller. Jag förstår verkligen inte hur någon kan tro att det här var reklam.

Carl Schlyter har lyft fram vaccinfrågan. Här måste jag tydligt förklara att det naturligtvis inte råder fri tillgång till vacciner. Vanliga medborgare får i regel tillgång till vacciner via folkhälsomyndigheterna i samband med informationskampanjer som syftar till att se till att så många som möjligt vaccinerar sig. Det är så det bör vara, men skillnaden mellan information och reklam måste naturligtvis också beaktas när det gäller vacciner. Det håller jag helt med er om. Frågan om förfälskade läkemedel har ingenting att göra med immateriella rättigheter. Förfälskade läkemedel produceras inte till följd av tvister om immateriella rättigheter. De läkemedel som förfälskas har redan godkänts, vilket innebär att alla frågor om immateriella rättigheter har lösts. Förfälskade läkemedel produceras helt och hållet av girighetsskäl. Det handlar inte om att överträda den immateriella äganderätten. Det är helt enkelt en brottslig handling. Läkemedelsförfälskning leder allra minst till kroppsskador, om inte mordförsök, men det har ingenting att göra med immateriella rättigheter.

Jag vill göra er uppmärksamma på statistik från Europeiska läkemedelsmyndigheten som har undersökt möjliga effekter av en förbättrad patientinformation. I Storbritannien har 5 procent av alla människor som läggs in på sjukhus hamnat där för att de har tagit fel läkemedel, det vill säga ett läkemedel som de är allergiska mot eller som de inte borde ha fått. Av alla sjukhuspatienter i Storbritannien har 5 procent lagts in på sjukhus för att de har tagit fel läkemedel. Vi vet att detta hade kunnat undvikas i 50 procent av fallen om patienten hade blivit informerad om vilket slags läkemedel de fick. De hade emellertid inte tillgång till denna information. Jag använder också detta argument för att bemöta de hälso- och sjukvårdsmyndigheter i medlemsstaterna som inte är särskilt entusiastiska över utsikten att få välinformerade patienter, eftersom de anser att välinformerade patienter är krävande och kommer att be om dyrare läkemedel. Statistiken visar att man till och med kan spara pengar med patientinformation.

Som svar på Erna Hennicot-Schoepges fråga om broschyrer och tidskrifter som tillhandahålls utan kostnad så tror jag inte att lagstiftarna i EU kan hindra någon från att dela ut gratisbroschyrer. Detta sker i flera medlemsstater. Reklamförbudet gäller emellertid också dessa tidskrifter och broschyrer. Jag tänker till exempel på den mycket välkända tidskriften *Apothekumschau* i mitt hemland. Tidskrifterna får inte innehålla reklam för receptbelagda läkemedel.

Jag har sagt någonting om gråzonen, det vill säga den dolda reklam som ni också har nämnt. Ja, den förekommer. Vi känner till dessa metoder, och våra förslag är särskilt avsedda att förhindra denna dolda reklam som förekommer på ett antal områden.

När det gäller gränsregionerna så handlar de beskrivna omständigheterna om att läkemedel fortfarande i grund och botten godkänns på nationell nivå. Godkännande på EU-nivå är undantag, snarare än regel. Det innebär att tillverkarna får sina läkemedel godkända på de olika marknaderna i medlemsstaterna, och ingen kan hindra dem från att registrera läkemedlen under andra namn. Det är här problemet ligger. Om ett



läkemedel har godkänts av EU så är det tillgängligt i hela EU, inklusive gränsregionerna, under samma varumärke.

Fru Doyle! Jag tror inte att det finns någon exakt motsvarighet mellan humanläkemedel och veterinärläkemedel på de områden som vi diskuterar. Jag anser att strukturerna är väldigt olika i de här fallen. Djur kan till exempel inte själva ta reda på information om läkemedel. Förhållandet mellan tillgång och efterfrågan är ett helt annat. Jag går dock gärna närmare in på problemet. Jag vill också påpeka att vi, som ni vet, för länge sedan har lagt fram ett förslag om restprodukter.

**Talmannen.** – Debatten är härmed avslutad.

## 17. Farliga ämnen och preparat (diklormetan) (debatt)

**Talmannen.** – Nästa punkt är ett betänkande av Carl Schlyter, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av rådets direktiv 76/769/EEG med avseende på begränsningar för utsläppande på marknaden och användning av vissa farliga ämnen och preparat (diklormetan) (KOM(2008)0080 – C6-0068/2008 – 2008/0033(COD)) (A6-0341/2008).

**Carl Schlyter, föredragande.** – Fru talman! Jag önskar faktiskt att det franska ordförandeskapet vore här ikväll, eftersom jag måste säga att vi har haft ett alldeles utomordentligt bra samarbete. Utan deras engagemang och utan deras vilja att finna vägar framåt hade vi aldrig kunnat nå en överenskommelse. Under processens gång fanns det nämligen alltid en blockerande minoritet i någon fråga. Det är alltså tack vare mycket gott samarbete med det franska ordförandeskapet som denna lagstiftning nu kommer till stånd, vilket är väldigt skönt.

Vi talar alltså om diklormetan, ett färgborttagningsmedel. Det är även en industrikemikalie som faktiskt används väldigt mycket inom läkemedelsindustrin. I industriell tillämpning finns det dock goda möjligheter att skydda arbetare och miljö under användningen. Det är framför allt när medlet säljs till konsumenter som problemen uppstår. Det är en lurig kemikalie på så sätt att den är cancerframkallande, den har narkotisk effekt, den är hälsoskadlig. Man luras lätt av den. När man känner doften av den har man nämligen redan överskridit gränsvärdet trefaldigt. Därför är det extremt svårt att skydda sig. En korrekt skyddsutrustning består av mycket avancerade handskar som måste bytas ut var tredje timme. Man måste ha en utrustning som i normalfallet kostar ungefär 2 700 euro med oberoende luftsystem.

Att den här kemikalien används idag beror mycket på att den används illegalt. Därför var det också viktigt att begränsa och förbjuda användningen för professionella användare. Det är ofta enmans- eller fåmansföretag som går ut och sanerar klotter eller tar bort färg. Skyddsutrustningen lämnas väldigt ofta hemma eller så är den inte alls tillgänglig. Att förbjuda denna kemikalie är därför till stor del en arbetarskyddsfråga. Vi vet att i de länder där den används – vilket är 24 av 27 medlemsstater idag – används den nästan aldrig på ett korrekt sätt i enlighet med nationell och europeisk lagstiftning. Jag tror att det räcker med att citera det tyska kemiindustriförbundets egen text där det står att trots att ventilationen är god, att färg avlägsnas på begränsade områden samt att borttagna färgrester samlas in och att burkarna stängs omedelbart, överskrider regelbundet exponeringsgränsen. Därför krävs det fristående andningsapparat.

Jag tycker att det är väldigt bra att kommissionen lade fram ett förslag och att vi nu har kommit fram till en kompromiss som också i praktiken förbjuder även professionell användning, med möjlighet för länder att få nationella undantag. De som skaffar undantag måste dock garantera att de som arbetar med denna kemikalie har lämplig skyddsutrustning, har tillräcklig utbildning och kunskap om alternativen och kan motivera varför de inte kan använda dessa alternativ. Det är faktiskt så att det på samtliga användningsområden för diklormetan idag finns fungerande alternativ. Vi talar om de 5 procent som används på det farliga sättet, dvs. färgborttagningen. De övriga 95 procent av volymen DCM som används, används inom industrin. Det är bra att vi även där skärper arbetarskyddet och miljöskyddet.

På det stora hela är jag faktiskt väldigt nöjd med överenskommelsen. Detta kommer att förbättra möjligheten för människor att ta bort färg på ett säkert sätt utan att exponeras för cancerframkallande och farliga kemikalier. Mina kolleger i parlamentet har bidragit till att denna överenskommelse har kunnat nås så snabbt, vilket jag tackar dem så mycket för, samt för att alla skuggföredragandena tillsammans med mig har kunnat komma överens med rådet. Det här bådar gott. Detta var nämligen sista chansen före Reach att förbjuda kemikalier på det gamla sättet. Detta var alltså ett slags *grande finale* för den gamla sortens kemikaliepolitik, och det var väl en bra final att vi kom överens på ett effektivt sätt.

När det gäller DCM säger vissa att alternativen kanske kan vara minst lika farliga eller farligare, men kommissionens och andras utvärderingar har ju tydligt visat att alternativen är betydligt mindre farliga. Nu skapar vi en marknad för alternativen. Det är faktiskt så att de företag som nu "gnäller" också i många fall tillverkar alternativen. Det finns dock också mindre företag som tillverkar alternativ. Det är bra att de nu får använda sin konkurrensfördel med bättre miljöskydd på den inre marknaden. Vi går en säkrare framtid till mötes, och jag tackar alla som varit inblandade i processen.

**Günter Verheugen**, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka föredraganden, Carl Schlyter, för hans hårda arbete med förslaget. Vi har nu nått en bra kompromiss med rådet som kan godtas efter första behandlingen.

Här är det fråga om att begränsa utsläppandet på marknaden av diklormetan och dess användning i färgborttagningsmedel för att minska de risker som konstaterats vid flera stora studier som gjorts på uppdrag av kommissionen. Det råder ingen tvekan om att diklormetan är skadligt för människors hälsa eftersom det är ett mycket flyktigt ämne. Flyktigheten gör att det bildas starkt koncentrerade ångor i luften som lätt kan andas in av användare av färgborttagningsmedel och som sedan har en direkt toxisk verkan på det centrala nervsystemet.

Under bristfälliga arbets- eller driftförhållanden har detta lett eller bidragit till dödsolyckor i flera medlemsstater. De flesta olyckorna och dödsolyckorna har inträffat i kommersiella och yrkesmässiga miljöer, framförallt till följd av bristfällig ventilation och underlåtenhet att använda personlig skyddsutrustning. Konsumenter har emellertid också varit inblandade i olyckor, även om antalet olyckor som rapporterats i det här fallet är mycket lägre.

Kommissionens förslag är tänkt att i så stor utsträckning som möjligt och som är tekniskt genomförbart minska de risker som är förenade med användningen av denna farliga kemikalie. I den version som ändrats av parlamentet och rådet kommer försäljningen av färgborttagningsmedel med diklormetan till konsumenter att förbjudas helt. Det bör även införas ett förbud mot att konsumenter använder ämnet, eftersom de i allmänhet inte har den personliga skyddsutrustning som behövs och inte kan läras upp eller övervakas för att se till att de använder ämnet på ett säkert sätt.

Det kommer att införas ett allmänt förbud mot att släppa ut diklormetan på marknaden och mot att yrkesmän använder ämnet. Eftersom vissa medlemsstater anser att det är nödvändigt för yrkesmännen att fortsätta använda ämnet i framtiden så kommer dessa medlemsstater dock att få möjlighet att tillåta att ämnet används under vissa stränga villkor. Medlemsstaterna måste införa specifika regler och förordningar för att ge yrkesmän tillstånd som passar in i deras befintliga nationella system. Yrkesmässiga användare kommer endast att få tillstånd efter att ha genomgått utbildning. Utbildningen måste bland annat innehålla information om riskerna med diklormetan och utbudet av alternativa ämnen. Arbetsgivare och egenföretagare bör helst ersätta diklormetan med andra ämnen eller förfaranden, med hänsyn till gällande arbetsmiljölagstiftning.

Det kommer att fortsätta att vara tillåtet att använda färgborttagningsmedel som innehåller diklormetan på kommersiella anläggningar, förutsatt att alla nödvändiga åtgärder har vidtagits för att se till att de människor som arbetar där exponeras i så liten utsträckning som möjligt. Det är till exempel nödvändigt att se till att det finns tillräcklig ventilation för att i möjligaste mån hålla sig inom arbetsplatsens gränsvärden. Det måste även vidtas åtgärder för att minimera avdunstningen från behållare med färgborttagningsmedel. Dessutom måste de anställda bära andningsskydd när arbetsplatsens gränsvärden överskrids.

Carl Schlyter rekommenderar att ni stöder den kompromiss som förhandlats fram med rådet. Jag anser också att kompromissen utgör en bra avvägning. Jag kan på kommissionens vägnar därför ge mitt fulla stöd till kompromissen.

**Erna Hennicot-Schoepges**, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Fru talman! Först av allt vill jag tacka föredraganden och upprepa att vi har arbetat mycket väl tillsammans för att nå denna kompromiss, som har stöd av gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater. Vi måste uppmärksamma att det är en mycket giftig produkt och att det finns fungerande och säkra alternativa lösningar. Vi får inte bortse från de risker – som ni nämnde, herr Verheugen – som är förenade med användningen av diklormetan, särskilt om användarnas säkerhet inte kan garanteras. Ofta används diklormetan av privatpersoner som utför reparationsarbeten i sina egna hem. De tycker att det är en utmärkt och effektiv produkt men inser inte att de genom att använda den i ett slutet rum riskerar att mycket snabbt förlora medvetandet och att de till och med riskerar livet om de inte är försiktiga.

Den kompromiss som vi har nått innebär, i motsats till den extrema ståndpunkt med ett totalt förbud som föredraganden först föreslog, att medlemsstaterna nu har möjlighet att ge dispens för yrkesmässig och industriell användning, dock på tydliga villkor. Det är en välgrundad kompromiss, och det är viktigt att inse att diklormetan har orsakat många olyckor. Jag beklagar vidare att vi har mycket knapphändig information om de arbetsolyckor som har inträffat. Jag vill även påpeka att det gjordes en konsekvensanalys innan kommissionen påbörjade sitt arbete och att texten utformades utifrån resultaten av denna. Vi måste trots det se till att de personer som fortfarande kan känna sig lockade att använda produkten har tillgång till mycket specifik information, även om det nu är medlemsstaterna som ansvarar för att upprätta tydliga regler och genomföra det allmänna förbudet mot att släppa ut denna hälsovådliga produkt på marknaden.

**Graham Watson, för ALDE-gruppen.** – (EN) Fru talman! Jag vill gratulera föredragande Carl Schlyter och skuggföredragandena till det mycket noggranna och professionella arbete som de har utfört i ärendet. Det är ett sällsynt nöje för mig dessa dagar att kunna delta i debatter som uppstår ur utskottsarbete och särskilt så här dags på dagen, eller jag kanske ska säga så här dags på natten.

Jag har inte haft förmånen att delta i utskottsdebatterna annat än vid ett tillfälle när jag ville försäkra mig om att mina kolleger förstod betydelsen av att rösta för att stödja föredragandens förslag. Men det här är en viktig fråga, det är verkligen en fråga om liv och död, och den är dubbelt viktig för mig eftersom jag har ett särskilt valkretsintresse i den.

Diklormetan är som vi hört ett ämne med en ovanligt riskfylld profil. Det är så flyktigt att inandning, till och med bara tillfällig lukt av det, överstiger alla erkända hälsogränser. Det är cancerogent, och det ger neurotiska effekter med nervskador. Vid normal temperatur förflyktigas det till farliga nivåer. För att kunna arbeta säkert med diklormetan behövs en lufttät dräkt till en kostnad av cirka 2 000 euro, och för att skydda huden behövs handskar som kostar mellan 25 och 30 euro och måste bytas varannan eller var tredje timme.

Naturligtvis gör ingen det, även om de vet hur farligt ämnet är. Det finns inget effektivt sätt att säkerställa säker användning av diklormetan för allmänheten. Och eftersom det är ett så giftigt ämne ville föredraganden och utskottet förbjuda det, även för yrkesmässig användning, för att förebygga svåra olyckor. De senaste åtta åren har kommissionen registrerat omkring 18 svåra olyckor på grund av användning av dessa produkter och cirka 56 mindre allvarliga olyckor. Jag är säker på att det har förekommit fler i verkligheten. Men det har funnits en industriell lobby som har skapat en blockerande minoritet i rådet, och därför gick föredraganden och utskottet motvilligt med på att bevilja medlemsstaterna ett undantag för yrkesmässig användning.

Vi har emellertid uppnått inte bara strikt skydd för arbetstagare som använder det yrkesmässigt utan även ett åtagande om kontroll och inspektion från medlemsstaterna. Ett totalförbud mot dessa produkter finns redan i Sverige, Danmark och Tyskland, och jag hoppas att ingen medlemsstat kommer att begära ett sådant undantag. Industriell användning är en annan sak. Under de rätta förhållandena kan produkterna användas säkert inom industrin.

Vissa ledamöter har pläderat för att det ska vara tillåtet att använda dem för att skydda kulturarv och avlägsna målarfärg från gamla monument utan att skada dem. Men experter anser att det inte är någon bra idé, och min grupp kommer därför inte att stödja några ändringsförslag i den riktningen.

Jag nämnde att jag har ett valkretsintresse i detta. Jag har brevväxlat med kommissionsledamot Günter Verheugen i sju år nu om frågan. Varför? För att jag i min valkrets har ett företag vid namn Eco Solutions som har utvecklat ett fullständigt säkert alternativ till diklormetan. Det är ett vattenbaserat alternativ. Det är lika effektivt, även om processen tar lite längre tid. Jag är ledsen att säga att den enda medlemsstat som bedrivit hård lobbyverksamhet för att diklormetan ska få fortsätta att användas var Storbritannien som också tillverkar många sådana ämnen i industriella mängder.

Det tog mig fyra års arbete med kommissionsledamot Verheugen att få kommissionens expertkommitté att ens titta på detta säkrare vattenbaserade alternativ, och det har tagit tre år att få det erkänt som en effektiv och användbar teknik. Men jag är glad att kunna säga att precis som de bästa historierna har denna ett lyckligt slut. Diklormetan kommer att tas bort från marknaden för icke-industriell användning. Mina väljare kommer att bli rikare med sin nya teknik, och alla kommer att leva lyckligt i alla sina dagar tack vare det utmärkta arbete som Carl Schlyter och hans kolleger i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet utfört.

**Jens Holm, för GUE/NGL-gruppen.** – Fru talman! Diklormetan, DCM, är en farlig kemikalie som kan orsaka cancer, ögonskador och leda till akuta skador på organ som hjärta, lever och njurar. DCM används bland annat för att producera läkemedel och som borttagare av färg och klistermärken. Vissa länder har redan infört ett förbud mot DCM, till exempel Sverige, Danmark och Österrike.

Det är utmärkt att frågan om DCM nu kommer upp på dagordningen. Det är ännu bättre att denna överenskommelse innebär ett totalförbud mot DCM bland vanliga konsumenter. För detta kan jag bara ge vår föredragande, Carl Schlyter, en stor eloge. Bra jobbat Carl!

Dessvärre kan arbetare inom läkemedelsindustrin och de som arbetar med att sanera väggar och fasader fortfarande löpa risk att drabbas av diklormetanens verkningar. Denna överenskommelse innebär tyvärr inget totalförbud för professionell användning av DCM. Det är en stor brist som jag håller kommissionen helt och hållet ansvarig för. Detta undantag är emellertid utformat så att det förhoppningsvis fåtal medlemsstater som vill använda DCM måste garantera att arbetarna inte drabbas. Bevisbördan ligger alltså på de länder som vill ha en begränsad DCM-användning att bevisa att man kommer att använda medlet på ett så säkert sätt som möjligt och att arbetarskyddet garanteras. Det är trots allt ganska acceptabelt.

Detta är på det stora hela en bra överenskommelse. Jag skulle vilja uppmana kommissionen att hämta inspiration från detta beslut. Yes, we can! Låt oss nu gå vidare. Snälla kommissionen, kan ni inte ge oss en indikation på att vi i framtiden kan få fler förbud mot farliga ämnen, exempelvis cancerframkallande azofärger, bisfenol A, flamskyddsmedlet deka-BD? Om inte EU kan, varför kan ni inte tillåta att enskilda medlemsländer i alla fall kan få gå före och införa egna förbud? Ni i kommissionen tvingar till och med medlemsländer att häva de restriktioner som de ibland redan har. Mitt eget land, Sverige, var till exempel tvunget att tillåta azofärger efter det att Sverige blivit EU-medlem 1995. Efter hot från kommissionen om rättsprocess i EG-domstolen har Sverige nu börjat tillåta deka-BD. Det är oacceptabelt, och det är framför allt inte miljövänligt. Så kan inte progressiv miljölagstiftning bedrivas. Kommissionen, kommissionär Verheugen, överbevisa mig gärna! Visa att miljöhänsyn får gå före marknadskraven i fler fall än bara det här fallet.

**Urszula Krupa, för IND/DEM-gruppen.** – (PL) Fru talman! Diklormetan, som finns att köpa på marknaden och som är godkänt för allmän användning i olika handelsvaror, används ofta också inom kemikalieindustrin, samt i textil- och läkemedelsindustrin. Diklormetan tas lätt upp av människokroppen, är mycket giftigt och cancerframkallande och har orsakat många förgiftningsfall, inklusive dödsfall. Bara i Polen uppskattar man att flera tusen människor exponeras för detta kemiska agens på arbetsplatsen. Medan den industriella användningen av kemikalien effektivt kan kontrolleras är enskilda konsumenters, eller till och med företags, användning av diklormetan oundvikligen förenad med en risk för människors liv och hälsa, inte bara för att det inte går att genomföra ordentliga kontroller utan även på grund av de höga kostnaderna för att vidta skyddsåtgärder.

På grund av den kemiska föreningens höga toxicitet och flyktighet har alla varningar och åtgärder för att reglera användningen av diklormetan visat sig vara ineffektiva. Det är därför nödvändigt att helt förhindra att konsumenter använder diklormetan i någon större omfattning. Detta gift får inte fortsätta att användas av ekonomiska skäl. Vi måste också undvika att använda intressena hos industrin som tillverkar produkter med diklormetan som ett argument för att stödja att konsumenter använder diklormetan i begränsad omfattning. När det gäller den allmänna användningen av denna kemiska förening så överstiger samhällets kostnader alla eventuella materiella fördelar.

**John Bowis (PPE-DE).** – (EN) Fru talman! Jag instämmer i kommissionsledamotens absolut sista mening, att vi kan välkomna denna kompromiss, och därför gratulerar jag föredraganden och skuggföredragandena till att ha samlat ihop detta.

Det har varit en lång väg hit. Ursprungligen hade kommissionen ett förslag att förbjuda ämnet för privat användning – inte för yrkesmässig användning – och föredraganden lade fram dessa förslag om att utvidga det till yrkesmässig användning. Och så lyssnade vi till bevis från våra väljare, såsom Graham Watson har gjort. Han har talat om industriell lobbyverksamhet. Han har också hänvisat till en industriell lobby i sin valkrets som framgångsrikt övertygade honom om alternativet. Vi vet att 90 procent av de som tar bort färg använder diklormetan, så vi behövde titta på balansen här.

Ingen av oss vill gå för långt när det gäller att beskriva farorna. Ibland när jag i kväll lyssnade på farorna med ämnet undrade jag varför vi finner oss i att industriarbetare ska utsättas för det men inte vill låta yrkesmänniskor använda det, enligt reglerna och under strikt vägledning. Och alla de kläder som Graham Watson ska lämna till människor i framtiden – dessa vita dräkter, eller vad de nu är, en parlamentsförmån i rymdåldern – kommer att vara lovande.

Jag tror att detta precis som många andra ämnen innebär en risk. Det är potentiellt farligt. Det finns bevis för att det har förekommit olyckor och att människor har skadats. Det är sannolikt rätt att vi vidtar kraftigare åtgärder än vad som hittills skett. Det är anledningen till att jag accepterar och verkligen välkomnar den kompromiss som har eftersträfvats. Det lämnar dörren öppen för medlemsstater som vill och tror det är rätt

att fortsätta enligt de stränga regler som slagits fast för att tillåta yrkesmänniskor – och endast dem – att använda detta utöver industriell användning.

Herr kommissionsledamot! Det är nu ert ansvar att gå tillbaka och forska om alternativen. Titta på alternativen som finns: NMP har funnits i 11 år men har först nu visat sig vara reproduktionstoxiskt. Det finns brännbara lösningsmedel som kan orsaka problem med limsniffning. Det finns våldtäktsdroger som betraktas som säkra alternativ. Vi har DBE, som vi inte vet så mycket om, och det finns de mer grundläggande metoderna med blåslampa och sandpapper som kan användas även om damm och andra problem uppstår här. Låt oss nu därför gå tillbaka och noggrant undersöka alternativen så att vi verkligen kan vara säkra på att vi erbjuder ett säkrare alternativ för våra väljare. Om vi upptäcker att några av alternativen inte är mindre farliga är jag säker på att kommissionsledamoten eller hans efterträdare kommer tillbaka och berättar det för oss och lägger fram ett förslag – annars är jag säker på att Carl Schlyter gör det.

**Zuzana Roithová (PPE-DE).** – (CS) Fru talman! Diklormetan har narkotisk verkan som leder till skador på det centrala nervsystemet och medvetlöshet, samt kardiotoxiska effekter. Felaktigt använt är ämnet direkt livshotande, och detta kan ha konsekvenser för terrorism. Jag stöder därför ett förbud mot att vanliga konsumenter använder ämnet och stränga restriktioner vid yrkesmässig användning. Eftersom det finns alternativa och eventuellt mindre giftiga blekmedel så är det enligt min mening onödigt att ge dispens. Enligt det förslag som vi ska rösta om imorgon kommer medlemsstaterna dock att kunna ansöka om dispens hos kommissionen i motiverade fall, dock på mycket stränga villkor. Jag skulle vilja veta hur kommissionen eller någon annan kommer att bedöma ansökningarna om dispens och hur de kommer att kontrollera att restriktionerna efterlevs.

**Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande.** – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att säga ett par ord till Graham Watson. Ni har spelat en viktig roll när det gäller att ta fram det här förslaget. När ni personligen berättade för mig om de problem som ni under flera år hade haft med kommissionen så insåg jag att det fanns alternativ till det här ämnet. Jag är säker på att ni håller med om att saker och ting har gått mycket snabbt sedan dess. Jag gav personligen mitt generaldirektorat i uppdrag att lägga fram förslaget, eftersom det efter mina kontakter med er stod klart för mig att det fanns alternativ. Jag har vid ett annat tillfälle här i parlamentet förklarat, och jag vill framförallt be Jens Holm att lyssna på det här, att jag, även om jag är kommissionsledamot med ansvar för näringsliv och industri, inte anser att en farlig industriprodukt bör finnas kvar på marknaden bara för att den kan användas för att tjäna pengar. Jag anser att en farlig industriprodukt bör ersättas om det finns alternativ. Jag har följt den principen när vi har diskuterat och antagit kemikalieförordningen Reach i parlamentet. Alla de ämnen som ni nämnde, herr Holm, regleras nu i Reach.

Diklormetan skulle normalt också omfattas av villkoren i Reach. Vi har dock prioriterat ämnet, eftersom hälsoriskerna är så uppenbara och eftersom det har funnits så många fall. Det är möjligt att vi kommer att behöva agera på samma sätt när det gäller andra ämnen om det finns lika uppenbara hälsorisker och om vi inte kan vänta tills det mycket omfattande och krävande Reach-förfarandet har avslutats.

Herr Holm! Jag vill också klargöra att jag även skulle ha röstat för en mer långtgående kompromiss. Om parlamentet hade kunnat komma överens med rådet om att förbjuda kommersiell användning av diklormetan så hade jag röstat för det här i kväll. Låt inte kommissionen bära skulden för att det finns flera medlemsstater som inte vill gå vidare i den här frågan av för mig okända skäl. Därför har kommissionen presenterat sitt förslag på det sätt som den gjorde eftersom vi ville ta fram ett förslag som hade en chans att bli godkänt, och det är precis det som nu har hänt.

Min sista kommentar rör John Bowis' synpunkter om de alternativa ämnens toxiska verkan. Med kemikalier är det alltid en fråga om att uppskatta hur stor risk det rör sig om. Våra grundliga och omfattande studier har visat att inga av de alternativa ämnen som för närvarande finns på marknaden har så farliga egenskaper som diklormetan, det vill säga en direkt toxisk verkan på det centrala nervsystemet. Denna verkan förekommer endast med diklormetan och inte med andra ämnen.

Vi känner till mycket få olyckor som inträffat med de alternativa ämnena. Detta gäller även länder där det redan är förbjudet att använda diklormetan, till exempel Danmark, Österrike och Sverige. Om läget skulle förändras kommer kommissionen naturligtvis undersöka och, vid behov, föreslå åtgärder för andra ämnen.

Slutligen vill jag kommentera Jens Holms uttalanden, som jag tillfälligt glömde bort, om huruvida kommissionen kommer att tvinga medlemsstaterna att avskaffa progressiva miljö- eller hälsoförfordningar för att de strider mot reglerna för den inre marknaden. Det kommer kommissionen inte att göra. Det framgår

tydligt av gällande lagstiftning att medlemsstaterna har rätt att anta nationella regler som skiljer sig från reglerna för den inre marknaden om de anser att det är nödvändigt av hälso- eller miljöskäl.

Eftersom jag ansvarar för att kontrollera kungörelserna av dessa avvikande regler kan jag berätta för er att kommissionen agerar utifrån en klar och tydlig princip i det här fallet. Vi tar medlemsstaternas hälso- och miljöargument på allvar. Om de antar andra regler av dessa skäl tvingar vi dem inte att upphäva sina miljö- och hälsoregler. Om ni har information från de senaste åren som styrker era anklagelser så vill jag gärna få reda på mer specifika detaljer så att jag kan motbevisa ert påstående. Det fall som ni nämnde är från 1995, vilket innebär att jag inte hade någonting med det att göra.

**Carl Schlyter, föredragande.** – Fru talman! Jag vill komma tillbaka till vad Watson sa. Watson har också spelat en roll. Trots att du inte är medlem av vårt utskott, har du ändå påverkat vårt utskott och hjälpt till att få en kompromiss. Naturligtvis har även den personal varit viktig som har hjälpt mig att nå denna överenskommelse.

Jag kan bara bekräfta vad kommissionär Verheugen säger. Kommissionen har hela tiden gentemot mig i alla fall varit tydlig med att om rådet och parlamentet hade kommit fram till en mer långtgående kompromiss med totalförbud, hade kommissionen accepterat den. Det har inte funnits några oklarheter mellan kommissionen och mig i fråga om detta.

Jag vill bara exemplifiera denna kemikalie. Om jag skulle öppna en enda enkilosburk här och nu och sprida ut den över bänkarna, måla ut den, skulle vi faktiskt i hela denna otroligt stora sal överskrida gränsvärdet en aning. Så pass starkt toxisk är denna kemikalie.

Jag kan bara avsluta debatten med att vädja till kommissionen nu att se till att de medlemsstater som söker undantag för professionell användning får undantaget tillbakadragit om det regelbundet bryts mot de nya hårdare reglerna. Vi vet, alla vet och alla undersökningar visar att om man ska använda diklormetan på ett korrekt sätt för att skydda arbetarnas hälsa, så är medlet både oekonomiskt och oekologiskt. Om DCM får agera på korrekta marknadsvillkor, det vill säga om lagstiftningen följs, så gör sig DCM självt konkurrensmässigt helt utslaget väldigt snabbt och skulle ersättas av alternativen. Jag kan vädja till kommissionen nu: Se till att reglerna följs. Då kommer DCM att fasa ut sig självt tillräckligt snabbt.

**Talmannen.** – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

#### ***Skriftliga förklaringar (artikel 142)***

**Gyula Hegyi (PSE), skriftlig.** – (HU) I och med dagens beslut begränsar Europaparlamentet i betydande omfattning användningen av DCM-baserade färgborttagningsmedel. Som skuggföredragande för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet välkomnar jag detta beslut som vi har arbetat mycket för. Många dödsfall har inträffat de senaste åren till följd av användning av DCM. Detta är ett oerhört flyktigt ämne som skadar nervsystemet och som därför även är cancerframkallande. Eftersom det finns vissa säkerhetsbestämmelser för industriell användning är de drabbade främst målare och enskilda användare som målat eller tapetserat om sina hem. De koncentrationer som uppmättes vid vissa europeiska industrier var så höga att tio procent av arbetstagarna skulle drabbas av cancer efter en längre tids exponering.

Enligt den kompromisstext som nu har antagits kan DCM-baserade färgborttagningsmedel i fortsättningen bara användas inom industrin och i enlighet med strikta säkerhetsbestämmelser. Konsumenter och yrkesutövare kommer att vara tvungna att använda sig av någon av de andra kemikalierna som är lika effektiva, men dock ofarliga, för att avlägsna oönskad färg eller använda sig av pyrolytisk färgborttagning genom upphetning.

Den viktigaste enskilda faktorn är att det bör vara förbjudet att använda detta cancerframkallande ämne inomhus på offentliga platser, till exempel i shoppingcentrum och gångtunnlar. Anledningen till detta är att ångan från flyktiga ämnen är tyngre än luft, och mätningar har visat att ångan sjunker neråt och utgör en fara särskilt för barn. När detta beslut fattades tog vår politiska grupp stor hänsyn till de berörda fackföreningarnas åsikt eftersom vår största oro med den industriella användningen gäller arbetstagarna.

**Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig.** – (PL) Fru talman! Som vi vet är många farliga kemiska ämnen tillåtna för allmän användning trots att de innehåller farliga komponenter. Ett av dessa ämnen är diklormetan (DCM) som vanligen används vid framställning av läkemedel, lösningsmedel och andra produkter.

Det är ett ämne som är särskilt skadligt för hälsan eftersom det är klassificerat som ett cancerframkallande ämne. Det skadar nervsystemet och ger allvarliga skador på inre organ, vilket direkt kan leda till döden.

Med tanke på att barn har en högre andningsfrekvens kan dessa lättare förgiftas av DCM, liksom människor med hjärt-kärlsjukdomar. Det är även alarmerande att det har förekommit dödsfall i samband med DCM-förgiftning.

Vi vet att det finns produkter på marknaden som skulle kunna vara ett alternativ till produkter som innehåller DCM och att vissa medlemsstater har infört ett förbud mot att använda det. Det förefaller därför nödvändigt att införa ett totalt förbud mot detta ämne.

Ytterligare ett argument för ett förbud mot DCM är det faktum, liksom experter har betonat, att vi inte kan garantera att DCM används på ett säkert sätt.

Kommissionens förslag om att yrkesutövare ska utbildas i hur DCM-produkter ska användas kommer att kosta cirka 1,9 miljarder euro det första året.

Att se till att DCM inte längre har en allmän spridning vore därför den vettigaste och mest ansvarsfulla lösningen.

### **18. Bemyndigande för att ratificera ILO:s konvention om arbete i fiskerier från 2007 (konvention nr 188) (debatt)**

**Talmannen.** – Nästa punkt är ett betänkande av Ilda Figueiredo, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om förslaget till rådets beslut om bemyndigande för medlemsstaterna att i Europeiska gemenskapens intresse ratificera ILO:s konvention om arbete i fiskerier från 2007 (konvention 188) (KOM(2008)0320 – C6-0218/2008 – 2008/0107(CNS)) (A6-0423/2008).

**Ilda Figueiredo, föredragande.** – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar. I och med detta betänkande skulle vi vilja godkänna förslaget till rådets beslut om ILO:s konvention nr 188 om arbete i fiskerier, med fastställande av internationella minimistandarder som måste följas och rättvisare villkor runtom i världen. Vi vill på detta sätt råda bot på att många konventioner som gäller arbete till sjöss inte ratificeras.

Denna konvention, som antogs vid Internationella arbetskonferensens 96:e sammanträde i juni 2007, syftar till att upprätta internationella minimistandarder för arbete inom fiskerier och att främja rimliga arbets- och levnadsförhållanden för fiskare. Konventionen omfattar bland annat andra viktiga frågor som hälsa och säkerhet i arbetet, bemanning och vilotid, besättningslistor, repatriering i händelse av problem, rekrytering och förmedling av arbetstillfällen samt social trygghet.

Yrkesutövare inom fiskerier har väntat länge på ett antagande av denna ILO-konvention om arbete i fiskerier eftersom de anser att den skulle innebära ett framsteg med hänsyn till respekten för denna strategiskt viktiga sektor som sysselsätter 30 miljoner människor runt om i världen.

Under 2003 inledde ILO:s ledning och de tre ILO-parterna arbetet med att utarbeta en uppdaterad och heltäckande internationell arbetsnorm för fiskerier som skulle ge fiskare över hela världen ett lämpligt skydd, med tanke på sektorns särskilda karaktär och särskilda arbets- och levnadsförhållanden. Med tanke på det stora antalet dödsolyckor – som bland annat har samband med förhållanden som kännetecknas av hård exploatering och bristfälligt skydd – behöver denna sektor särskilt skydd.

Konventionen utgör även en revidering av befintliga konventioner för sektorn, särskilt om minimiålder, om läkarundersökningar för fiskare, om fiskares avtal om anställning och om logi för fiskare. Konventionen åtföljs av rekommendation nr 199. Det bör understrykas att det var nödvändigt att anta denna konvention efter att den konsoliderade ILO-konventionen om arbete till sjöss antogs i februari 2006 och som uteslöt fiskesektorn från dess tillämpningsområde.

Vi begär nu att allt görs för att medlemsstaterna snarast ratificerar konventionen (helst före 2012) eftersom den kommer att träda i kraft när den har ratificerats av tio av ILO:s 180 medlemsländer (varav åtta måste vara kustländer). Det är dock lika viktigt att bestämmelserna börjar tillämpas i de länder där de än så länge inte införts.

Slutligen skulle jag vilja tacka alla de som har hjälpt till med att utarbeta detta betänkande, däribland min kollega Willy Meyer, föredragande för yttrandet från fiskeriutskottet. Jag hoppas att alla ledamöter informerar sina nationella parlament och regeringar så att denna konvention kan ratificeras så fort som möjligt.

**Vladimír Špidla**, ledamot av kommissionen. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Fiskeyrket är till sin natur ett av de mest världsomspännande yrkena och möter globaliseringen i alla avseenden. Cirka 30 miljoner människor arbetar inom fiskerinäringen och utsätts för stora prövningar och risker, vid sidan av globaliseringseffekterna. Enligt statistiska uppgifter från ILO, som man erhållit genom att jämföra antalet dödsolyckor inom fiskerinäringen med antalet dödsolyckor i arbetet i allmänhet, är fiskeyrket ett av de farligaste arbetena i världen.

Alla EU-institutioner stöder det allmänt erkända handlingsprogrammet för anständigt arbete. Kommissionen förstärkte nyligen sitt engagemang i och med den förnyade sociala agendan och en rapport med anknytning till meddelandet om anständigt arbete från 2006. En viktig del när det gäller kommissionens insatser är dess stöd för internationella arbetsstandarder. En allmän förbättring av säkerhetsvillkor, läkarvård och rättsligt skydd inom fiskerinäringen tillsammans med liknande sociala trygghetsnivåer som för arbetstagare inom andra branscher kan endast nås om ansträngningar görs för att fastställa minimistandarder på internationell nivå. EU-medlemsstaterna har, som medlemmar i ILO och med stöd från kommissionen, bidragit fullt ut till upprättandet av en uppdaterad och målinriktad konvention som kommer att leda till ett fastställande av dessa internationella minimistandarder. Dessa kan kompletteras med harmoniserings- och genomdrivandemekanismer, till exempel inspektioner i utländska hamnar på vissa villkor. Konventionen och den icke rättsligt bindande rekommendationen antogs i juni 2007 av ILO:s ledning.

Konvention nr 188 innehåller en översyn av flera äldre ILO-standarder för fiskare, och när den träder i kraft kan den ge lika och förbättrade villkor för alla. Konventionen reglerar frågor som minimiålder, läkarundersökningar, bemanning, vilotid, anställningskontrakt, repatriering, rekrytering och utplacering, lön, mat och inkvartering, läkarvård och social trygghet. Några delar i den nya konventionen rör samordning av de sociala trygghetssystemen, och detta är ett område där gemenskapen har exklusiv befogenhet. Medlemsstaterna måste därför få tillåtelse från rådet att ratificera dessa delar av konventionen. Flera andra frågor utgör områden med delad befogenhet. Eftersom de nya ILO-standarderna måste träda i kraft snarast möjligt föreslår kommissionen att medlemsstaterna uppmanas att skynda på inlämnandet av sina ratificeringshandlingar och lämna in dem (om möjligt) senast den 21 december 2012. Denna uppmaning kommer att backas upp i och med den översyn som rådet ska göra av ratificeringsförfarandet före januari 2012.

**Iles Braghetto**, för PPE-DE-gruppen. – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som vi vet och liksom någon sa tidigare i kväll anser ILO att fiskesektorn är en av de branscher som har de farligaste arbetsmiljöerna. Antalet dödsfall uppgår varje år till nästan 24 000, vilket ger en uppfattning om hur omfattande problemet är. Fiskesektorn behöver därför vittomfattande bestämmelser och internationella lagar så att man vederbörligen kan garantera levnads- och arbetsvillkoren för fiskarna runt om i världen, som ofta utsätts för förhållanden som kännetecknas av hård exploatering.

Konvention nr 188 om arbete i fiskerinäringen är därför en rättsakt av grundläggande betydelse eftersom den syftar till att skapa lika villkor inom sektorn och rättvisare konkurrensvillkor. I enlighet med vad som tidigare nämnts främjar konventionen anständiga levnads- och arbetsvillkor för fiskare, hälsa och säkerhet i arbetet, lämpliga vilotider, besättningslistor, repatriering, rekrytering, lön och social trygghet.

Denna inledande debatt har faktiskt fått oss att inse att det finns en så pass bred gemensam uppfattning om att det är viktigt att införa denna konvention. Vi skulle därför helt enkelt vilja understryka att medlemsstaterna omgående måste ratificera konventionen så att den kan träda i kraft snarast möjligt.

**Proinsias De Rossa**, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag är mycket glad att få tala om den här frågan i kväll. Jag anser att en fiskares arbete, eller för all del en kvinnlig fiskares om de nu finns, är ett av världens farligaste. Enbart på Irland går det sällan ett år utan att en fiskebåt försvinner till havs, och många fiskare skadas i arbetet.

När jag tidigare var socialminister på Irland var det min uppgift att försöka hitta ett sätt för att rättigheterna för människor som arbetar ombord på fiskebåtar skulle respekteras. Det är ett mycket komplext område där frågan är om man arbetar enligt ett "arbetsavtal" eller ett "avtal om arbete" – skillnaden uppstår mellan dem som arbetar som vanliga anställda av skatteskäl och därmed betalar sina sociala avgifter till skepparen som är arbetsgivare, och de som delar på behållningen av fångsten men inte behandlas som vanliga anställda. Svårigheterna att förena dessa ställningar är extremt komplexa. Som minister lyckades jag hitta en europeisk



lagstiftning som löste problemet för en kort period, men tyvärr ifrågasattes den senare och visade sig inte exakt gälla den aktuella frågan.

Det är självklart mycket viktigt att ha gemensamma minimistandarder som är internationellt tillämpliga. Det innefattar standarder för hälsa och säkerhet ombord, boende, livsmedelsförsörjning och definitivt garantin att minimisättningen också tillämpas på dem som är anställda och att det finns en skyldighet för fartygsägare och skeppare att se till att människors avgifter verkligen betalas.

Det är viktigt att dessa är globala minimistandarder, för tyvärr har tendensen gått i riktning mot en allt snabbare försämring på området, och definitivt även inom andra områden. Jag vill därför yrka på att överenskommelsen godkänns så snart som möjligt. Jag tycker att 2012 är långt borta, och vi borde försöka korta av den tidsperioden om det alls är möjligt.

**Kathy Sinnott, för IND/DEM-gruppen.** – (EN) Fru talman! Det är mycket viktigt att fiskare har rimliga arbetsförhållanden, så säkert som ett högriskarbete som fiske nu kan vara, och att det erbjuder en rimlig ersättning som gör det möjligt för fiskare av båda könen att försörja sig och sina familjer. Det ekonomiska resultatet behöver också vara en stabil och tillförlitlig grund för våra kustområden. Det råkar vara så att man anser det mycket svårt att överleva vid kustområdena i min valkrets.

Frågan för mig i den här debatten är huruvida ratificeringen av Internationella arbetsorganisationens konvention 188, som innebär att förordningen och policyn utsträcks till dem som arbetar med fiske, främjar och skyddar fiskare eller om det blir ett hinder och huruvida det kan bli till den globala neutrala arena som fiskeindustrin behöver för att överleva.

En kenyansk delegation berättade om ett japanskt moderfartyg som fiskar både i sitt och sina grannländers vatten. Vilka villkor har de som arbetar på det fartyget? Efter vad jag har förstått var de inte goda. Det jag vet är att den fisk som fångas inte kommer Afrikas folk till del, även om den kommer från deras territorialvatten. När fisken säljs på den internationella marknaden sker det inte heller till priser som Europa, särskilt Irland, kan matcha.

Fiskare utan arbete på Irland vägras socialbidrag, och det skapar stora påfrestningar. Om ratificeringen innebär att antalet fiskeolyckor minskar och att fiskare får tillgång till socialförsäkringsförmåner och sociala förmåner som medicinsk vård och arbetslöshetsunderstöd, då välkomnar jag det och uppmuntrar till ratificering. Om det dessutom främjar fisket som en livskraftig industri för små och medelstora aktörer, särskilt familjeägda fiskebåtar, då stöder jag det definitivt eftersom fiske är farligt och i många delar av världen en exploaterande verksamhet – och det gäller inte bara fisk utan även människor. Kan och kommer ratificeringen att göra det? Jag hoppas det.

**Jean-Claude Martinez (NI).** – (FR) Fru talman! En hållbar förvaltning av fisket innebär självklart en reglering av fiskeansträngningarna, men hänsyn borde även tas till fiskares ansträngningar. Fiskeyrket är, vilket alla håller med om, det mest krävande arbetet i världen, särskilt när det gäller havs- och djuphavsfiske, även om våra förutsättningar är annorlunda nu än vad de var för baskerna och islänningarna på 1800-talet som var ute till havs under mycket långa perioder. Det är dock fortfarande ett mycket krävande yrke som förtjänar all respekt med tanke på att det inträffar cirka 24 000 dödsfall varje år.

Fiske är ett utmärkt exempel på en global verksamhet som har sin grund i globaliseringen av resursen, nämligen fisken. Fisken bryr sig inte om landgränser, så internationell lagstiftning är därför den enda lämpliga lösningen. Eftersom fiskarnas arbete måste regleras på internationell nivå är den lagstiftande instansen givetvis ILO. De första ILO-konventionerna om fiske med bestämmelser om minimiålder, anställningskontroller, läkarundersökningar och inkvartering kom till för 50 år sedan. Den nuvarande konventionen, konvention nr 188, kommer därmed att innebära att de tidigare konventionerna ändras, kompletteras och ses över. Konventionen måste ratificeras snarast möjligt och före 2012. Den är ett bra exempel på flera olika parter gemensamma förvaltning av gemensamt ägda globala resurser. Konventionen behövs nu eftersom de personer som har havsrelaterade yrken – hamnarbetare, fiskare, sjömän – får, i den nuvarande globala ekonomiska konkurrensen, utstå arbetsförhållanden som kännetecknas av utnyttjande, exploatering och smuggling och till och med slavliknande arbete i besparingssyfte.

Ett rättsligt skydd är därför nödvändigt när det gäller hälsa, inkvartering, säkerhet, arbetstid, levnadsvillkor, lön, läkarvård etc. och därmed även anställningskontrakt och social trygghet. Vi håller därför på att fastställa minimiregler för fiskares rättsliga ställning, och på så sätt skapar vi lika villkor när det gäller global konkurrens.

Detta betyder kanske inte mycket för europeiska fiskare som redan kan åtnjuta detta skydd, men för fiskare i övriga världen som i Peru, Asien eller Afrika är detta ett stort steg framåt.

**Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE).** – (EL) Fru talman! Jag anser att kvällens debatt är oerhört viktig eftersom vi, i och med den resolution som jag tror att vi kommer att godkänna enhälligt imorgon, med Europaparlamentets samtycke kommer att ge ny stimulans till genomförandet av agendan för anständigt arbete som vi alla välkomnade förra året. Konvention nr 188 utgör bara en del i arbetet med att tillämpa denna agenda för fiskenäringen, som inte omfattades av standardavtalet om sjöfartsarbete, och liksom föregående talare så är det mycket viktigt att vi också har ett minimiskydd på global nivå även inom denna sektor.

Jag tror att alla EU-medlemsstater kommer att ratificera denna konvention före 2012 i enlighet med vad som föreskrivs. Åtta medlemsstater har redan ratificerat den, vilket innebär att konventionen kommer att träda i kraft. Alla av oss som bor utmed kusterna kommer därmed att kunna vara stolta över att våra fiskare har ett rättsligt skydd och att de inte behöver konkurrera med fiskare från tredjeländer där fiskare får socialt stöd.

Jag skulle vilja påminna om att parlamentet redan har röstat för ett skydd till förmån för kvinnor som arbetar inom eller har anknytning till fiskenäringen. Kvinnliga anställda inom fiskenäringen, både direkt och indirekt, är en mycket viktig fråga. Om kvinnorna i kustområdena inte stod kvar vid männens sida skulle dessa områden bli mycket fattigare och mycket mindre befolkade, eftersom behov fylls av människor och inte bara genom lagtexter.

Vi främjar därför en kultur i kustområden, en social kultur som kommer att utnyttja de kulturella elementen i Europa med anknytning till havet och kustområden. Varje område, från norr till söder, har sina särskilda kännetecken. Den konvention som vi godkänner för ratifiering i medlemsstaterna ger skydd i samtliga fall och tillgodoser fiskarnas samtliga behov.

Vi måste särskilt stödja åtgärder för att fiskarna ska få rätt till utbildning och äldrevård.

**Zuzana Roithová (PPE-DE).** – (CS) Herr kommissionsledamot! Precis som övriga parlamentsledamöter anser jag att det är nödvändigt att införa standarder för att garantera anständiga arbetsvillkor för anställda inom fiskenäringen. Europeiska unionen kan inte på 2000-talet tillåta villkor som för tankarna till slavarbete inom några som helst branscher. Jag uppskattar att ändringsförslagen antagits inom ramen för ett trepartssamtal där regeringar, arbetsgivare och arbetstagare tog fram en omfattande internationell arbetsstandard som beaktar denna sektors särskilda drag. Det är ett plus att de nya överenskommelserna innehåller regler om minimiålder, läkarundersökningar, vilotider och social trygghet och att de även rör logi, mat samt säkerhet och hälsa i arbetet. Allt detta kommer utan tvekan att bidra till anständiga arbetsvillkor för fiskare och samtidigt leda till en minskning av antalet skador och dödsfall. Även om jag företräder ett land som inte har något hav välkomnar jag denna standard. Jag stöder arbetstagarna inom fiskenäringen och hoppas att konventionen ratificeras snarast möjligt, inte bara eftersom jag tycker om fisk utan eftersom detta skulle gagna nämnda arbetstagare.

**Paulo Casaca (PSE).** – (PT) Även jag skulle vilja instämma med föredraganden, kommissionsledamoten och alla parlamentsledamöter som glädde sig åt ILO-initiativet och som uppmanar alla medlemsstater att ratificera konvention nr 188.

Problemet är att avregleringen av fiskesektorn – som är en vild marknad utan landgränser, principer eller begränsningar – inte bara inverkar negativt på fiskeresursernas hållbarhet utan även drabbar arbetstagarna själva. Skyddet för fiskare måste utgöra en väsentlig del av den gemensamma fiskeripolitiken, kanske själva kärnan i den.

Detta är min enkla begäran: att vi inte nöjer oss med att ratificera denna internationella konvention utan ser till att skyddet för fiskare står i centrum för den gemensamma fiskeripolitiken.

**Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen.** – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Jag hoppas att ni ger mig nöjet att notera alla de argument som framförts under debatten eftersom de, från flera och mycket olika synvinklar, betonat vikten av den konvention som diskuterats. Från lika många olika synvinklar och av starka argument framgår det att konventionen är viktig för vardagen för arbetstagarna inom fiskenäringen (som liksom jag nämnde i min introduktion uppgår till cirka 30 miljoner människor). Mina damer och herrar, enligt min uppfattning är det formella förfarandet för detta förslag tydligt. De politiska ansträngningar som vi nu ska göra måste inriktas på att få till en så snar ratifiering som möjligt. Den tidsfrist som fastställts i

kommissionens förslag är den senaste tänkbara tidsfristen, och alla påskyndanden av denna skulle enligt min mening vara till en fördel. Jag skulle än en gång vilja tacka fördraganden Ilda Figueiredo för det arbete som hon har gjort och alla parlamentsledamöter för det stöd som de visat för detta förslag.

**Ilda Figueiredo, föredragande.** – (PT) Jag vill tacka talmannen och kommissionsledamoten samt de parlamentsledamöter som har talat och gett sitt stöd till ratificeringen av denna konvention. Jag är övertygad om att betänkandet kommer att antas i morgon av Europaparlamentet och därmed leda till att medlemsstaterna inom kort ratificerar konvention nr 188, åtföljd av rekommendation nr 199, om arbete i fiskerier.

I enlighet med vad som redan nämnts är målet att konventionen ska träda i kraft inom kort och helst före 2012, och detta är anledningen till att vi uppmanar alla medlemsstater att ratificera den. Konventionen kommer i betydande utsträckning att leda till internationella minimistandarder som utgör en garanti för bättre arbetsvillkor, större säkerhet och ett mindre antal dödsolyckor runt om i världen för denna mycket farliga men även strategiska sektor.

Konventionen kommer även att bidra till ett erkännande av fiskare, vars yrke är så pass slitsamt och måste stå i centrum för vår uppmärksamhet.

**Talmannen.** – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

## **19. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet**

## **20. Avslutande av sammanträdet**

(Sammanträdet avslutades kl. 22.45.)